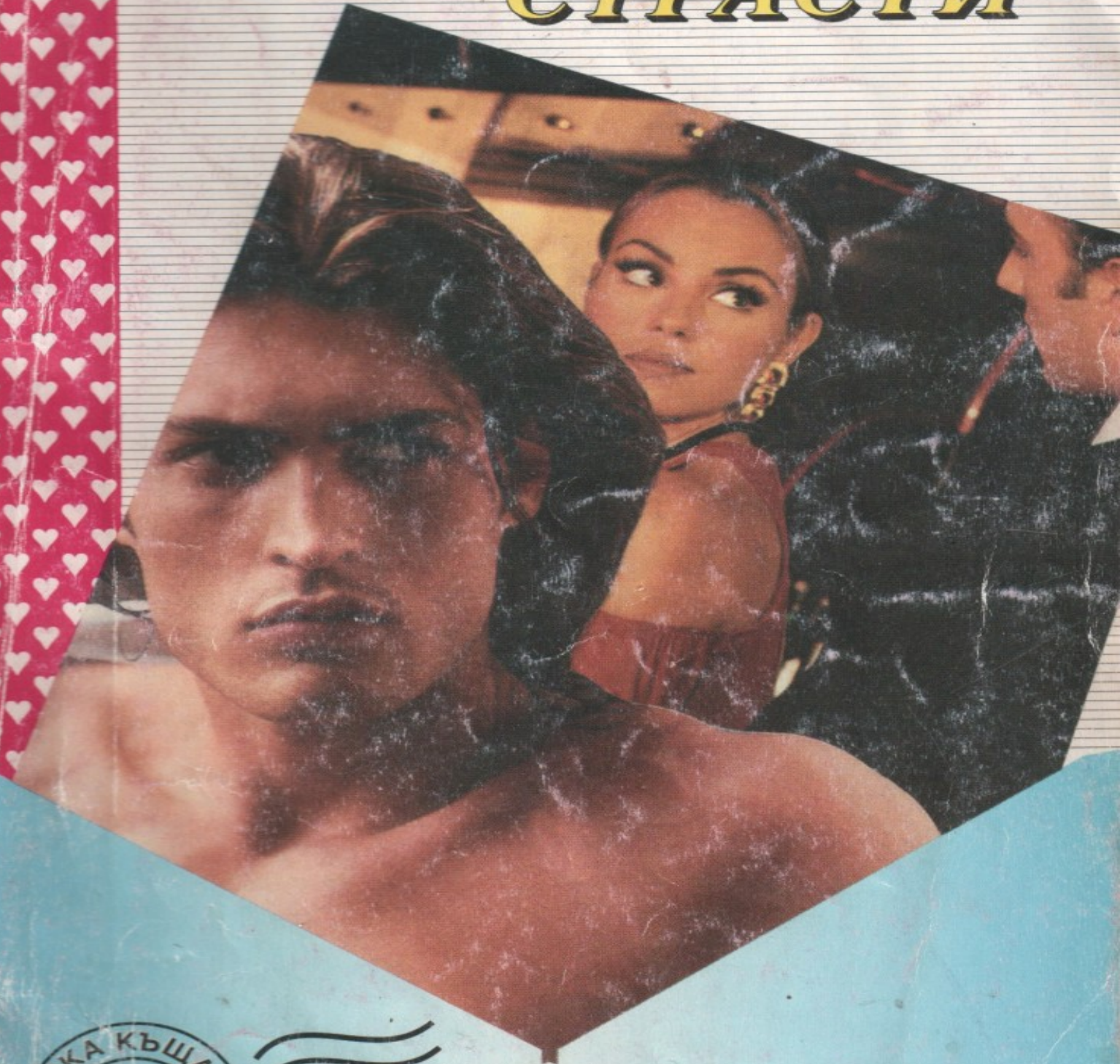

ХЕРМЕС

Сара Оруиз
**ГОРЕЩИ
СТРАСТИ**

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА "ХЕРМЕС"
29

*Нови
любавни романи*

САРА ОРУИГ ГОРЕЩИ СТРАСТИ

Превод: Христо Грънчаров

chitanka.info

Практичната и разсъдлива Кларис от романа „Горещи страсти“ напуска работата си като секретарка при зъболекар, за да помага в ресторанта на болния си чичо. Край „Кингс Краун“ тя среща Грейди О’Тул, бивш собственик на компания за инженерингово проучване, който сега продава топли сандвичи. Привлечена от физическата му красота, Кларис упорито се съпротивлява на зараждащата се любов, защото счита работата на Грейди за несериозна и несигурна.

Но дали е така?

Ще се пребори ли тя с практичността си и страха от риска.

ПЪРВА ГЛАВА

Няма да погледна! — каза си Кларис, завивайки зад ъгъла на авеню „Апачи“, хвърляйки поглед надолу по широката улица. Коли я задминаваха в съседното платно, профучавайки в обратна посока. В чистото синьо небе на Оклахома Сити грееше ярко лятно слънце. Но животът на Кларис не беше толкова слънчев.

Тя скръцна със зъби, стисна челюсти, гледайки напред така напрегнато, че очите я засмъдяха.

Няма да погледна. Ще карам точно покрай това място и няма и поглед да хвърля! Никога! Мисли си за нещо друго! — каза си тя трескаво. Щеше да брой до десет на испански, което да ѝ помогне да не мисли за това. От нея се изтръгна сподавен вик, представяйки си образно това. Това! Тя мразеше, ненавиждаше и се отвращаваше от това! И не можеше да не го погледне. То беше направило живота ѝ нещастен, защото тя продължаваше да го гледа въпреки усилието ѝ да не го прави.

Ох! — въздъхна отново дълбоко, приближавайки се до алеята, водеща към „Кингс Краун“, ресторанта, в който работеше. Завивайки по авеню „Апачи“, мисълта ѝ се върна към предишния ѝ живот. В старите добри времена, преди последните две седмици, настроението и щеше да се повиши и тя би се въодушевила и ентузиазирала при мисълта за „Кингс Краун“ — ресторанта, който принадлежеше на чичо Стентън и който временно беше даден за стопанисване на нея, както и на чичо Тео и на по-младия и брат Кент.

Но всичко това се бе променило. Душевното ѝ спокойствие бе изчезнало. Тя бе станала сприхава, защото алеята покрай авеню „Апачи“ се бе изпълнила с шум и бъркотия.

Едно, две, три — тя щеше да гледа право напред.

Четири, пет, шест.

Наближавайки до алеята за „Кингс Краун“, тя намали скоростта. Нямахше да поглежда.

Седем, осем, девет, десет! Броенето ѝ се ускори.

Думите ѝ като че ли искаха да преодолеят една принудителна притегателна сила, подобна на гравитацията, на която никоя воля на света не можеше да устои.

С неумолимо привличани сетива тя се стегна за борба със силното желание, призовавайки цялата си мощ. Гледаше втрещено сивия бетон, без да мига, докато разбра, че е подминала алеята за ресторанта!

Погледна в огледалото на колата, натисна спирачки и даде заден ход. За щастие в този момент не идваха други коли. Почувства как топлина се разлива по лицето ѝ в унисон с нарастващото раздразнение. Беше подминала своята алея! С периферното си зрение видя едно безцветно петно, което я накара да стисне гневно челюсти. Въпреки това то притегляше настойчиво вниманието ѝ със силата на магнит.

Едно, две, три, шест, седем. По дяволите! — тя погледна.

Това беше там с цялото си величие — Гардероба. Широк гол гръден кош, с кожа, загоряла като тиково дърво, и перфектна мускулатура под късите тъмни косми. Гардероба привличаше вниманието ѝ, както Слънцето привлича Земята. Как ѝ се искаше да не го забелязва изобщо, както и неговия собственик и гадния му бизнес. Но всеки път, когато минаваше, тя не можеше да не го погледне. Погледът ѝ се плъзна нагоре и гневът ѝ се усили неимоверно, като забеляза подигравателната му усмивка!

Широкото му мексиканско сомбреро беше килнато назад, разноцветните му ресни се полюляваха при всяко движение на главата. Гърдите му бяха вулгарно разголени, тънките бедра бяха покрити с отрязани къси дънки. Той ѝ се надсмиваше, че беше подминала входната алея! До него беше отвратителният щанд за топли сандвичи — миниатюрният кичозен щанд, който накърняваше достойнството и класата на „Кингс Краун“. И накрая усещането за кич се допълваше от гигантския полюшващ се транспарант, на който се четеше: „Топлите сандвичи на О’Тул. Хам-Хум!“.

Надписът бе наклонен под ъгъл, а хартиеният транспарант бе опънат между два пръта. Собственикът му го прибираше всяка нощ и го опъваше отново сутрин.

Той ѝ махна — тя не. Повдигна брадичка, кимна му хладно и се понесе бързо по алеята.

Тя хвърли един поглед към дъбовете отдясно. Грейди О'Тул владееше триъгълен парцел земя до тази, която принадлежеше на чичо Стентън. Това беше земята на Грейди, разделена на бизнесзони. Той беше разчистил достатъчно място отпред, за да могат няколко коли да се отбият и паркират и да поръчат топли сандвичи под сянката на висок, широко разклонен дъб.

Докато следваше извиващата се чакълеста алея, Кларис почувства, че напрежението я напуска, но не и раздражението ѝ. То имаше два аспекта: първо, тя беше вбесена от факта, че от всички парцели земя в града Грейди О'Тул имаше нахалството да установи невзрачния си бизнес до нещо толкова достойно и красиво като ресторанта „Кингс Краун“, И второ, тя би желала с цялото си същество да може да кара покрай Грейди О'Тул, без да бъде принудена да гледа тялото му.

Погледът ѝ се плъзна по наклонената морава, простираща се до шармантния ресторант в стил Кейп Код, и тя започна полека да се успокоява. Източната страна на чичо Стентъновата собственост граничеше със земята на О'Тул, но на север и запад се простираше градският парк. Точно на запад от ресторанта имаше малко езеро с грациозни лебеди, гледка, която допреди две седмици винаги успокояваше нервите ѝ.

Чичо Тео беше говорил с Грейди О'Тул и беше изчерпал всички възможности за доброволно преместване на количката му за сандвичи. Сега чичо Стентън търсеше вратичка в закона, за да се отърве от О'Тул. В действителност тя тайно се бе съгласила с преценката на чичо Стентън, че чичо Тео не е човек, способен да изгони някого. Чичо Тео притежаваше толкова нападателност, колкото едно агне.

Тя се загледа в езерото, молейки се чичо Тео, чичо Стентън и адвокатът да намерят някакъв начин да преместят количката за сандвичи на друго място.

Чакълестата алея се разделяше на две. Единият клон отиваше, пред покрития вход на ресторанта, а другият заобикаляше сградата отзад, където се разширяваше в паркова зона за служещите. Кларис спря под сянката на високия чинар, до големия син контейнер за отпадъци от ресторанта и се втурна вътре.

Денят бе започнал зле с притеснението, че е подминала входната алея и при гледката на подигравателното лице на Грейди О'Тул. Като

отвори задната врата, нещата се влошиха още повече.

— Помощ! Помощ!

До нея достигнаха викове и тя разпозна гласа на брат си Кент. Тя се затича надолу по тесния коридор към кухнята и видя чичо Тео, идващ отсреща с праметната кърпа на рамо. Той ѝ приличаше на застаряващ херувим със своите пълни розови бузи, големи сини очи и непокорни кестеняви къдрици, започнали леко да посивяват. Тя достигна първа до кухнята и се втурна вътре, намирайки брат си, увиснал на кръглия меден полилей. Русият му перчем падаше върху челото, почти закривайки сините му очи. Дългите му, обути в джинси крака се мятаха във въздуха и мускулите по тънките му ръце се бяха издули от усилието да се задържи на полилея. Върху пода лежеше стълба и Кларис я изправи бързо.

— Кент, Господи! Какво се случи?

Той обхвана с крака стълбата, изправи се и остана върху нея, докато Кларис я задържаше да не падне.

— Почиствах обръча на полилея и стълбата падна под мен — каза той.

— Боже Господи! — каза чичо Тео. — Внимавай! Чакай да хвана стълбата — той погледна Кларис. — Наистина изглеждаш добре днес в синята си рокля! Господин Викърс ще дойде на обяд и искам ти да го посрещнеш.

— Чичо Тео, не ме сватосвай! Няма нужда да ме представяш на нашите мъже клиенти — каза Кларис, усмихвайки се.

Сините му очи светнаха закачливо.

— Знам, че нямаш нужда от това, но мистър Викърс е хубав мъж. Тя не може да се удържи и се наведе да го целуне по бузата.

— Ти си сладур.

Той засия от удоволствие, казвайки:

— Говорих с мистър О'Тул тази сутрин. Може би ако ти, Кларис, говориш с него, ще го накараш да премести количката със сандвичи.

— Какво ти каза той?

— Каза, че ще си помисли малко.

— Ти ми предаде, че той ти е казал същото и вчера, и онзи ден.

— Струва ми се, че тъкмо затова би трябвало да обсъдиш нещата с него. Да опитаме да го притиснем малко по-силно.

Очите на чичо Тео, също така сини като нейните, я гледаха важно и сериозно. Тя имаше едно особено чувство, че той не ѝ казва всичко.

— Не знам — каза тя. — Мисля да оставя мистър Грейди О’Тул на теб.

— Хм. Стентън се обади тази сутрин. Според него здравните инспектори ще дойдат на проверка тази седмица и трябва да изчистим всичко идеално. Аз работя в предната стая, а Кент почиства кухнята.

— Ще съм в кухнята да приготвя обяда.

Тя погледна големия стенен часовник, който висеше над блестящата, излъскана желязна мивка.

— Ще трябва да спра с почистването в десет, когато Куонг дойде и започне да готви.

Тя остави чантичката си в малката стаичка, която използваше за офис, до заключената с катинар стая, която беше офис на чичо Стентън. Времето летеше неусетно, докато бе на работа. Чичо Тео се суетеше зад бара, приготвяйки коктейли. Тя посрещаше и настаняваше клиентите, проверяваше дали в кухнята всичко е наред и наглеждаше сервитьорките, докато Кент отсервираще масите. Когато имаше време, Кларис също готвеше, стремейки се да следва нарежданията на главния готвач Куонг Н’гуен.

След обедния налив те почистваха, докато Куонг приготвяше ястията за вечерните посетители. Чичо Тео и Кент работеха в широкия главен салон с маси, покрити с бели ленени покривки, по които имаше вази със свежи рози до сини свещи. В следобедните часове пристигнаха две нови картини. Докато стоеше по средата на залата, наблюдавайки как чичо Тео се готви да закачи една от картините, Кларис огледа обстановката наоколо. През двата широки прозореца отпред нахлуваше обилна слънчева светлина. Зелени растения провисваха от тавана и пълзяха върху парапета на прозорците, изпълвайки стаята със свежест. Стените бяха облицовани с ламперия и украсени с вкус с маслена живопис и антични часовници. Западната стена беше от стъкло и откриваше широка гледка към парка и езерото, както и към грациозните върби по брега. На изток имаше дълга тясна стая, която служеше за бар с малки маси и тапицирани столове.

Докато се наслаждаваше на новите картини, едната — морски пейзаж, а другата — петмачтова шхуна в морето, тя чу внезапен порой

от виетнамска реч. Главният готвач беше мълчалив човек, който рядко се отпускате да говори, но сега, за учудване, думите се лееха от устата му. И без превод Кларис разбра, че е станало нещо ужасно.

От кухнята дотърча Кент, разлюлявайки крилата на летящата врата зад себе си.

— Сестричке, ела да видиш! Не можем да помръднем задната врата.

— За какво говориш, Кент? Сутринта минах през тази врата и тя беше в пълен ред.

— Затрупана е с пръст.

Тя му отправи поглед, изпълнен с недоверие.

— Не, честна дума — каза той. — Там има пръст чак до покрива.

— Не може да бъде — каза Кларис. — Ще отида да видя.

Чичо Тео остави чука и се почеса замислено по главата, изчаквайки я да мине пред него.

Тя се втурна през кухнята към задния салон. Главният готвач Н'гуен ѝ махна с ръка, минавайки покрай нея на път за кухнята. Тя не разбра какво ѝ казва, чувайки го едва, тъй като вниманието ѝ беше насочено към вратата в дъното на салона или към мястото, където доскоро бе имало врата. Тя стоеше отворена, а порталът бе пълен с пръст, която се разливаше през прага вътре в салона.

— Какво става, за Бога? — приближи се тя.

— Внимавай, сестричке. Вътре може да влезе още пръст и да те затрупа — думите му не бяха още заглъхнали, когато от вратата върху нея се изсипаха буци пръст. Тя се затича, когато забеляза човек на върха на купчината пръст. Видя кичури кестенява коса. Паднаха още буци пръст и тя с учудване се вгледа в едно прашно лице със синьо-зелени очи.

Проблеснаха бели зъби в усмивка, докато нова порция пръст се изсипа върху нея. И тази усмивка ѝ беше позната. Тя принадлежеше на Гардероба. Ядът я облада отново със силата на ураганен вятър.

— Вие! Каква е цялата тази работа?

— Сестричке, по-добре се отдръпни — каза Кент някъде отзад.

Кларис едва чуваше поради бученето в ушите си. Тя цялата трепереше от ярост и този път се поддаде на подтика си да цапардоса с юмрук хилещото се лице на върха на купчината пръст.

— Гаден абориген...

Усмивката му стана по-широка, почти като блестяща червена пелерина пред нея. Тя направи крачка напред.

— Какви ги вършиш?

Изведнъж той извика предупредително и буци пръст започнаха да се изсипват през вратата. Тя изпищя и се обърна да избяга, но в този момент планина от пръст се изсипа върху нея и нещо твърдо, солидно и тежко я повали на пода. Въздухът ѝ излезе от дробовете и тя видя ярки цветни звезди, след това тъмнина. Закашля се, замига, пое дълбоко въздух и нагълта мръсотия. Ужас я скова. Беше погребана под планина от пръст. Опита се да изпълзи назад и изведнъж разбра, че не беше погребана под мръсотия. Тя беше под Гардероба!

Почувства дългите му крака, преплетени с нейните, едрото му тяло, което я притискаше, топлината на гърдта му, тези същите голи гърди, които тя беше гледала всеки ден през последните две седмици. И сега се чувстваше смачкана под тях. Тя се заизвива отново, след това спря изведнъж. Пламна цялата от смущение и реши, че дори и да се задуши, ще остане да лежи неподвижно, без да върти повече задните си части под тежестта на това мъжко тяло. В следващия момент той се претърколи, изправи се и седна, повдигайки я нагоре.

— Добре ли сте? — попита, взирайки се в нея със своите големи зелени сластолюбиви очи, което я накара да забрави обстоятелствата и болката в ребрата и коленете си. Обаче вкусът на пръст в устата я накара да я почувства отново и Кларис се отдръпна от него, опитвайки се да стане.

— Ох! — изскимтя тя, залитайки от острата болка в левия си глезен.

Силни ръце я обвиха, когато той скочи на крака и я прихвана да не падне. Тя се озова само на сантиметри от голата му гърд. Никакви купчини от пръст не бяха в състояние да я откъснат от притегателната сила на тази широка гърд — бе прашна, леко покрита с пот, но мускулите по нея се очертаваха релефно във великолепна форма. Тя се поддаде и се наклони напред, за момента неспособна да се противопостави повече на желанието да се притисне към него, както не можеше да устои да не го погледне, когато караше колата.

— Да извикам ли лекар? — попита той.

Изглеждаше наистина загрижен, но Кларис си каза, че няма да му се размине от това. Въпреки великолепните му гърди, тя ще мисли

само за планината от пръст.

— Иска ми се да извикам полиция! Погледнете какво направихте! — посочи тя купчината пръст.

— Съжалявам, но ще я преместя. И мога да обясня...

— Препречихте единствения ни заден изход! Ако пожарната охрана разбере това, може да ни затворят ресторанта.

— Не се опитвам да направя така, че да го затворят — каза той спокойно.

Изведнъж у нея се появи подозрение, че той започва да ѝ се присмива. На бузата му потрепна мускул, а в очите му проблесна искрица, което само увеличи раздражението ѝ.

— По дяволите! — каза тя.

— Ей, ей! — провикна се Кент от портала на кухнята, а Грейди О'Тул присви устни.

— За колко време ще я махнете? — попита тя.

— Прехвърлям пръстта с лопата...

— С лопата? Ще ви е необходима цяла седмица да я преместите! Първо ми кажете как тази купчина попадна тук?

— Както бях започнал да казвам, купих един камион пръст, за да запълня дупката, в която стои количката за сандвичи. Когато вали, количката ми е във вода. Излязох по работа след обедния наплив...

— Ха, обеден наплив! — възкликна тя. — Двамата ви клиенти, които идват в дванадесет?

Той се изсмя:

— Да, може да са и двама. Както казвах, когато ме прекъснахте, тръгнах по работа и залепих бележка на количката за шофьора на камиона да изсипе пръстта отзад. Той сигурно погрешно е разбрал, че имам предвид зад ресторанта.

— Как може да е разбрал погрешно? — попита тя с присвити очи. — Никой не може да е толкова глупав, че да изсипе камион с пръст пред задната врата на ресторанта!

— Би трябвало да го попитате — каза той и протегна ръка. — Не сме се запознавали досега. Аз съм Грейди О'Тул.

Тя би се ръкувала по-скоро с нажежено желязо, отколкото с голямата му мръсна ръка, но беше твърде възпитана, за да откаже. Топли пръсти обхванаха нейните в здраво ръкостискане и тя погледна нагоре към две смеещи се очи, подканящи я да се присъедини към

доброто му настроение. Цялото му лице беше изцапано с пръст, с изключение на устата. Пълната му долна устна и леко очертаната му горна устна излъчваха един друг вид покана. Присмехът в очите му се промени и веждите му се повдигнаха, придавайки въпросителен израз на лицето.

— Здравейте! — каза чичо Тео любезно.

Кларис подскочи, пускайки моментално ръката на Грейди О'Тул.

— Здравейте, сър. Съжалявам за пръстта. Това беше грешка, бях излязъл, когато са я докарали, и не мога да си представя защо са я изсипали пред вратата, но ще я изрина настрана колкото мога по-бързо.

Чичо Тео премигна, гледайки учудено.

— Ще я изринете? Не могат ли да се върнат с техния камион и да я натоварят?

— Не мога да ги докарам веднага. Ще остана тук, докато направя пътека през купчината пръст.

— Само пътека няма да е достатъчно — каза твърдо Кларис.

— Дай на човека време — отвърна чичо Тео. — Господин О'Тул, това е моят племенник — Кент Дженкинс. Това е Господин О'Тул, притежателят на количката за топли сандвичи.

Докато те си стискаха ръце, телефонът иззвъня и Кент излезе да отговори в кухнята.

Кларис се върна на въпроса, поставяйки ръце на кръста.

— Не може да прокарате само една пътека, трябва да изчистите пръстта до последната буца! Така не можем да затворим задната врата.

— Ще изкарам пръстта от салона. Ако не бяхте отворили вратата, тя нямаше да се изсипе вътре — каза той спокойно, засилвайки гнева й.

— Сестричке, чичо Стентън иска да говори с теб — каза Кент.

— Почакайте за минута — обърна се тя към Грейди и влезе в кухнята, пристъпвайки внимателно с наболяващия я ляв крак. Вдигна слушалката на телефона и сниши глас, но Грейди О'Тул беше само на няколко метра в хола и тя подозираше, че може лесно да я чуе.

— Кларис — каза рязко чичо Стентън и тя си представи намръщеното му лице с черни очи, вперени в телефона, и нервно потръпващи извити мустаци.

— Да, чичо — отговори тя, докато разтриваше глезена си. Вече я болеше по-малко.

— Искам да те видя в моята стая довечера в девет часа — каза той с нетърпящ възражение глас.

— По това време няма да ме пуснат в болницата. Това е след часовете за посещения.

— Глупости. Разбира се, че ще те пуснат. Ти си ми кръвна роднина и аз имам право да бъда посещаван от роднините си. Да си тук в девет, чу ли?

— Да, чичо — отговори тя с примирение, без да оспорва.

— Кент каза, че сте направили добър оборот на обяд.

— Да, чичо.

— Донеси ми касовите бележки.

— Да, чичо.

В слушалката се чу щракване и тя се върна в хола. Чичо Тео се запъти към салона на ресторанта. Покрай нея премина Кент, който отиваше да работи в кухнята.

Грейди О'Тул наблюдаваше планината от пръст, но сведе поглед, виждайки я до себе си.

— Как е кракът ви?

— По-добре е. Ще се оправи.

— Съжалявам, че това се случи.

— Не смятам, че наистина съжалявате — отвърна хладно тя. — Не мога да си представя как може да стане такова объркване с цял камион, пълен с пръст! Мисля, че сте го направили нарочно!

— Наистина ли?

Ядът ѝ започна да я завладява отново, виждайки искрящите му от присмех очи.

— Защо мислите, че ще изсипя цял камион пръст пред задната ви врата? — запита я той.

— За да провалите бизнеса ни. За да си отмъстите, защото се опитваме да се отървем от вас. Откъде да знам каква извратена мисъл може да хрумне на един продавач на сандвичи? Всеки грамаден здрав мъж, мотаещ се наоколо полугол с количка за сандвичи, за мен има странно поведение.

Той присви устни, изучавайки я. Това я притесни.

— Полугол? Притесняват ли ви голите ми гърди?

Изведнъж ѝ се прииска да не беше отваряла въпрос за това.

— По-добре започнете да изривате пръстта.

— Е, добре, проклет да съм! Моите гърди наистина ви притесняват. Затова ли подминахте входната алея с колата си тази сутрин?

— Вървете по дяволите! — възкликна тя, чувствайки как бузите ѝ пламват и наблюдавайки с омраза голямата му флегматична усмивка, разляла се върху противното му лице. — Не, мисълта ми беше заета с бизнес.

— Разбира се! Не сте женена, нали, Кларис?

— Това въобще не ви влиза в работата!

— Моля, моля, нещата започват да изглеждат по-ясни.

— За вас може да изглеждат по-ясни, но за мен не! Имаме трима служители, които идват на работа в четири часа, друг един в пет, двама, които свършват в седем — и сега всички трябва да влизат и излизат през предната врата. Не ми харесва, че ще трябва да минават през ресторанта, където хората искат да вечерят спокойно.

— Съжалявам, но не могат ли вашите служители да преминат тихо до кухнята или те пеят и танцуват по пътя си?

— Това всичко ви изглежда майтап, нали?

Той се наклони близко до нея, слагайки ръце на кръста си. Тя искаше да отстъпи, но зад нея имаше стена от пръст.

— Госпожице Дженкинс, вие сте се навили по-здраво от кукла играчка на Коледа сутринта — каза провлачено той.

— Не правете това! — каза тя, останала без дъх и със силно биещо сърце.

Изведнъж той премигна и върху лицето му се появи неразбираемо за нея изражение. Напрежението между тях спадна и той отстъпи назад, отпускаяки ръце.

Тя знаеше, че той се готвеше да я целуне и бе се спрял, когато тя го предупреди да не го прави. Очите му заблестяха отново.

— Да не правя какво? — попита той.

— Това, което се канехте да направите — отвърна тя с възможно най-голямо достойнство и с едно особено вътрешно чувство, което дори не искаше да се опита да разгадае сама.

— Канех се да ви целуна и вие го знаете! — каза той, усмихвайки се.

— Защо не се хванете отново да ринете?

— Това е по-забавно — отговори той в най-добро разположение на духа, което въобще не уталожил надигналия се у нея гняв.

— Сигурна съм, че е така! Вие не обичате да работите, нали, господин О'Тул?

Той се изсмя и сви рамене.

— Бих казал, че да говориш със симпатична дама е по-добре, отколкото да изриваш пръст!

— Но тази пръст трябва да се премести!

— Да, мадам. Веднага се хващам на работа. И не я изсипах тук, за да ви създам трудности. Не съм във война със съседите си.

Той пристъпи и на нея ѝ се прииска да отстъпи, докато все още имаше възможност. Отново бе блокирана от стените, пръстта и господин Грейди О'Тул.

— Имате брат, сигурно сте го виждали гол до кръста.

Никога не бе познавала човек, който да въздейства върху настроението ѝ така, както Грейди. Гневът я завладя.

— Не се надувайте толкова. Гърдите ви не са нещо кой знае какво — каза тя.

— Така ли? — каза той. — Защо тогава избягвате да ме гледате и по-точно голата половина от мен?

— Не го правя! — тросна се тя, задържайки за дълго поглед върху гърдите му.

Тя разбра твърде късно, че беше допуснала основна грешка, опитвайки се да се отнася хладнокръвно към Грейди О'Тул. Не можеше да погледне гърдите му и да остане безучастна. Устата ѝ пресъхна, гърдите ѝ се стегнаха, бузите ѝ пламнаха. И за момент тя се зачуди какво би почувствала, ако прокараше пръсти по стегнатото горещо тяло, ако се притиснеше към твърдите му мускули...

— Възползвайте се, времето е ваше — каза той провлачено и дълбоко, с най-чувствената интонация на гласа, която тя някога бе чувала. Краката ѝ се подкосиха, главата ѝ се завъртя и тя до болка пожела да го докосне. Премигвайки, се опита да си припомни къде се намира и кой е Гардероба.

Пое дълбоко въздух и погледна нагоре, за да види усмивката му. Зашеметена, тя се усмихна в отговор, след което си припомни какво правеше.

— Ако се захванете с работата си, и аз ще мога да се захвана с моята — каза тя.

— Това тук е по-забавно — отвърна меко той.

— Господин О...

— Хайде, Кларис, наричайте ме Грейди. Не Господин О'Тул. Приятелите не трябва да са толкова официални.

— Не сме прия...

— Ще бъдем — отговори той и пулсът ѝ заби отново в галоп. — Сега започвам да изривам пръстта. Можете да се любувате на гърдите ми колкото искате — каза мъжът тържествено.

Накипялата ѝ ярост я разтърси отново, но тя се овладя и даже успя да се усмихне. Последното нещо, което би искала да направи, бе да позволи на Грейди О'Тул да разбере, че не е безразлична към него.

— Благодаря, Грейди — каза и се плъзна плавно покрай него към кухнята, забравяйки напълно за болката в глезена.

Грейди О'Тул се обърна, наблюдавайки как синята пола на Кларис се увива около краката ѝ. Съдейки по начина, по който тя бе прилепнала, краката ѝ бяха дълги и добре оформени. *Стига си флиртувал с нея* — каза си той. Точно сега нямаше време да усложнява живота си с жена. И освен това жена като Кларис не беше неговият тип. Тя бе старомодна като Дядо Коледа и с прекалено сковани обноски. Но тя имаше най-големите сини очи и най-гладката кожа, а също и походка, която го караше да се спира и да я гледа в захлас.

Грейди, твърде много работиш — каза си той, катерейки се върху купчината пръст, за да вземе лопатата. Трябваше да се съгласи с Кларис, че никой с достатъчно разсъдък не би изсипал пръстта пред входа на ресторанта.

Той започна мрачно да изрива пръстта, а образът на Кларис, говореща с неудобство за гърдите му, се върна в съзнанието му. Той се засмя под мустак. Добре, тя е старомодна. Походката ѝ обаче не беше, казваше му вътрешното гласче на неговото влечение и той заработи побързо. *Забрави я* — каза на себе си. — *Този тип жена ще ти донесе само неприятности.* Виж я ти — още не го познава и вече иска да го облече в риза. Като си помисли само човек...

Той хвърли настрана една лопата черна пръст и спря, осъзнавайки, че няма за кого да мисли. След скъсването му с Пеги не

бе имало никоя друга, освен случайни връзки. Твърде много бе зает с живота си.

— Господин О'Тул, бихте ли продължили да ринете?

Той се обърна и видя Кларис, която стоеше намръщена на входа.

— Добре, добре — отвърна с престорена веселост.

Той изхвърляше пръстта, но вместо черните буци, виждаше полуотворените ѝ устни, синята вена на гърлото ѝ, която пулсираше лудо, трепкането на миглите ѝ. Тя бе поискала да я целуне. И той почти бе го направил, преди да осъзнае колко лекомислена би била една такава постъпка. Жени като Кларис Дженкинс бяха истинско изпитание.

Да вземем него например. Не бе способен да върши нещо така просто — да изхвърля пръстта, докато мисли за нея. Той скръцна със зъби и заработи трескаво, чувствайки пот да избива по ръцете и челото му. Надвечер спря, изми се и отиде да продава сандвичи в продължение на два часа. Лъскави коли профучаваха надолу по алеята към входа на „Кингс Краун“, където пиколо отваряше вратите на клиентите и паркираше колите.

Най-накрая Грейди затвори щанда си за сандвичи и се върна да изрива пръст. Докато слънцето залязваше бавно, той продължи да работи, изсипвайки пръстта накуп върху червената оклахомска глина в предната част на своето място, постепенно изчиствайки пътека до вратата на „Кингс Краун“ и снишавайки купчините пръст от двете страни. Утре щеше да накара доставчиците да довършат работата. Падна нощ, но светлините около ресторанта осветяваха паркинга и алеята, така че лесно се виждаше.

Докато превозваше пръстта надолу по алеята и се връщаше обратно с празната количка, той наблюдаваше как Кларис се движи в ресторанта, настанява клиенти, ръководи и помага в кухнята. Той се опита да мисли само за пръстта, а не за очите ѝ, но усети, че губи битката. Заболяха го раменете и гърбът. Той издърпа празната количка от алеята и я бутна встрани, чудейки се как толкова бързо се бе превърнал от президент на своята собствена фирма за петролни сондажи в продавач на топли сандвичи, прехвърлящ купчина пръст.

Реши, че няколко неща са му необходими незабавно: вечеря, тъй като стомахът му протестираше, баня, защото беше покрит с мръсотия, и среща с красива, възбуждаща, изтънчена жена, която го намира за

чаровен, защото му бе нужно да забрави Кларис Дженкинс. Той се нуждаеше от среща с някого, който няма да го счита за някакъв си дребен продавач на сандвичи.

Заклучи количката за сандвичи и я премести навътре в мястото си, привързвайки я с верига към едно дърво. За момент се загледа в нея, мислейки за своя братовчед Барт и фирмата на О'Тул за сондажи. Хвърли поглед към „Кингс Краун“ и сви рамене, преди да се запъти към своя черен линкълн. Качи се в него, наслаждавайки се на комфорта на голямата кола. Там, откъдето минаваше през последните две седмици, нямаше път, а само отъпкана пътека. В този момент задната врата на „Кингс Краун“ се отвори и жълта светлина се разля върху купчините пръст. На входа се очерта фигурата на Кларис и пулсът му отново подскочи нагоре — скок, който го накара да свие решително устни и да си припомни за намерението си да се срещне с някоя хубавица тази вечер. Мадлен, Патси, Рита? Той обмисляше възможностите, докато двигателят работеше на свободен ход. Видя как Кларис Дженкинс мина през паркинга, за да отиде до своя малък разбит червен форд. Забеляза, че леко накуцва с наранения си глезен и си припомни усещането от изпънатото под него нежно тяло, от въртенето на дупето ѝ. Тя запали колата си, зави по алеята и изчезна надолу по улицата.

Кларис зави на изток, насочвайки се към болницата, където чичо Стентън се възстановяваше от операция на крака. Тя го завари, подпрял се в леглото, да преглежда едно ресторантско списание. Кестенявата му коса беше разрошена, а очилата му се бяха свлекли на носа. Когато тя влезе, той вдигна очи от списанието.

— Добър вечер, чичо Стентън.

— Доста късно е вече. Направо от работа ли идваш?

— Да, чичо — каза тя, сядайки на кафяв пластмасов стол и кръстосвайки крака. — Как се чувстваш?

— Поносимо. Как върви бизнесът?

— Ето квитанциите с приходите. Имахме много клиенти тази вечер.

— Хм, каква е тази работа с пръстта в салона, за която чух?

Кларис се намръщи, учудвайки се как е научил толкова бързо.

— Вината е на господин О’Тул, който държи щанда за сандвичи. Поръчал пръст, а пък доставчикът помислил, че е за нас.

— Ама че място е намерил да изсипе пръстта! Сега това, което искам да свършиш утре, Кларис, е да направиш предложение на О’Тул. Искам да се махне от моя ресторант! Ето списък на три малки парцела земя — по-големи от този, който той има, и със също толкова добро разположение. Ако пожелае да се премести, ще му продам всеки един, който поиска, ще купя неговата земя за същата сума и ще му дам 1000 долара премия. За човек с количка за сандвичи 1000 долара трябва да са голям стимул.

— Ти не познаваш този човек — каза Кларис, искайки й се и тя да не го познаваше.

— По какво се различава от другите хора? — запита чичо Стентън, мобилизирайки цялото си внимание.

— Отегчителен е. Малко е трудно да се обясни.

Не й се говореше за реакцията, която бе имала към Гардероба.

— Бабини деветини. Трябва да има нещо по-специфично.

Тя се обърка, напрягайки ума си да изрази що за дилема беше О’Тул.

— Той е един от тези хора, които могат да спрат по средата на една магистрала и да задръстят цялото движение наоколо. Просто около него винаги става нещо, като например това, че засипа задната ни врата с пръст. Не той е направил това, не е знаел, но косвено той е виновен. Защо просто не го почакаш да се разори и да се захване с друга работа?

Почти виждаше как трескаво работи мозъкът на чичо Стентън. Поизчака, защото знаеше, че той ще й се скара, ако се опиташе да прекъсне мислите му.

— Дявол да го вземе, не искам да го чакам — каза най-накрая той. — Количката за сандвичи, разположена пред нашия вход, разваля добрия вид на ресторанта. Ще трябва да обезщетим този човек, а при този бизнес със сандвичи цената няма да е много висока. Виж какво, Кларис, предложи му 2000 долара, за да се премести на друго място.

— Ще кажа на чичо Тео, а той...

— Не! — избухна чичо Стентън. — Най-деловият човек, който работи в „Кингс Краун“, си ти. Ти ще му направиш предложението.

— Благодаря...

— Нека това не те ласкае! Ако не ме боляха толкова пръстите на краката... — той я погледна втренчено с присвитите си тъмни очи. — Искам да направя предложението на О'Тул още утре. Искам да махне тая проклета количка за сандвичи от моя ресторант. Имам един от най-елегантните ресторанти в града, разположен на най-хубавото място. Нямам никакво намерение да го оставя да бъде загрозяван от количката на някакъв си дребен продавач на сандвичи. Може да си придава сандвичите някъде другаде. И точно ти ще се погрижиш за това.

— Ще направя всичко възможно.

— Кажу ми, че ако не махне тази купчина пръст утре до десет часа сутринта...

— Няма да мога да го видя утре до десет сутринта — прекъсна го тя.

— Значи отиваш на работа чак в десет?

— Напротив! Но понякога господин О'Тул не отива до това време на работа. Сандвичите не се търсят много за закуска.

— Кажу ми, че пръстта трябва да е изчезнала до обяд или ще го съдим. Бог ми е свидетел, че ще го направя.

— Да, чичо — отвърна Кларис мрачно. Не искаше да си има работа с Грейди О'Тул.

За свое облекчение тя установи, че рано на следващата сутрин беше дошъл един товарен камион. Купчината пръст бе преместена на мястото на Грейди. По време на работа, подготвяйки ресторанта за обяд, Кларис се чувстваше необичайно непохватна, изпускаше различни неща и се блъскаше в масите, поглеждайки постоянно към вратата. Накрая забеляза познатата черна кола, която влезе в паркинга и спря под едно дърво.

Грейди излезе от колата и слънцето огря широкия, му загорял гръб. Мускулите по гръба му заиграха, когато той се наведе, за да вземе нещо от колата. Избелелите му отрязани джинси очертаваха стройните му бедра и дългите крака със стегнати мускули. Когато той се обърна с лице, Кларис усети, че устата ѝ пресъхва и не може да се въздържа да не плъзне поглед бавно по късите му панталони и след това отново да се загледа в Гардероба. Не искаше да се разправя с Грейди и за момент се поколеба дали да изпълни нареждането на чичо

Стентън. Загледа се в Грейди, който откачи подвижната количка за сандвичи и я придърпа до бордюра.

Като придаде решителен вид на лицето си, но с чувството, че се кани да влезе в леговището на лъва, тя каза на Кент, че ще отиде при Грейди О'Тул.

Първо мина през офиса, за да вземе документа, подготвен от чичо Стентън с описание на имуществото, което той искаше да продаде на Грейди. След това се отби в тоалетната, за да се погледне в голямото огледало. Оклахома Сити се пържеше в непоносима жега. Въпреки че в „Кингс Краун“ бе хладно, в кухнята беше горещо и затова тя бе облечена колкото е възможно по-леко — в розова лятна рокля с тънки презрамки през раменете.

След като приглади косата си, която беше прибрана на кок, тя се запъти към количката за сандвичи.

ВТОРА ГЛАВА

Отначало той не я видя, че идва към него. Беше застанал с гръб и приготвяше сандвичите, а от количката се вдигаше пара. Голямото мексиканско сомбреро бе нахлупено над очите му, а малките цветни топчета, висящи от обърнатата нагоре периферия, танцуваха в такт с неговите движения. Кларис трябваше да признае, че Грейди О'Тул имаше най-доброто тяло, което някога бе виждала. Би трябвало да зареже сандвичите и да стане фотомодел.

Тя си помисли за Рик, с когото ходеше от шест месеца. Рик имаше чудесно тяло и приятен характер, но не можеше да става и дума за сравнение. Със съжаление дойде до заключението, че Рик бе започнал да се отегчава също толкова от нея, колкото и тя от него. Липсваше взаимно привличане. Тя се загледа в широките голи рамене, по които блестяха капчици пот. Помисли си, че когато беше в близост до Грейди О'Тул, винаги имаше такова привличане. А как ненавиждаше това! Тя не искаше тялото ѝ да реагира на мъж, който стои до нея полугол, приготвя сандвичи и носи тази смешна шапка. А пък и надписът, който беше окачен над количката „Топлите сандвичи на О'Тул. Хам-Хум!“.

Това бе достатъчно да изпрати чичо Стентън обратно в болницата.

Тя премигна, стисна до болка устни и се опита да мисли за нещо друго. Насили се да мисли за времето. Денят беше чудесен, макар че вече ставаше горещо. Бездънното синьо лятно небе беше осеяно тук-там с малки блестящи бели облачета. Лек бриз раздвижваше въздуха. Все още бе достатъчно рано сутринта, за да бъде приятно, а под сянката на големите дъбове и чинари бе направо чудесно и спокойно. Тя разбра колко е била заета напоследък. Утрото щеше да бъде идеално, ако не беше това нещо.

Грейди се обърна и я видя. Ако и преди тя чувстваше неудобство, то не можеше да се сравни с това, което сега изпита. Стори ѝ се, че около нея хвърчат искри, възпламеняващи въздуха и насищащи го

невидимо с напрежение. Искри, които предизвикваха раздразнение у нея, защото не бяха желани, оценени или разбрани. Как бе възможно засмените му зелени очи да карат всеки един нерв в тялото ѝ да трепти! И сега тя стоеше пред Гардероба. Нямаше да го погледне.

Той се усмихна, разтягайки бавно устните си, отприщвайки нов порой от невидими искри.

— Ах, какъв хубав ден ще бъде този! — каза той провлачено и на нея ѝ премаля, защото дрезгавият му глас бе също така топъл, както изпускащите пара сандвичи на щанда.

— Добро утро — каза тя, опитвайки се да придаде деловитост на гласа си, докато сама се бореше с проблема си. Не искаше да погледне Гардероба, но ако не го погледнеше, макар и за момент, Грейди щеше да ѝ се присмее. И все пак на какъв риск само я излагаше чичо Стентън! Ако сведеше очи уж случайно ѝ погледнеше с безразличие великолепния гръден кош на О'Тул, тя знаеше, че това няма да е просто само моментен поглед. Погледът ѝ щеше да остане залепен за него като муха на мед. Реши, че ще е по-добре да не рискува.

Усмивката му се разтегна още повече. В очите му прочете одобрение, което я накара да се изпоти от вълнение. Погледът му се плъзна по гърдите и, талията ѝ и бедрата ѝ в розовата лятна рокля. Неочаквано тя се почувства разсъблечена. Почувства се също така разголена като него и се изчерви. *Защо, по дяволите, реагирам по този начин към него?* — учуди се за кой ли път.

— И на какво дължа удоволствието от това посещение? — попита той. — Моля, седнете — изтупа сгъваемия стол и го премести на сянка под дъба за нея. — Как е кракът ви?

— Съвсем добре — отвърна тя учтиво.

— Хубаво. Сандвичите ми още не са готови, иначе щях да ви предложа един. Бихте ли желали чаша студена лимонада?

— Не, благодаря — каза тя, сядайки.

За неин ужас той се тръсна на земята срещу нея, кръстосвайки крака под себе си. Тя се чувстваше сковано и неудобно на стола.

— Може би ще разговаряме по-добре, ако седна до вас — каза Кларис, като седна на тревата до него.

Розовата ѝ пола се разпиля около нея, покривайки не само нейните, но и неговите крака. Тя я отдръпна, искайки ѝ се да си беше останала на стола. Това не беше начин да се прави бизнес. Гардероба

беше само на сантиметри от нея, невъзможно беше да не го види, привличаше погледа ѝ, както светлосиньото перо на стръвта привлича пъстървата. Щеше да се наложи да го погледне.

Погледът ѝ се плъзна по стегнатите мускули, гладката загоряла кожа, по късите тъмни косми по гърдите му, по стегнатия колан на късите му панталони. Докато погледът ѝ слизаше надолу, температурата ѝ се качваше.

— Каква хубава сутрин! — каза тя, веейки си с книгата на чичо Стентън.

Погледът ѝ продължи да се плъзга надолу по загорелите му крака към големите му високи прашни обувки. Тя погледна книгата на чичо Стентън, пригладжайки ги в скута си, и се опита да се овладее.

— Чичо ми е в болницата.

— Съжалявам. Надявам се, че не е нещо сериозно — каза той.

— Краката му не са в ред. Оперираха му пръстите и докторът каза, че се нуждае от почивка — погледна го право в очите и каза: — Искам да ви направя едно предложение.

В момента, в който изрече това, осъзна, че трябваше да формулира изречението си по друг начин. Очите му светнаха насмешливо, а устата му се изкриви в иронична усмивка.

— О, Кларис, умирам от нетърпение да чуя предложението ви — той натърти на думата „предложение“, влагайки явен подтекст в нея. — Целият съм в слух.

Как успя да ме накара да се чувствам по такъв начин! — помисли си учудено тя. Никога преди не бе срещала мъж, който да я поставя в такава трудна ситуация, да я кара да се чувства неудобно, да кара пулса ѝ да препуска като кола на състезанията в Индианаполис. Тя изправи гърба си и той се загледа в гърдите ѝ. Кларис усети ответната реакция на тялото си. Тялото ѝ не изпитваше никакво отвращение към Грейди О'Тул.

— Господин О'Тул, това е едно...

— Името ми е Грейди, не си ли спомняте? — прошепна ѝ той интимно, прекъсвайки я по средата на изречението.

— Грейди, имам да ви направя едно делово предложение на чичо Стентън.

Той я погледна втренчено за момент, а очите му като че ли потъмняха, подканяйки я да се наведе по-близо.

— Какво разочарование! — каза той с престорено сериозен глас. — Целият бях изтръпнал да чуя друго предложение, като например да излезем заедно в събота вечер.

— Това е бизнес — каза тя, задъхана отново, с леко треперещ глас, без да може да отвърне поглед от неговите магнетични очи. — Ти си човекът с най-добра физика, когото някога съм виждала — каза тя тихо, без да се замисли.

— Денят е чудесен — каза той провлачено, с пресипнал глас, който излъчваше знойна топлина.

След това се наведе по-близо до нея. Изглеждаше учуден. Тя го погледна втренчено. Той се намръщи. Прилича на човек, изпаднал в неудобно положение, помисли си Кларис, но той не отвърна поглед от нея. Почувства се като уловена в невидима мрежа, която сякаш обгръщаше здраво и двамата, притегляйки ги един към друг. Той сведе поглед малко по-надолу към устните ѝ и дъхът ѝ секна. Тя също наведе леко поглед и сърцето ѝ като че ли спря да бие. Какви чудесни устни имаше той! Тя се наведе напред. Трудно ѝ беше да държи очите си отворени. Невъзможно ѝ бе да мисли. Как ли щеше да се почувства, целуната от Грейди О'Тул?

Само на няколко метра от тях от магистралата се чу клаксон, който я накара да подскочи. Минаваше една светлозелена кола с хлапета и от прозореца едно момче извика нещо неразбираемо. Това развали магията, която я бе обхванала, и тя се дръпна назад, приглаждайки книжата в скута си, осъзнала колко близо бе стигнала до извършването на нещо нелепо.

— А сега, господин О... Грейди, чичо Стентън би желал да ви покаже три имота, които са негово притежание.

Грейди я гледаше втренчено, докато тя говореше.

— Това, което бих искал да направя, Кларис, е да те поканя да излезем заедно в събота вечер — каза той, наблюдавайки я.

Гласът му като че ли идваше някъде отдалеч и думите бяха изречени, преди да е размислил. *Не искам да се обвързвам с Кларис Дженкинс!* — напомни си той. Премигна и се загледа втренчено в нея с очакване, а тя се намръщи и погледна към книжата в скута си.

— Благодаря, Грейди, но имам работа — каза.

Той почувства огромно облекчение, въпреки че една малка част от него, на която не искаше да обърне особено внимание, беше

разочарована. Той се изправи и изтупа праха от дъното на панталоните си.

— Ще трябва да обърна сандвичите.

Не е необходимо да ги обръща. Току-що бе избегнал опасността на косъм. С какво му въздействаше тя? Бе прекалено възпитана — изобщо не беше неговият тип. А той даже не можеше да стои настрана от нея! Твърде дълго се бе занимавал със сандвичи. Ще си направи среща още тази вечер, дори ако трябва да постави обявление с едри букви под надписа „Топлите сандвичи на О’Тул. Хам-Хум!“, с което да потърси подходяща жена.

Погледна през рамо Кларис и улови нейния поглед. Тя сведе глава и страните ѝ почервеняха. Той набоде един сандвич с вилицата. *Студена е като буца лед* — помисли си. Но не чак толкова студена — подсказа му малък вътрешен глас. Не, в никакъв случай. Кларис Дженкинс не беше студена. Само преди няколко минути го бе изкушила той да я целуне и всеки път, когато я погледнеше, виждаше веднага ответния ѝ емоционален отговор. И това оказваше незабавно въздействие върху неговата натура. Той избърса челото си и се помъчи да не забелязва как горната част на розовата ѝ лятна рокля очертаваше повдигнатите ѝ добре оформени гърди, издадени достатъчно много напред, за да го хвърлят в непоносима жар.

Мисли си за някоя друга! — каза си той. — Пеги. Пеги, която беше забавна и красива, със златисти коси. Пеги, която бе решена да направлява живота му. Пеги и топлите сандвичи никога нямаше да си подхождат. Той се опита да мисли за деловото предложение на Стентън. *И не определяй среща на Кларис* — упрекна се Грейди вътрешно. — *Не я целувай! Ако искаш да избегнеш неприятности, не флиртувай с нея!*

А онова, другото, вътрешното му демонично гласче се обади отново: „Нима ще изпуснеш цялото това удоволствие, Грейди? Тя кара кръвта ти да заври само от един поглед. Колко други жени могат да направят подобно нещо?“ „Много!“ — отговори неговият глас на Разума. „Така ли? Назови поне една!“ — оспори влечението му.

Грейди хвърли лъжицата и се обърна. Тя го гледаше втренчено, с порозовели бузи. Искаше му се да прекрачи разстоянието между тях, да я повдигне с ръце и да я целуне. Той напъха ръце в джобовете на дънките и се заклати на пети.

— Какво е предложението? — попита той.

Тя наклони глава на една страна.

— Чичо Стентън има три парцела. Ето списъка с адресите.

Тя протегна крака с грациозно движение и се изправи, изтупвайки праха от полата си. Приблужи се до него, за да му подаде списъка. Той го взе, пръстите им леко се докоснаха и той почувства, като че ли бе пхнал ръката си в тавата с горещи сандвичи. Погледна трите адреса, след това отправи въпросителен поглед към нея.

— Ако ти хареса някое от местата — каза тя, — той ще ти го продаде за същата цена, на която ти ще му продадеш твоето малко място тук, плюс 2000 долара за теб.

Той погледна отново адресите. Две хиляди долара — помисли си. Ядоса го фактът, че 2000 долара му изглеждаха като огромна сума и същевременно бе наскърбен от това, че чичо Стентън Дженкинс иска да се отърве от него. Но гласът на Разума му казваше, че може да се възползва от парите, а парчето земя, върху което би разположил количката за сандвичи, не е от особено значение, стига да е близо до някоя голяма магистрала. И трите въпросни парцела бяха малко по-големи, върху по-добра земя и с добро разположение. Нямаше разумна причина да откаже сделката.

Той погледна в големите ѝ сини очи и видя розовината да се връща върху бузите ѝ.

— На мен ми харесва тук — каза, връщайки ѝ обратно книжата.

— Това е най-неделовото твърдоглаво поведение! Ти си типичен продавач на сандвичи, който не взема предвид едно разумно и добро бизнес предложение!

Той се хвана за щанда и се изсмя. Защо колкото повече се ядосваше тя, толкова повече нарастваше желанието му да я дразни и толкова повече му се искаше да се приближи до нея.

„Помисли си, това са цели 2000 долара!“ — извика му вътрешният глас на Разума.

— Добре, ще постъпя като бизнесмен. Преди да ти дам отговор, ще отида да видя всеки един от трите парцела.

— Добре.

— Обаче само ако дойдеш да ги разгледаме заедно.

Тя премигна и отстъпи една крачка. Беше честна, педантична, плаха — все качества, които не го интересуваха и от които нямаше

нужда в живота си. Стресът вършеше чудновати неща с неговия организъм.

— Можеш да ги разгледаш прекрасно и без мен — каза тя.

Имаше най-сините очи, които някога бе виждал. А пълничките й устни подканяха да бъдат целунати.

— Не — отвърна той. — Кажи на чичо си Стентън, че не искаш да дойдеш с мен и поради това съм отказал да обсъдя предложението.

Тя го погледна разгневено, задържайки погледа си върху лицето му.

Той почеса гърдите си. Не го сърбеше, просто искаше да види какво ще направи тя. Устните й се свиха. Той прокара длан по гърдите си. Миглите й трепнаха. Изсмя се, знаейки, че това я дразни. Педантична, честна, старомодна — това бе само на повърхността. Тя бе също толкова чувствителна, колкото и всяка друга жена, която бе срещал.

Грейди пое дълбоко въздух, издувайки гърдния си кош, и тя сведе поглед. Устните й се разтвориха, а върхът на розовия й език докосна долната й устна. Той почувства, че се възбужда, внезапна топлина се разля в слабините му и пулсът му рязко се учести. Обърна се с гръб към нея и се захвана да работи трескаво със сандвичите. Кларис Дженкинс е истинска беля, помисли си. Трябваше да направи пазарлъка със Стентън Дженкинс и да се махне от старомодната госпожица Дженкинс. Старомодните жени могат да ти объркат живота — каза си той строго, обръщайки завитите в бледозлатисти царевични листа сандвичи, които вряха в голямата метална тава.

— Кога искаш да отидем? — попита го тя с леко по-гърлен глас от обикновено.

— В неделя вечерта в шест часа — отвърна, знаейки, че „Кингс Краун“ е затворен в неделя вечерта, така че тя няма да е на работа.

— Много добре. Ще се срещнем тук и ще отидем да разгледаме парцелите.

Гласът й спадна с още една октава и стана по-дрезгав. Стържеше като едра пила по оголените му нерви. Той си избърса ръцете и се обърна да я погледне.

— Дай ми отново списъка — той се протегна да го вземе и пръстите им се докоснаха. — Къде живееш? Ще мина да те взема и можем...

Чу се изсвирване на клаксон и едно червено порше профуча по паркинга, спирайки рязко. От него слезе мъж в елегантен черен летен костюм и се засмя. Грейди почувства облекчение, подобно на приливна вълна.

— Здравей, Сам! — каза той, гледайки своя приятел и предишен служител, упътил се към него. Висок, рус, неженен. Сам хвърли поглед към Кларис. — Кларис Дженкинс, това е Сам Бенкс, мой приятел. Сам, това е Кларис Дженкинс, която работи в съседство.

— А, приятно ми е да се запознаем. Вие сте от „Кингс Краун“?

— Да. Приятно ми е да ви срещна. Трябва да тръгвам. Обедните клиенти скоро ще дойдат.

— Ще те чакам тук в шест часа в неделя — каза бързо Грейди.

Тя кимна, погледна Сам и каза:

— Приятно ми беше да се запознаем.

Обърна се и си тръгна.

Грейди избърса ръцете си във влажен парцал и се зае със сандвичите, докато Сам остана загледан в Кларис, която си тръгна към „Кингс Краун“.

— Коя е тази кукла?

— Слава Богу, че се появи точно в този момент, Сам. Направи ми една услуга и ми насрочи среща за събота вечерта. Повикай някоя от жените, които имаш винаги подръка.

— Откога не си уреждаш сам срещите?

— Не мога да се сетя за никоя жена. Кери е във ваканция в Аляска, Расти се премести в Кливлънд. Мадлен е в Далас. С Пеги скъсахме.

— Изглеждаш отчаян. Какво ѝ е на тази, как се казваше? Дженкинс?

— Нищо. Не е мой тип.

— Но ти ще излезеш с нея в неделя.

— Само по бизнес.

— Мисля, че напрежението най-накрая се е отразило на разума ти. Добре ли я огледа?

— Познавам я. Не е мой тип.

Грейди продължи да работи мълчаливо, съзнавайки, че Сам, облегнат на съседното дърво, го наблюдава.

— Защо не зарежеш тази глупава количка и не се върнеш обратно в бизнеса?

— Нищо не мога да направя, докато делото не влезе в съда. Какво става там?

— Откъде да знам?

Грейди спря изненадан и погледна втренчено приятеля си.

— Ти ги напусна?

— Барт ме изхвърли. Той се отървава един по един от всички, които бяха на твоя страна, когато стана разливът.

Грейди изруга.

— Съжалявам!

— Ще намеря друга работа.

— Знам, че ще намериш. Ти си много опитен и Барт ще съжалява.

— Има още много опитни служители, които остават. Затова и дойдох. Ще ми напишеш ли една препоръка през уикенда?

— Разбира се! Още довечера.

— Излизам с Джена в събота. Искаш ли да дойдеш с нас? Тя има някои много добре изглеждащи приятелки.

— Обзалагам се. Намери ми една изтънчена хубавица.

— Една такава хубавица идва към нас. Мисля, че имаш нужда от почивка.

— Амин, братко.

— Знаеш ли, че обръщаш един и същ сандвич вече точно дванадесет пъти?

Учуден, Грейди погледна надолу към сандвичите и отпусна с отвращение шпатулата.

— Какво те яде отвътре? — попита Сам. — Изтънчена красавица? Мислех, че си още с Пеги или най-малкото, че вече си преживял раздялата.

— Да. Съзнанието ми е заето с работата.

— Защо ми се стори, че съзнанието ти е заето с жени?

— Грейди!

Грейди се обърна и видя Кларис, която вървеше бързо по алеята откъм „Кингс Краун“. Тя се спря на няколко крачки от него.

— Съжалявам, че забравих. Обещах на Кент да отида на срещата му по бейзбол. Не можем ли да се срещнем в шест и половина вместо в

шест?

— Може. Да се видим тогава.

— Кент? — попита Сам.

— По-малкият й брат — отговори той.

— Не се ли интересуваш от нея?

— Не.

Сам се обърна бързо и настигна Кларис, запътила се към вратата на кухнята. Грейди продължи да приготвя сандвичи за обедните клиенти.

Сам се върна след няколко минути.

— Ти продаваш сандвичи в десет и половина сутринта? — попита го той.

— Децата са гладни 24 часа на ден.

— Да. Радвам се, че ти се обадох. Насрочих си среща с Кларис Дженкинс за следващия вторник.

— Наистина ли? — изстреля въпроса Грейди и Сам повдигна вежди.

— Хей, мислех, че тя не те интересува.

— Не ме интересува. Радвам се, че имаш среща. Бях просто изненадан, защото тя не е твой тип.

— Тя е хубава жена. Това е достатъчно. Какъв тип е тя? Надявам се, че обича перверзиите в любовта?

— Ха! Напразно се надяваш. Тя е старомодна и надута, въобще от този тип жени, които обичат да поднасят ябълков пай в обвита в бръшлян къщичка. Опасен, много опасен тип жена.

— Наистина ли е такава? Бил ли си с нея?

— Не трябва да си излизал с някого, за да знаеш нещо за него.

— Наистина ли? Не ми изглеждаше старомодна. Не вървеше по надут начин. Бих казал, че е точно обратното. Искам да кажа, че при среща с мен, познавайки ме само от няколко минути.

— Да, вярно е.

— Мога да отменя срещата — каза след моментна пауза Сам. Когато Грейди погледна към него, той добави: — Отново обръщаш все един и същ сандвич. Не искам да заставам между теб и Кларис.

— Няма нищо между мен и Кларис.

— Хм! Имаш достатъчно грижи с братовчед си, който ти отне бизнеса, и с предстоящия съдебен процес за връщането му. Няма

нужда някой от твоите приятели да си насрочва среща с новата жена в твоя живот.

Грейди захвърли шпатулата и сложи ръцете си на кръста.

— Тя не е новата жена в моя живот. Тя ме мрази. Нарича ме долен тип. И ти ще ми направиш услуга, ако излезеш с нея, защото тогава няма да бъда изкушен да се бъркам в чувствата на моите приятели. Тя не е мой тип. Превзета, старомодна, ограничена е...

— Отменям нашата среща. Чудо на чудесата. Не съм виждал преди това друга жена да те омотае така, както тази, с изключение на онези две седмици с Пеги. И ти ходи с нея цяла година, преди да скъсаш.

— Не разваляй срещата си. Кларис иска да излезе с теб.

— Тя не иска в действителност. Успях да я примамя с хитрост. Казах ѝ, че „Кингс Краун“ е моят любим ресторант, че обичам да се храня там и т.н. и т.н., и я притиснах да се съгласи да вечеря с мен там във вторник вечерта.

— Иди. Ще ми направиш услуга. Искам да си я избия от главата.

— Приятелю, тя е добро парче.

— Тя не е парче. Тя е всичко друго, с което не съм се заплитал при жените — Грейди погледна Сам, който му се хилеше. Той се усмихна и продължи, търкайки брадичката си: — И не мога да откъсна очи от нея. Тя въздейства върху мен, когато е наоколо.

— Може би не е толкова старомодна, колкото си мислиш.

— Педантична е до мозъка на костите си. Истинска беля, а повече бели не ми трябват.

— Никога не съм си помислял, че ще стигнеш дотам. Даже и с Пеги, ти пръв поиска да скъсате, а не тя. Лошо си загазил, приятелю.

— Да. А ти не искаш да ми помогнеш. Запази срещата във вторник и ми направи услуга.

— Това всъщност не е искрена среща, желана и от двамата.

— Тя мрази щанда за сандвичи.

— Можеш ли да я упрекнеш? Ти обичаш ли да продаваш сандвичи? Това е глупаво. Имаш инженерно образование, създал си собствена фирма, а тук продаваш сандвичи на дребно.

— Ти каза ли ѝ?

— Не. Ти не си ли ѝ казал?

— Не. Това е почтен бизнес и да ти кажа, аз наистина...

Сам изстена:

— Не ми казвай. Не ми казвай, че ти харесва да приготвяш топли сандвичи!

— В действителност бизнесът ми се подобрява тук с всеки изминат ден. И се чувствам много по-свободно, отколкото през последните осем години. Погледни всичко това.

Той размаха ръце, посочвайки към високия дъб, който засенчваше щанда. Червеникава птичка чуруликаше от висок клон и лек бриз поклащаше листата. Грейди пое дълбоко въздух.

— Това е великолепно.

— О, свещени дивотии! Мисля, че стресът ти е превъртял мозъка. Хлътнал си по една старомодна жена, която не е твоят тип, щастливо продаваш сандвичи, харесва ти тук само с количката за сандвичи и природата. Боже Господи! — Сам хвърли поглед към количката. — Може би тя е права. Може би си се превърнал в долнопробен продавач на сандвичи. Трябва да тръгвам, защото имам уговорена среща за интервю във фирмата „Фостър Дрилинг“. Ще им дам името ти като поръчител. Няма да пиша в бланката, че се занимаваш с продажба на сандвичи.

— Това е почтена работа.

— Никога не си могъл да устоиш на предизвикателство — каза Сам. — И се чудя дали малката госпожица Кларис знае как реагираш на предизвикателства.

— По дяволите, запази срещата си във вторник!

— Направо си се побъркал. Напиши препоръката, преди да забравиш да пишеш и да четеш — Сам тръшна вратата на колата и потегли.

В неделя следобед Грейди се бореше с изкушението да забрави за срещата с Кларис. Той крачеше напред-назад във всекидневната на своя апартамент, като спореше със самия себе си и накрая реши да спази уговорената среща, да види парцелите и да се прибере бързо къщи. Щеше да се обади на Саша — жената, с която се бе запознал предишната вечер, когато бе излязъл със Сам и Джена. Саша беше точно това, от което имаше нужда — висока, самоуверена, изтънчена. Беше прекарал добре с нея. Погледна телефонния ѝ номер, набра го и я помоли да излязат по-късно вечерта. Постави обратно слушалката,

чувствайки се по-добре. Чакаше го среща. Не би могъл да се забърка с Кларис. Само бизнес и нищо повече.

Тридесет минути по-късно той шофираше по авеню „Апачи“, стиснал волана с такава сила, сякаш се давеше и това бе спасителният му пояс.

ТРЕТА ГЛАВА

Грейди наблюдаваше пътя пред себе си, вдишвайки благоуханния парфюм, съчетаващ аромата на рози, жасмин и орлов нокът. Цяло усилие му костваше да се съсредоточи върху шофирането и да не гледа дългите ѝ загорели крака. Тя бе обута в къси панталони и той се бе почувствал така, сякаш под него бяха запалили огън, когато я видя да отваря вратата на колата си и да излиза на паркинга пред „Кингс Краун“, за да го посрещне. Дамата имаше дълги, добре оформени загорели крака — най-съблазнителния чифт крака, който беше виждал някога. Той я погледна бързо, задържайки за миг погледа си върху коленете ѝ, преди да го върне отново към движението по пътя. Черната ѝ коса беше спусната надолу, завързана със синя панделка. С панделка, почти без грим, свежа като маргаритка, а и големите ѝ сини очи — всичко това обърка пулса му по един абсурден начин.

„Тя е чиста беля — казваше му гласът на Разума, — виж този парцел набързо и се върни да вземеш Саша.“

Той погледна Кларис.

— Близка ли си с чичо Стентън? Изглежда, че той разчита на теб повече, отколкото на другите.

— Той казва, че на мен бизнесът по-ми се удава, отколкото на чичо Тео — отвърна, усмихвайки се. — Чичо Стентън и чичо Тео се различават един от друг, както цветята и обувките. Чичо Стентън е пестелив, а чичо Тео е твърде щедър за своите възможности. Той е толкова сладък: помага на всеки. Според татко чичо Стентън не може да понася глупавата щедрост на чичо Тео и е отишъл в другата крайност. А може би чичо Тео компенсира стиснатостта на чичо Стентън.

— А баща ти какъв е?

— Татко е нормален — усмихна се тя. — Понякога е стиснат, понякога е щедър. Той е много по-сериозен от чичо Тео. Чичо Тео е като... Дядо Коледа или като голямо джудже. Има нещо детско у него.

— Трябва да има нещо палаво у чичо Тео. Той е казал на шофьорите да изсипят пръстта до вратата.

Тя погледна учудено към него:

— Не го вярвам! Той въобще не е палав. Не би обезпокоил някого. Имаш грешка!

— Аз позвъних и им направих малък скандал за това, че са изсипали пръстта при задната врата, и момчето, което е карало камиона ми каза: „Мъжът с къдрава коса и бебешко сини очи стоеше отзад до контейнера за смет, когато започнахме да разтоварваме в ъгъла на вашия паркинг, и той ни каза да го изсипем до вратата.“

— Не мога да повярвам. Той никога не създава неприятности — намръщи се Кларис, обезпокоена от новината.

— Добре, но този път го е направил. Знаеш, че отговаря на описанието им.

— Той овдовя преди две години и леля Маги много му липсва. Може би умът му е бил някъде другаде, когато го е казал.

След няколко минути тишина Грейди попита:

— Още от откриването на ресторанта ли работиш за чичо си Стентън?

— О, Боже мой, не! — засмя се Кларис.

Той я погледна и топлина премина през тялото му. Тя имаше великолепна усмивка и нямаше нищо строго в нея. Това беше една толкова заразителна усмивка, че й той й се засмя в отговор.

— Работя там, откакто той е в болница — каза Кларис, хвърляйки поглед към него. Грейди бе удивително красив в небрежното си облекло.

— Какво си правила преди? — попита я той.

— Бях секретарка на един зъболекар — доктор Маклин.

— Защо започна тази работа?

— Изкарах секретарски курсове. Искам да работя такава работа, защото е солидна, сигурна, а също така чиста и порядъчна.

— И защо оттам отиде в „Кингс Краун“?

— Чичо Стентън ме помоли да дойда да работя, докато лежи в болницата. Той каза: „Кръвта вода не става“, имало нужда роднините да поемат бизнеса в негово отсъствие. В действителност е малко скъперник и доста подозрителен към хората.

— Различен е от Тео.

Тя се учуди на забележката на Грейди.

— Та ти едва познаваш чичо Тео.

— Току-що ми разказа за него, а и той минава да си поговори с мен всяка сутрин.

По лицето на Кларис се изписа подозрение.

— Предполага се, че той се опитва да те накара да се преместиш. Познавайки чичо Тео, обзалагам се, че не е направил нищо повече от това да те попита дали искаш да се преместиш.

— Той въобще не е споменавал за това — каза Грейди и се засмя.

— Не е споменавал ли? — Кларис замълча за малко. — Добре, признавам, че това не звучи толкова изненадващо.

— Харесва ли ти да работиш в „Кингс Краун“?

— Влюбена съм в тази работа! — каза тя щастливо.

— Ще останеш тогава в ресторанта, нали?

— О, да! На всички ни харесва да работим там. Кент ще трябва да ходи на училище наесен, но ще работи след занятията и в почивните дни.

— Със семейството си ли живееш?

— Не, имам собствен апартамент.

Той я погледна учуден.

— Сама ли живееш?

— Да. А ти с кого живееш?

В момента, в който каза това, тя разбра как прозвуча въпросът, и че може би не желае да знае отговора. Беше много личен въпрос.

— Ако мислиш, че съм женен, отговорът е не — усмихна се той.

— Ето номер 800 на булевард „Уилмингтън“ и тук е парцелът. Виж — посочи тя.

— Къде? Наоколо виждам само блокове.

— Там. Обърни се само.

Тя докосна ръката му и забрави това, което се канеше да каже. Докосването изпрати тръпка по цялото ѝ тяло и тя отново почувства осезаемо неговото присъствие. Той гледаше право напред, зави зад ъгъла и заобиколи, за да влезе в тясната уличка зад празния терен.

Той паркира и двамата излязоха на пращната уличка. Мястото бе празно, неотдавна бе окосено и върху земята лежеше пожълтяла изсъхнала трева. Две сгради заграждаха парцела — музикален магазин и тапицерска работилница, и двете затворени. Под лъчите на

заязващото топло юлско слънце те тръгнаха през терена. Тревата шумолеше в краката им, а колите профучаваха по натоварения с движение булевард.

Грейди постави ръце на кръста, погледна към движението и поклати глава:

— Съжалявам, това не е за мен.

— Мястото е на оживена улица — каза тя, мислейки си колко неуютно изглежда тук.

— Няма никакви птички.

Тя погледна учудено към него.

— За какво говориш?

— В дъбовете при мен има кардиналчета и това ми харесва. Харесва ми също и гледката на парка с лебедите и езерото.

— Знам — каза тя, учудена, че мисли по същия начин. — Доставя ми удоволствие да гледам езерото, когато идвам с колата всяка сутрин.

— Съжалявам, нужни са ми дъбове и кардиналчета. Какво ще гледам тук? — гласът му се снижи и той се приближи до нея. — Няма птички, няма големи, сенчести дъбове, няма езеро, няма красива дама с панделка в косата.

Той докосна бузата ѝ, погали я по врата до панделката, а после пръстите му се плъзнаха по-надолу и тя замръзна неподвижна.

— По-добре да погледнем другия парцел — каза, останала без дъх. — Там може да има дъбове.

Затича се обратно към колата, обхваната от паника. Грейди О'Тул беше разстройващ елемент в нейния живот, а тя не желаше да се увлича по мъж, продавач на сандвичи!

Той се качи зад волана и те потеглиха надолу по уличката.

— И така, ти работеше при зъболекар. Какво правеше Тео?

— Чичо Тео се местеше от една работа на друга. Беше доставчик в „Убъл флауър Къмпани“, Кент работеше в „Хамбургер Хевън“.

— И тримата ли напуснахте работата си, за да работите за чичо ви?

— Той ни направи добри предложения, а и никой от нас не работеше на място, трудно за напускане. Чичо Стентън наистина ни убеди.

Усети, че до нея достига лек осезаем аромат като този на борова гора след дъжд. Пое дълбоко въздух. Ароматът бе почти неуловим, но много приятен.

— Ако постигнем стабилна печалба и нарастване на бизнеса, той ще ни остави за постоянно и ще дели с нас печалбата. С изключение на Кент, защото му предстои още да учи.

— Значи ще владееш част от „Кингс Краун“, ако всичко върви добре?

— Да, и работата ми харесва. И преди харесвах работата си, но тази е по-добра.

— А Кент и чичо Тео харесват ли я?

— Да, ние всички я харесваме. Чичо Тео е бил барман преди години. Той си разбира от занаята и хората му разказват за себе си. Би се учудил на това, което хората разказват на чичо Тео.

— Наистина ли? — каза Грейди с леко порозовели страни. Изведнъж тя се почуди какво той е разказал на чичо Тео.

— Обикновено той запазва техните тайни за себе си, но аз знам за тях, защото съм чувала как хората му разказват. Понякога това са били мои приятели и те са ми казвали, че споделят проблемите си с него. Те му доверяват и най-съкровениите си тайни. Чичо Тео винаги може да те накара да се чувстваш по-добре. Предполагам, че е добър слушател.

— А всеки един от нас се нуждае от добър слушател от време на време.

Тя беше донякъде любопитна какво би могло да притеснява Грейди, че да се нуждае от добър слушател.

— Какво правеше преди сандвичите?

— По малко от различни неща — отвърна той и Кларис се запита какво ли скитническо съществуване е водил преди.

— Завий наляво на следващия ъгъл — каза му и посочи парцела. — Този има дървета.

Те го подминаха и обиколиха целия квартал, преди Грейди да разбере, че няма къде да спрат, освен отпред, на шумния булевард. Мястото беше на ъгъл и от едната страна, близо до улицата, имаше два бряста. Отвъд улицата се простираше парк, а до тях имаше редица от магазини.

— Виж, на това място има дървета! — каза Кларис, загледана в парцела и в профучаващите покрай него коли.

— Два заболели бряста — отвърна Грейди, наклонявайки се към нея, за да погледне откъм нейната страна на колата.

Ръката му, протегната върху седалката зад нея, леко обхващаше раменете ѝ. Пръстите му се опираха на вдигнатото стъкло на вратата. Дъхът му я омайваше и почти я накара да забрави за мястото и сделката.

— Улицата е твърде оживена, за да може някой да спре и купи сандвичи — каза той по-бавно и с по-дълбок глас.

Тя се загледа в мястото с премаляло сърце. Ако се обърнеше да погледне Грейди, лицето му щеше да бъде на сантиметри от нейното, устните му — толкова близко.

— Какво мислиш за него като място за моя бъдещ бизнес? — попита я той.

Тя не можеше да мисли за нищо друго, освен колко близо беше той.

— Великолепно е — отговори тихо.

— Защо мислиш така?

— Не мисля така — отвърна тя, запитвайки се смътно дали не си противоречи. Опита се да каже нещо умно, да пренебрегне неговата близост: — Този парцел не е точно за теб. Няма птички, няма дъбове, няма езеро. Нека да отидем до следващата целувка... място!

Лицето ѝ пламна. Защо каза „целувка“ вместо „място“?

Той се засмя нежно:

— Кларис.

Думата накара нервите ѝ да затрептят като струни на цигулка под милувката на лъка. Тялото ѝ затрепери.

— Нека да вървим, Грейди, моля те.

Тя почака, но колата не тръгна и тя не го чу да се помръдне. Тогава устните му леко преминаха по врата под ухото ѝ с едва доловимо докосване.

— Грейди, моля те, недей — затвори тя очи, почти в агония.

Чу неговата въздишка при отдръпването му. В следващия момент я попита:

— На колко години си?

Тя го погледна.

— На 26. На колко?...

— На 33, ерген и доволен от месторазположението на моето място за сандвичи.

Грейди подкара колата и те се отдалечиха. Тя почувства смесица от разочарование и възбуда.

— Към следващия парцел — каза той рязко, докато тя гледаше право напред. След няколко минути добави: — И така, скоро ще станеш собственица на част от „Кингс Краун“.

Гласът му беше нормален и приятелски, което я успокои малко. Тя се премести върху седалката, за да може да го гледа, докато говори.

— Надявам се. Ако нещата вървят така добре, както сега. Трябва да разширим бизнеса, в противен случай чичо Стентън няма да ни остави процент. Първоначално всеки от нас ще взема 5%, а впоследствие може би и повече.

— Пет процента — намръщи се той, — това е нисък процент.

— Добре, ние сме двама, това означава, че чичо Стентън се лишава от 10%. И той ни плаща по-добре, отколкото на предишната работа. Изкарваме на месец по 50 долара повече от преди.

— Но и работите много повече, нали?

— Може би е така, но на мен ми харесва.

— Колко часа повече работиш сега, отколкото при зъболекаря?

— Там бях на четиридневна седмица, по осем часа на ден. Тук съм на шестдневна седмица.

— И колко часа в повече?

— Доста, но работата ми харесва. Да вземем теб — ти работиш повече от 8 часа, 6 дни в седмицата и колко часа в неделя?

— Обикновено около 6 часа — отговори той с лекота, усмихвайки се. — Но аз обичам работата си.

Тя се усмихна, чудейки се какво да мисли за него.

— Къде живееш?

— Имам си едно малко местенце.

Заради щанда за сандвичи Кларис си представяше, че той спи под мост, като скитник, но големият черен линкълн и дрехите, които носеше, говореха за нещо друго, по-солидно.

— Учила ли си в колеж? — попита той.

— Да, карала съм бизнес курсове и съм учила за секретарка. Специализирах по управление на персонала, но имах намерение да

стана секретарка. Необходима ми е сигурност. Не си ли искал някога да правиш нещо друго, освен да имаш количка за сандвичи?

— О, да. Това е съвсем нова работа, но ми харесва.

— Хубаво е да харесваш работата си.

— Но ти и чичо ти Стентън я ненавиждате и бихте желали да се махна — засмя се той.

Тя му се усмихна хладно и те пътуваха, без да говорят, известно време. Последният парцел беше далеч, от другата страна на града, и те се запътиха натам по магистралата. Не след дълго тя научи от разговора им, че обичат еднаква музика и че им харесват плуването и четенето.

Грейди даде мигач и зави към последния свободен парцел, който чичо Стентън му предлагаше. Той се намираше в по-новата част на града, далеч на северозапад, и наоколо нямаше нищо друго, освен един голям търговски комплекс на около миля от него. Грейди продължи няколко ярда по неравната почва, спря колата и слезе. Тя слезе с него, знаейки какво би си помислила, ако ѝ бяха предложили да се премести на това място.

— Това ще бъде добър парцел след благоустрояването на района — каза тя. — И ще си близо до най-оживения търговски комплекс в града.

— Да — каза той, напъхвайки едната си ръка в джоба и разтривайки врата си с другата.

Вятърът заплете кичури кестенява коса върху челото му. Свежото ухание на гора стана по-осезаемо. Грейди изглеждаше напрегнат, като че ли водеше вътрешна борба.

— Знаеш ли колко време ще трябва да изчакам тук, за да дойдат клиенти?

— След година това ще бъде вероятно по средата на един много добър район.

— Да. Ако търсех къде да инвестирам, великолепно е. Но сега бих продал не повече от два сандвича на седмица, предполагам. Съжалявам, Кларис — каза рязко и загледан в далечината, отвори вратата на колата пред нея.

Тя се качи, чувствайки се едновременно разочарована и облекчена, че той не е пожелал нито един от парцелите. Бе

разочарована, защото това щеше да вбеси чичо Стентън, и облекчена, защото е приключила с предложенията на чичо си.

— Преди колко време си вечеряла?

— Преди малко.

— Преди малко може би означава преди срещата на Кент. Хайде да похапнем.

— Добре — отвърна тя, чудейки се дали един съдържател на щанд за сандвичи може да си позволи да я заведе на вечеря.

Те спряха в нов ресторант и поръчаха такос. Докато ядяха, научиха по още нещо за миналото на всеки.

— Родителите ти тук ли живеят? — попита той.

— Не — отвърна тя, избърсвайки пръстите си в салфетка. — Татко е комисионер на компания за хартия и беше преместен миналата година в Тулса, така че двамата с мама са там. Тъй като Кент влезе в гимназията и не искаше да се мести, сега той живее с чичо Тео, който, изглежда, има нужда от компания. Понякога той остава с мен, но повечето време е с чичо Тео. А твоето семейство?

— Майка ми живее тук — отговори Грейди.

— Наистина ли? — каза тя с такова учудване, че ръката му, посягаща към чашата вода, увисна във въздуха.

— Защо те учудва това?

— Не мога да си представя, че живееш с майка си — каза тя, не можейки да си представи майка му, живееща под мост.

— Не живея с нея. Тя има свой дом, а аз мой. Тук имам братовчед, леля и чичо, и майка ми.

Кларис се боеше да го попита какво работят.

— Как се научи да правиш сандвичи?

— Това не иска твърде много учене. Аз обичам сандвичи. Намерих количка и човек, който напускате бизнеса в момента, когато аз търсех нещо да правя; затова съм в бизнеса с топли сандвичи.

— Ти гледаш леко на нещата в живота.

Той се усмихна и тя почувства, че нейната забележка му се стори много забавна. Имаше някаква загадка у Грейди. Нещо не беше съвсем наред и тя не знаеше какво точно. Черният луксозен линкълн не си пасваше със сергията за сандвичи; дрехите, които носеше сега, бяха всекидневни, но ризата изглеждаше скъпа.

— За какво мислиш?

Тя се изчерви, че е била така заловена в любопитството си.

— Просто се чудя какво да мисля за теб.

— Ще ти отговоря на всички въпроси. Какво искаш да знаеш?

Тя се усмихна и сви рамене.

— Не разбирам как можеш да бъдеш щастлив в бизнеса със сандвичи.

— Великолепно е, Кларис. Няма големи грижи, няма големи отговорности. Утре мога да ударя ключа и да отида на риболов.

— Това е безотговорно отношение.

— Не, не е. Това не касае никого, освен мен. Мога да си преместя бизнеса, където ми харесва. Това е нещо като предизвикателство. Срещам интересни хора — зелените му очи светнаха закачливо при последните думи, оставяйки ѝ впечатлението, че се отнасят за нея. Сервитьорката донесе сметката и Кларис предложи да плати. Това накара очите му да заблестят още по-силно. — Аз ще я платя — каза той. — Бизнесът ми със сандвичи върви добре.

Тя се съгласи мълчаливо и те си тръгнаха. Караха обратно към „Кингс Краун“ и след време, когато завиха по входната алея, навън бе почти тъмно. Паркингът беше осветен в дъното от старомодни фенери, които наподобяваха тези в парка. Докато Грейди паркираше зад нейната кола, тя се обърна и го погледна.

— Сигурен ли си, че не се интересуваш от нито един от парцелите? Това би означавало две хиляди долара в джоба ти.

— Не, съжалявам. Няма птички, няма дъбове. Погледни този терен.

Той излезе навън и заобиколи, за да задържи вратата ѝ отворена. Когато тя слезе, той взе ръката ѝ.

— Ела да погледнем, Кларис.

Вместо да отиде към имота си, той я поведе към езерото в парка. Пресякоха по-тясната част от езерото по сводест дървен мост, по който стъпките им леко отекваха. Бели лебеди се плъзгаха под моста, като образуваха малки вълнички, които разклащаха плоските зелени листа на водните лилии по повърхността на водата. Бризът поклащаше клоните на една върба, Грейди се обърна и погледна жената до себе си.

— Не е ли чудесно?

Тя беше застанала почти до него. Пръстите му останаха върху ръката ѝ. Искрите, които винаги прескачаха между тях, бяха и сега тук,

но вече придружени от крехките връзки, които бяха изковани през прекараната заедно вечер. Тя си помисли, че с Грейди времето може да бъде приятно. И той, и тя харесваха еднакви неща. Възприемането му като приятел, като някой, с когото ѝ е приятно да бъде, превърна искрите в пламъци. Това усили чувството на привличане, което тя изпитваше, направи го много по-неудържимо. Кларис повече не мислеше за Гардероба, както преди. Той беше Грейди О'Тул, мъж, който обичаше птички, дъбове и езера, който обичаше да чете Уилбър Смит и Луис Ламур, който обичаше да яде такос и сандвичи, който имаше най-съблазнителните устни, които тя някога бе виждала. Поглеждайки надолу към нея, той леко стисна ръката ѝ над лакътя. Успя да развърже панделката, която държеше косата ѝ.

— Старомодната Кларис с панделка в косата си — каза меко, но тя едва чу думите.

Почувства панделката да се плъзва по тила ѝ и тежката черна коса падна свободно. Тя не можа да устои на изкушението да постави ръце върху гърдите му. Чувството, което изпита я стресна, като че ли беше докоснала горещия двигател на автомобил. Пое дълбоко въздух, загледана в очите му, усещайки неговите намерения. Почувства главата си натежала, устните ѝ пулсираха в очакване, устата ѝ пресъхна. Наклони глава назад, гледайки го, почти затвори очи, без да обръща внимание на тънкото гласче, което я предупреждаваше, че ще съжалява. Той беше привлекателна личност, но беше също така „Топлите сандвичи на О'Тул. Хам-Хум!“ и трън в очите на чичо ѝ. Една целувка никога не вреди, помисли тя, заглушавайки предупреждението. Само една целувка... Как би могла да устой — каквито и да са рисковете? Грейди О'Тул беше неотразим, най-привлекателният мъж, когото някога бе познавала, и между тях съществуваше онази притегателна сила, която е много по-дълбока от физическото привличане. Бе се почувствала приятно през изминалите няколко часа, по-приятно, отколкото си спомняше някога да ѝ е било — просто от разговора с Грейди и от това, че е била с него.

Той наведе глава и прокара леко устни по нейните. Това беше съвсем леко докосване, но приличаше на първия лек трус при земетресение. То разтърси цялото ѝ същество. Тя затрепери и затвори очи. Последното нещо, което видя, беше Грейди, който я гледаше така, че дъхът ѝ спря.

Той се наклони по-близо и Кларис трябваше да премести ръцете си, прокарвайки ги по гърдите му — неговите великолепни гърди. Сърцето ѝ заби лудо, докато ръцете му я обхващаха все по-силно и той я придърпа към себе си. Устните му се впиха в нейните. Главата и се замая и тя плъзна тънките си ръце около врата му, повдигайки се на пръсти, за да отговори на целувката му.

Грейди надмина всичките ѝ очаквания. Горещите му целувки я накараха да затрепери и да се задъха от желание.

Най-накрая той я пусна и тя го погледна, уплашена от дълбочината на чувствата си. Той също изглеждаше зашеметен, докато я гледаше.

— По-добре да си вървим, Грейди — каза му. — Става късно.

— Да — отговори той рязко, задържайки ръката ѝ, докато вървяха мълчаливо към колите си.

— Благодаря ти за приятната вечер — каза тя.

— Моля. Да отидем да вечеряме следващата събота вечер?

Тя хвърли поглед към щанда му за сандвичи, към сгънатия транспарант с надпис: „Топлите сандвичи на О’Тул. Хам-Хум!“

Поклати глава и отговори благоразумно и малко тъжно:

— Между нас има голяма разлика. Благодаря ти, но мисля, че не трябва.

— Добре, лека нощ, Кларис.

Той остана до колата си, докато тя се качи в своята и подкара.

Кларис беше забравила напълно колко ядосан щеше да бъде чичо Стентън за това, че неговото предложение бе отклонено.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Не ѝ се наложи да забрави за дълго. Телефонът звънеше, когато влезе в малкия си апартамент. Бързо вдигна слушалката.

— Е, съгласи ли се той за размяна на парцелите? — попита чичо Стентън с дрезгав глас.

— Не, чичо. Съжалявам — отговори му, мислейки за зелените очи на Грейди.

— Дявол да го вземе, Кларис! Как не можа да го накараш да захапее? Така би направил две хиляди долара, като в добавка ще има похубав терен от този, който има сега.

— Този, който има сега, е с кардиналчета — каза тя замечтано, необезпокоена от гнева на чичо Стентън.

Последва момент на тишина.

— Кардиналчета ли? Птички? Тези малки пернати твари?

— Да, чичо Стентън. Грейди О’Тул харесва място с дървета, птички и изглед към езеро.

— Дявол го взел, той е като Тео. Ще му купя цяло ято птички и две дървета. Предложи му това, ще го направиш, нали? Обади се веднага на човека, Кларис.

— Птичките ще отлетят.

— Бабини деветини, може да ги държи в клетка.

— Не, чичо, той обича птички на свобода.

— Добре ли си?

— Да, чичо — промълви тя.

— Гласът ти звучи странно. Е, добре. Ще извадя втория си коз, Кларис. Сутринта ще отидеш направо при този продавач на топли сандвичи и ще му предложиш работа при теб.

Кларис беше шокирана. Загледана втренчено в телефона, тя усети, че излиза от еуфорията си, като че ли някой я беше залял с ледена вода.

— Ще му предложиш почасово заплащане, отначало по-ниско и постепенно ще го повишаваш, но ще го накараш да дойде да работи за

теб в „Кингс Краун“.

За момент тя не отговори нищо. Не искаше да предложи на Грейди работа, пък и не мислеше, че той ще я приеме.

Следващият половин час бе прекаран в спор с чичо Стентън, но той остана непреклонен.

Когато постави обратно слушалката, съзнанието ѝ започна да функционира отново и тя разбра, че е изправена пред дилема.

Въпреки всичките свои чудесни качества, Грейди О’Тул имаше стил на живот, който тя никак не харесваше. И при нетрайното физическо привличане между тях на нея ѝ беше ясно какво трябва да направи за душевното си спокойствие. Би трябвало да избягва господин Грейди О’Тул за в бъдеще.

Връзка, породила се от краткотрайни срещи — щеше да бъде в много по-голяма безопасност, ако имаше колкото се може по-малко срещи с Грейди.

Тя се намръщи, почуквайки с четката за зъби върху ръба на мивката. А как би могла да го среща по-рядко, ако той работи в „Кингс Краун“? Чичо Стентън искаше да ѝ обърка живота. Тя наклони глава и изми зъбите си. Не, не бе справедливо. Не чичо Стентън, а продавачът на сандвичи, който имаше амбициите на буболечка, бе този, който ѝ причиняваше куп неприятности в живота.

На следващата сутрин, твърдо решена да му направи предложение, което той би отказал, тя се запъти към съседа. Беше прибрала косата си на кок и бе облякла бяла блуза и жълта пола. Освен това бе решена да устои на очарованието на Грейди О’Тул. Намръщи се на надписа, развяващ се над щанда му, рекламиращ сандвичите.

„Тоя тип със сандвичите си — изрече тихо през зъби Кларис. — Трябва ли да се обвържа с човек, който има стабилност в живота колкото една пеперуда?“

Тя стисна решително челюсти, а в това време мозъкът ѝ повтаряше монотонно: „Съпротивлявай се, съпротивлявай се...“ Тя се ядоса, че беше съблазнена от човек, толкова различен от нея.

Грейди наля с лъжица сос в царевичните листа и зави сандвичите. Той беше забелязал колата на Кларис, когато тя пристигна около 30 минути по-рано, и не можеше да я избие от главата си,

въпреки че с кучешко упорство се мъчеше да го направи. Тя беше една беля. Чиста неподправена беля, от която той нямаше нужда. Неговият живот сега бе достатъчно комплициран и старомодната Кларис Дженкинс беше допълнителен проблем, който той не искаше.

„Ето например предишната вечер“ — каза гласът на Разума. Тя така лошо го бе замотала, че той закъсна с часове за срещата си със Саша и се бе показал така забавен като събеседник, както торба цимент.

„Защо се поддаде на Кларис?“ — гласът на Разума сбърка, задавайки му този въпрос, защото влечението му към нея взе моментално връх. Той се бе поддад на чувствата си, защото под всичките тези старомодни навици се криеше най-чувствената жена, която някога бе срещал. Той се бе насиллил доста, за да успее да целуне Саша страстно за лека нощ, опитвайки се да изгони Кларис от съзнанието си, опитвайки се да се убеди, че целувките на Кларис са нищо в сравнение с тези на Саша. Но само разбра, че Саша не бе нищо в сравнение със старомодната превзета Кларис.

Ако беше срещнал Кларис година по-рано, всичко щеше да е наред, но не и сега. Тя не беше от типа жени, които се занимават със случайни връзки. Тя беше постоянна като светлината на слънцето и той не искаше да се забърква с нея. Сини очи, устни, по-сладки от мед, тяло, което бе нежно и така му пасваше... Изпъшка и заработи побързо.

— Няма да стане — чу той някой да казва тихо и се огледа. Тя бе застанала там. Учуди се дали тя не бе плод на въображението му. Той премигна и я погледна втренчено. Тя стоеше неподвижна като статуя, със сериозно изражение на лицето. Желанието му се разгоря със скоростта на горски пожар.

— О, по дяволите! — изруга, изпусвайки върху носа на своите високи обувки парчето месо, което държеше върху лъжицата.

— Добро утро — каза тя, останала без дъх, и той се пребори със силното желание да захвърли настрана лъжицата и да прегърне Кларис.

— Добро утро — отговори. — Искаш ли да седнеш?

Той събра достатъчно мислите си, за да разгъне столче за нея. Тя поклати глава отрицателно и пристъпи крачка напред, с очи, вперени

някъде над ключицата му. Имаше вид на човек, който разглежда ушите му, а лицето ѝ се бе изчервило, което го накара да се засмее.

— Все още ли се боиш да гледаш гърдите ми? — каза той провлачено, наблюдавайки как лицето ѝ се изчервява още повече.

— Разбира се, че не! — отсече тя и погледна гърдите му.

Той разбра, че и двамата бяха сгрешили. Погледът ѝ бе осезаем, като че ли беше прокарала пръсти през гърдите му. Желание, силно до болка, премина през него и той видя нейната ответна реакция. Тънката бяла блуза и тънкият сутиен не можеха да скрият това, което ставаше с Кларис. Не беше възможно да се опише какво прави нейното „целомъдрено“ тяло.

Тя седна бързо и разтърка глезена си.

— Кракът ли те боли?

— Мммм — тя го погледна бързо. — Би ли дошъл да работиш за мен на минимална почасова надница?

Думите ѝ се изтърколиха толкова бързо, че той веднага разбра, че Стентън Дженкинс я е изпратил с това нелепо предложение. Беше на върха на езика му да откаже. Тогава гласът на Разума му прошепна в съюз с неговото физическо влечение: „Приеми, защото така ще имаш шанс да изучиш ресторантския бизнес.“

— Съгласен — каза високо. — Кога започвам?

Очите ѝ се разшириха толкова, че му се стори, че ще бъде погълнат от тях.

Нов прилив на смущение я накара да почервенеет още повече и тя остана, гледайки го със зяпнала уста.

Грейди разбра, че тя бе очаквала от него да отклони предложението ѝ. В действителност, помисли той, тя вероятно му бе предложила по-ниско първоначално заплащане, отколкото чичо Стентън ѝ бе казал. Твърде късно вече.

— Ще се откажеш от сандвичите, кардиналчетата и дъбовете ей така?

Той разтри с ръка гърдите си и зачервеното ѝ лице потъмня.

— Ей така. Има други неща да гледам, когато работя за теб — добави той, не можейки да се въздържа да не я подразни, докато гласът на Разума го предупреждаваше да мисли само за бизнеса.

— С чичо Стентън не се работи много приятно.

— Аз ще се справя.

— Няма да бъдеш началник на себе си.

— Не — каза той и се приближи. — Ти ще бъдеш моят началник. Ще върша каквото кажеш.

— Ще трябва да носиш прилични дрехи.

— Една друга жертва, която имам желание да направя — каза Грейди меко, наблюдавайки как нейното дишане стана неравномерно, когато той клекна на земята срещу нея. — Харесва ми твоето... — замълча и тя го погледна така, сякаш всеки миг щеше да се свлече от стола в неговите ръце: — ... предложение — довърши той. Смътно се питаше дали тя осъзнава колко чувствена е нейната природа.

— Не мисля, че можем да работим добре заедно — каза тя, гледайки го сериозно.

— Разбира се, че можем — оспори я той, изтривайки ръце в коленете си.

— Ще трябва да получаваш заповеди от мен.

— Чудесно.

— Ще трябва да миеш съдовете.

— Великолепно.

— Няма ли нещо, което да ти се стори трудно?

— Няма много такива неща — излъга той.

Точно сега тя го затрудняваше ужасно. Той не искаше да бъде омаян от Кларис Дженкинс. Да стои неподвижен само на сантиметри от нея, да ѝ обещава да мие съдовете при нея за минимална надница — безумие!

„Ти ще изучиш бизнеса“ — нашепваше му гласът на Разума. „Ще бъдеш с Кларис“ — добави влечението.

— Кога искаш да започнеш? — попита тя.

— Днес.

— Повярвай, не мисля, че това е добра идея. Чичо Стентън ме накара да ти предложа работа.

— Знам. Това е отвратителна идея.

— Защо тогава прие?

— Кларис, ако не станеш от този стол и не се махнеш от мен в следващите десет секунди, ще трябва да те целуна.

Тя се втурна с такава бързина, че го събори. Той се просна на земята, а тя го погледна ужасена.

— Съжалявам. Нямах намерение да те съборя.

Той се изсмя облекчен, че тя беше развалила магията, която бе объркала чувствата и омагьосала разсъдъка му.

Той се изправи на крака.

— Ще продам сандвичите, които приготвих, и ще дойда.

— Защо не започнеш утре сутринта? Така няма да пропаднат никакви сандвичи.

— Чудесно — отговори той весело.

— Грейди! — тя постави ръце на кръста си, стисна устни и зарея поглед в една точка на челото му. — Има някакво физическо привличане между нас, но ние не сме от един и същи тип. Аз не съм твоят тип жена — ти не си моят тип мъж.

— Откъде знаеш? — попита той.

— Знам, ти си... ти си...

— Само един продавач на сандвичи.

— Добре, може би не е много хубаво да се каже така, но ние не сме един за друг и е безсмислено да се целуваме. Така че нали няма да флиртуваш с мен? Нека да оставим нещата само на делова основа.

— Разбира се. Успокой се. Няма да те целувам на работа.

— Добре! — каза тя с толкова голямо облекчение, че той трябваше да се изсмее. Ех, да знаеше, че всички нейни аргументи само подхранват чувството му към нея! Той все още искаше да я целуне. Вдигна лъжицата, която бе изпуснал, и я хвърли в кошницата с мръсни кухненски прибори, която вземаше къщи да измие всяка вечер. Избърса ръцете си и се обърна. Тя беше все още там, вперила поглед в него. — Добре, смятам, че се споразумяхме — каза Кларис.

Грейди се усмихна:

— Споразумяхме се.

— Сега аз отговарям за ресторанта, докато чичо Стентън се върне — каза тя. — И помни, имам среща утре вечер с твоя приятел за вечеря.

— Желая ти приятно прекарване — каза той с небрежност, която не чувстваше, гледайки очите ѝ, сини като лятното небе.

— Приятно ще бъде — каза тя, поглеждайки го. — Трябва да дойдеш на работа в десет.

— Ти идваш тук в осем.

— Аз отключвам, за да може да започне работата през деня и преглеждам книгата. Служителите не идват толкова рано.

— В осем тук е пусто.

— Не ме е страх.

Пред щанда за сандвичи спря кола.

— Имам клиент. Но ти никога не си опитвала от моите сандвичи.

— Благодаря. Твърде рано е за сандвичи сутрин.

— Те са вкусно ядене — провлече той, но съзнанието му не беше насочено към сандвичите.

— Имаш клиент, който те чака. Довиждане.

Тя се забърза и колкото и да му се искаше да остане на мястото си и да гледа след нея, трябваше да обслужи клиента.

На другата сутрин в осем часа Кларис отиде на работа с колата, придружена от Кент. Влезе в паркинга на „Кингс Краун“ и въпреки че бе прекрасна лятна утрин с яркосиньо небе, пеперуди по поляната, лебеди в езерото и цъфнали розови и червени цветя, у нея нямаше и капка спокойствие. А причината за целия ѝ душевен смут се криеше в големия черен линкълн. Той отвори вратата и излезе при приближаването ѝ и тя се загледа в дългите му крака. Носеше джинси и бяла памучна риза и изглеждаше великолепно.

— Хей, сестричке! — изпищя Кент и се хвърли към задната седалка.

— Кларис! Внимавай! — извика Грейди и размаха ръце.

Тя осъзна твърде късно, че вниманието ѝ бе насочено към Грейди, а не към шофирането, натисна рязко спирачката и се удари в големия контейнер за смет.

— Ама че си и ти, Кларис! — каза Кент, изпълзявайки отзад. — Трябваше да оставиш аз да карам! Блъсна се в контейнера.

— Ранен ли си? — попита тя, останала без дъх, с пламтящо лице, виждайки Грейди да стиска затворената си челюст. Подозираше, че се опитва да не се засмее.

— Не, не съм, но, за Бога, целият паркинг ти е на разположение да паркираш! Контейнерът е голям като слон. Не го ли видя?

— Разбира се, че го видях, Кент — отсече тя.

— Тогава защо се блъсна? — настоя той, засилвайки гнева ѝ.

— Беше по невнимание.

Кент започна да се смее, слизайки от колата. Грейди стисна още по-здраво устни, обърна се с гръб и насочи погледа си към контейнера. На Кларис ѝ идеше да му фрасне един. Той не носеше нищо друго,

освен *неприятности*! Той ѝ беше причинил неприятности още от първия момент, в който бе започнал да търкаля омазнената си количка за сандвичи в нейния живот.

— Здравейте, Господин О’Тул — каза Кент, — късметлия сте, че сте паркирали на другия край на паркинга.

— Да, Кент.

— Сестра ми е един шофьор! — каза Кент и се засмя. — Хей, Кларис, погледни какво направи контейнера за смет. На чичо Стентън ще му избие шайбата, като го види. Тряс — и ние паркирахме! — смехът му стана двойно по-силен.

Тя гледаше вцепенена хлътналия контейнер. Колата ѝ беше добре, с изключение на една малка вдлъбнатина на бронята, но по нея и без това имаше сума драскотини, вдлъбнатини и резки, за да се тревожи.

— Как не можа да видиш контейнера? — попита Кент отново, а Грейди се обърна към нея в очакване на отговора ѝ.

— Не знам, Кент! Просто не го видях — каза тя, сдържайки гласа си.

— Чудо на чудесата, имаш нужда от очила.

— Ще започваме ли работа?

— Искаш ли да ти показвам пътя? — попита Кент. — Аз ще ти покажа къде е вратата.

— Ще престанеш ли?

— Добре де, но ако не можеш да видиш цял контейнер, как ще намериш задната врата? Искам да кажа, че навън няма нищо друго, освен празно пространство и контейнера. И ти се заора право в него.

Той заподскача и се закиска и Кларис трябваше да удържи яда си, а Грейди изчетка нещо от своите обувки с извърнато лице.

— Кент, моля те, млъкни.

— Дадено, сестричке. Катастрофи се случват, но ти по-добре си прегледай очите.

Тя отключи вратата, отиде право в офиса си и затвори вратата, чудејки се как ще се справи с нещата през деня. Трябваше да излезе да каже на Грейди какво да прави. Но тя не искаше да го види. Пое дълбоко въздух, вдигна брадичка и отвори вратата.

Чу гласа на Грейди, въпреки че той говореше тихо:

— Кент, не мисля, че сестра ти иска да слуша повече за удрянето на контейнера. Защо не престанеш да я дразниш?

— Е, да — каза Кент с нов пристъп на смях. — По-добре да престана, защото когато чичо Стентън разбере, тя ще опере пешкира.

— Чичо ти ще се сърди ли?

— Да, той просто не може да разбере защо хората понякога вършат странни неща. Той винаги пита: „Защо направи това? За какво мислеше?“ Е, мисълта на Кларис трябва да е била заета с нещо по-важно от шофирането.

Тя почувства как по бузите ѝ се разлива топлина и отново пое дълбоко въздух, насочвайки се към кухнята. Трябваше да даде на Кент достатъчно работа, така че той да забрави за контейнера.

Тази сутрин по пътя за работа тя му бе казала, че Грейди идва да работи в „Кингс Краун“. Но не беше съобщила за това на чичо Тео. Когато той влезе в кухнята няколко минути по-късно и каза „здравей“ на Грейди, тя се обърна и каза:

— Грейди ще работи тук сега.

— Добре дошъл в „Кингс Краун“! — каза чичо Тео любезно и протегна ръка да се здрависа с Грейди. — Много се радвам — добави той с цялата си чистосърдечност и тя го погледна, чудейки се защо е толкова доволен. — Наистина се радвам!

— Благодаря, сър. Аз виждам благоприятна възможност тук.

Сега тя трябваше да хвърли поглед към Грейди, чудейки се какво има предвид. Почувства се неловко. Двамата мъже изглеждаха толкова щастливи — като две деца в сладкарница.

Чичо Тео отиде в големия салон и тя се обърна да помага на главния готвач Н'гуен. След няколко минути всеки беше зает с работа. Но Кларис не бе толкова заета, че да забрави Грейди. Той като че ли винаги беше на същото място, където и тя, без значение какво работеше. Това я изнерви, накара я да забрави какво прави. Чувстваше присъствието му всяка секунда и не можеше да спре да го гледа.

Няколко часа преди обяда тя минаваше бързо през салона към кухнята, когато чу Кент да казва:

— На разположение ѝ беше целият паркинг, а тя удари контейнера — бам! Аз скочих на задната седалка. Навън нямаше друга кола, освен колата на Грейди.

— Не може да бъде — отбеляза чичо Тео. — Само колата на Грейди? Кларис не може да направи такова нещо.

— О, тя така се бе заплеснала. Тя...

Кларис влезе наперено в кухнята и отиде право при главния готвач, за да обсъди с него седмичните покупки. Не обърна внимание на Кент, чичо Тео и на Грейди, който се обърна с гръб в момента, когато тя се появи. И тримата заработиха много усърдно, а тя се запита колко ли пъти още ще ѝ се наложи да чуе за контейнера.

ПЕТА ГЛАВА

Следващата криза настъпи, когато дойде времето Сам Бенкс да пристигне на уговорената от тях вечеря. На Кларис ѝ се искаше никога да не бе приемала. Когато той прекрачи прага, тя отиде да го посрещне.

Грейди видя как Кларис премина през салона. Бедрата ѝ леко се полюляваха, точно толкова, колкото да бъдат провокиращи и да го накарат да забрави ресторанта и работата си. За момент той се изкуши да отиде при Сам и да му каже да забрави за срещата.

Гласът на Разума се намеси в решаващия момент и той се върна към работата си. Носеше чинии към кухнята и се чудеше дали беше добра идеята да дойде да работи в „Кингс Краун“ и да зареже количката за сандвичи. Всичко, което научи днес, бе как работи миялната машина, че картофите минават през нея, преди да ги сложат във фурната, и че можеше да почисти една маса за две минути.

Той се чудеше за какво ли говорят Сам и Кларис. Сам беше необвързан, изглеждаше добре и се интересуваше от привлекателни жени. Кларис бе повече от привлекателна. Грейди грабна куп сребърни съдове и се завтече навън да зарежда една маса. Кларис бе седнала със Сам под прозореца на предната ниша, смеейки се на нещо, което той току-що бе казал. Гласът на Разума каза на Грейди да не им обръща внимание и да бъде благодарен, че Сам е влязъл в нейния живот. Либидото му сякаш преминаваше през миялната машина.

— Ники — каза Грейди, спирайки една сервитьорка и усмихвайки ѝ се по възможно най-добрия начин. — Остави ме да сервирам на Кларис. Тя е с един мой приятел. Аз ги запознах.

Ники го погледна в очите и се усмихна.

— Дадено, ако не смяташ, че госпожица Кларис би възразила.

— Тя не би имала нищо против. Обещавам. Ще ѝ кажа, че те помолих да ми позволиш. Благодаря — добави най-сърдечно и ѝ намигна.

Ники се засмя отново и премина бързо покрай него. Той взе кана с ледена вода, две менюта и се запъти към предната част на ресторанта.

— Здравей! — каза на Сам, приближавайки масата.

— Хей, какво правиш тук? — попита Сам.

— Сега работя тук — отговори той, поставяйки лист с менюто пред всеки от тях. — Кларис току-що ме нае. Това е първият ми ден.

Кларис го погледна намръщено и той се почуди дали това бе, защото не бе още повишен в сервитьор, или защото бе прекъснал разговора им.

— Ей Богу, ти работиш тук? Без майтап? — каза Сам, вземайки менюто.

— Къде е Ники? — попита Кларис.

— Аз я помолих да ми позволи да ви сервирам. Казах ѝ, че съм ви запознал.

Тя взе листа с менюто, наблюдавайки го как пълни чашата ѝ, след това тази на Сам с вода.

— Желаете ли нещо за пиене? — попита той и Сам погледна въпросително към Кларис.

— Ще взема чаша перие — каза тя.

— Аз ще взема чаша червено вино — каза Сам, — знаеш какво предпочитам.

— Откъде се познавате двамата? — попита Кларис, докато Грейди записваше поръчката им. Той пишеше бавно, наблюдавайки внимателно Сам. Сам се намръщи и сви рамене.

— Ние сме стари приятели. Не мога да си спомня откога се познаваме.

Грейди продължаваше да пише и Кларис го погледна.

— Няма ли да донесеш напитките ни?

— Съжалявам. Още съм новак. Може ли да ми кажете още веднъж поръчката.

— Перие и чаша червено вино — каза тя въздържано.

— Разбира се! Мъжката тоалетна е точно зад този ъгъл, Сам.

— Благодаря, Грейди — каза Сам слисано.

Грейди се запъти да донесе напитките, надявайки се Сам да е разбрал намека му за тоалетната. Грейди не желаше Сам да ѝ разказва за неговия живот. Той щеше да ѝ каже сам, но още не бе го направил и

не искаше тя да го чуе от някой друг. Той донесе питиетата им от бармана и се върна обратно, леко обезпокоен, защото Сам не напускаше масата и Кларис отново се смееше.

— Ето — каза той — едно перие. Искаш ли аз да ти наляя?

— Не, благодаря — отговори тя и се засмя.

— И едно червено вино за теб. То ще има точно подходящата температура, когато се върнеш от тоалетната.

Сам погледна отново слисано.

— Да, наистина. Но мисля, че и сега е добро.

— Сега ли ще поръчате вечерята?

Без да сваля поглед от Кларис, Сам отговори:

— Ще поръчаме по-късно.

Грейди нямаше какво да прави повече. Той погледна Сам, който гледаше Кларис. Погледна Кларис, която се усмихваше на Сам.

Либидото му се нуждаеше от успокоение. Гласът на Разума му каза; „Махни се от живота им! Научи ресторантския бизнес и забрави Кларис Дженкинс!“

Той го послуша и се върна да почиства маси, но докато работеше, не можеше да не гледа Сам и Кларис. Изглежда, че тя чудесно се забавляваше, а Грейди беше в агония.

Той грабна листа за поръчки и се върна при тяхната маса.

— Бихте ли желали да поръчате сега?

— Забравих да погледна в менюто — каза Сам, усмихвайки се на Кларис. — Разбира се, ти го знаеш наизуст. Харесвам риба и говеждо. Какво ще ми препоръчаш?

Тя погледна нагоре към Грейди.

— Защо не се върнеш и не вземеш нашата поръчка след малко?

— Добре — каза той спокойно, изпитвайки желание да изхвърли Сам от стола. Грабна поднос и заработи трескаво, разчиствайки една маса. Докато натрупваше мръсни блюда и празни чаши, мислите му се блъскаха в главата. Не трябваше да се безпокои от това, което Кларис правеше. Сам беше един от най-близките му приятели. Има и други жени по света, казваше му твърдо гласът на Разума. Той се запъти към кухнята, носейки пълен поднос с празни блюда, и хвърли поглед към нея. Сам отново се смееше за нещо. Огън обхвана Грейди. Той се завтече в кухнята, блъскайки една от двукрилите врати и хвърляйки последен поглед към Кларис. Влизайки в кухнята, той налетя на Ники,

която носеше поднос с чаши с ледена вода. Грейди се олюля и изпусна подноса, докато хващаше Ники, за да я предпази от падане.

— Боже мой! — чу той някой да се провиква, преди блюдата и подносите да се сгромолясат на пода. Огледа се и видя наблизко Кент с широко отворени очи и държаш в ръката си куп чисти чинии. — Боже мой! Ти налетя точно върху нея!

— Съжалявам, Ники! Добре ли си? — каза Грейди.

— О, да — отговори тя, облягайки се на него.

— Гледах през рамо, предполагам.

— И ти не виждаш по-добре от сестра ми — каза Кент.

Главният готвач изригна порой от виетнамска реч и размаха ръце. Ники отстъпи встрани и приглади мократа си пола.

— Не мога да работя с нея.

— Иди си вкъщи да я смениш — каза Грейди. — Аз ще кажа на Кларис и Тео.

Тя коленичи да събере счупените чаши, но Грейди я спря.

— Ти иди да се преоблечеш, а аз ще събера парчетата. Грешката бе моя.

Той хвърли поглед нагоре и видя Кент, който се въртеше из кухнята, наблюдавайки го. Кент обърна бързо гръб, но Грейди можеше да се закълне, че хлапето се смееше!

— По дяволите! — процеди през зъби Грейди.

Кент му донесе бърсалка и започна да му помага, мъчейки се да задържи усмивката си.

— Ти и сестра ми сте вече малко стари, за да правите така.

— Да правим как? — попита Грейди с леденоспокоен глас.

Кент се наведе да събере разпилените кубчета лед и пророни, едва удържайки напирания смях:

— Сега знам защо тя налетя на контейнера.

Грейди работеше вбесен, желаейки да приключи разговора по-скоро.

— Сестричката ми има тук среща, нали?

— Да.

Грейди привърши с чистенето на пода и излезе от кухнята, облекчен, че няма да слуша повече коментарите на Кент.

„Накарай някой друг да сервира на масата й“ — каза хладно гласът на Разума му. Към него се присъедини и либидото му:

„Погледни как тя се смее със Сам! Действай, момчето ми.“

Грейди се завтече към масата им.

— Готови ли сте да поръчате сега, преди ти да отидеш в тоалетната?

Той провлече думите си, хвърляйки към Сам най-свирепия си поглед.

Кларис се потули зад листа с менюто и на него му се стори, че я чува да се смее. Сам ококори очи и погледна към колосания му нагръдник и панталоните му.

— Може би ти е трябвало да отидеш в мъжката тоалетна? — каза Сам.

Грейди си припомни твърде късно, че и той бе също така мокър, както Ники след падането.

— Изпуснах подноса — отвърна, поглеждайки към закритото все още с листа лице на Кларис. И се наведе, прошепвайки на Сам: — Ще отидеш ли, по дяволите, някъде, където мога да говоря с теб?

— Не.

— Ти се нуждаеш — прошепна той — от още една препоръка за...

Грейди спря. Кларис бе открила лицето си и го наблюдаваше. Погледът ѝ се плъзна по мокрия му нагръдник и панталоните и тя отново повдигна листа с менюто.

— Отивай! — просъска той на Сам.

Листът с менюто отново се наклони надолу и той се стегна.

— Бихте ли поръчали двамата?

— Съжалявам — отвърна тя, усмихвайки се очарователно, но той можеше да се закълне, че е чул сподавен смях. — Още не съм избрала. Върни се след малко. Какво се случи в кухнята? Падна ли?

— Не. Само малък инцидент.

Той напусна масата, премествайки се на място, откъдето можеше да наблюдава Сам и откъдето Кларис не можеше да го види.

Хвърли му свиреп поглед оттам, Сам сви рамене и Кларис се обърна назад върху стола си, за да го погледне, така че той трябваше да се върне отново към работата си.

Пет минути по-късно видя Сам да става и да се запътва към тоалетната. У Грейди се водеше друга битка, докато отиваше към

тоалетната при приятеля си. В момента, когато вратата се затвори, пред него се изправи намръщен Сам.

— Мислех, че не ти пука — каза Сам — и че искаш да спазя срещата.

— Тогава не ми пукаше, но сега ми пука.

— Бързо променяш настроението си — каза Сам, отмятайки кичур руса коса от челото си.

— Да. Чувствам как горещи и студени вълни ме обливат, мислейки за нея.

— Виж какво ще ти кажа: нужен си ми за препоръка и сме от дълго време приятели, но добре си направи сметката, защото тя е само една кукла.

Грейди каза, намръщвайки се:

— Забавлявай се. Не искам ти да й разказваш за моето минало и за петролно проучвателния бизнес. Искам сам да й кажа. Тя мисли, че се занимавам само с продажба на сандвичи.

— И искаш тя да мисли така?

— Да, докато й кажа. Не искам това да излезе от теб.

— Това ли е всичко?

— Да.

Изведнъж Сам се усмихна широко.

— Успокой съзнанието си. Нито веднъж не сме те споменавали в разговора си.

Веселите думи на Сам не успокоиха Грейди.

— Не сте ли?

— Не сме. И няма да те споменем. Имаме да говорим за други неща. Не е чудно, че не се харесахте със Саша.

— Ами Джена?

— Чувствай се свободен да я поканиш да излезете, когато пожелаеш. Аз смятам да опозная Кларис по-добре.

— Какво смяташ?

— Това един от моментите, в които сменяш студеното с горещо, мислейки за нея, ли е?

— Не. Върви право напред. Само не й казвай за миналото ми.

— Изглеждаш дяволски луд. За последен път те питам: Сигурен ли си, че не те е грижа?

Въпросът увисна във въздуха.

— Не, не съм сигурен — отговори накрая Грейди.

— Знаех си го! По дяволите, какъв скапан късмет.

— Погледни на нещата така! Тя прави живота ми нещастен, но не мога да спра да гледам как се забавлява с теб. Може би ако не беше определил среща под носа ми, бих го понесъл.

Сам вдигна ръце и излезе, бутайки летящата врата, водеща навън. Върна се само след момент с ръце на кръста и отправи гневен поглед към Грейди:

— Защо не й определиш среща, щом си толкова луд по нея?

— Не искам да й определям среща — отговори Грейди — и гласът на Разума му започна да се съвзема: „Тя е превзета, тя е старомодна, тя носи неприятности.“

Сам наклони глава настрани и тишината между тях се задълбочи.

— Съобщи ми кога да дойда на сватбата — каза той хапливо и излезе през вратата.

Сватба! Гласът на Разума на Грейди заскимтя от болка. Грейди се подаде през отворената врата и застана пред Сам.

— Насрочи й среща. Само че на такова място, където няма да ви виждам.

Един мъж мина покрай тях на път за тоалетната и ги погледна с любопитство. Близо до тях стоеше Кент с табла мръсни блюда и гледаше Грейди с широко отворени очи.

— Ах — каза Сам, — разбира се, че ще й насроча среща. И ще премина утре покрай теб с моята кола.

— Говоря ти сериозно — каза мрачно Грейди.

— По дяволите! Да беше ми казал това, преди да я познавам добре.

— Казвам ти, определи й среща.

— Шшт, хората ни гледат. Тя гледа.

— Погледни какво направи тя с мен. До лакти съм затънал в мръсни блюда. Блъснах една от сервитьорките и разсипах цяла табла с чаши. Целият съм мокър. Получавам минимална надница и същевременно страдам. Наистина страдам. Тя носи само неприятности. Отърви ме от нея и когато треската поутихне, ще съм ти благодарен.

Гласът на Разума му тържествуваше.

— Добре, но спомни си, че си ме помолил да отида и да я поканя да излезем.

— Точно така.

— Да те спася от затруднение.

— Точно така. От теб искам само да не и казваш за миналото ми.

— Разбрахме се — каза Сам тържествено, протягайки ръка.

Те си стиснаха ръцете, а току-що излезлият от тоалетната мъж, минаващ покрай тях, ги погледна още по-учудено. И двамата погледнаха към масата в нишата.

— По дяволите, тя си е отишла! — каза Сам.

— Може би също е отишла до тоалетната.

— Не знам. Говорихме доста дълго време.

Те се разделиха и Грейди се върна в кухнята, където завари Кларис да говори с главния готвач. Той се зае с приборите, а тя се запъти към шкафа, за да вземе няколко чисти чаши.

— Имаш среща. Сама ли ще си сервираш? — попита я Грейди.

— Отказах се. Писна ми от чакане — отговори тя хладно.

Първото му чувство бе буйна радост, след това разумът се намеси и той се намръщи.

— Грешката бе моя — каза той, — говорих със Сам дълго време.

Тя се обърна, за да го погледне, а от очите ѝ изскачаха мънии:

— Ако се опитваш да го накараш да ми определи среща, ще ти бъда благодарна да не се бъркаш повече в моя живот. Мога и сама да си определям срещите. Благодаря!

— Ти мислиш, че... О, не!

— А за какво друго би могъл да говориш със Сам толкова време в мъжката тоалетна? Какво друго би ви задържало по-дълго? Знаем, че го заплашваше.

— Не го заплашвах.

— Кажи ми само честно. Не му ли казваше да ми определи среща?

— Е, дявол го взел...

— Казваше ли му? Да или не?

— Да, но не е, както си мислиш.

Тя се завтече гневно нанякъде и той сви рамене. Цялата ѝ същност бе изгъкана само от неприятности. Той се върна в салона на ресторанта, където Сам седеше самотен на тяхната маса.

— Казах ти, че тя носи само неприятности — каза Грейди. — Побесняла е, защото си мисли, че те насилвам да ѝ определиш среща.

— Защо трябва да си мисли нещо толкова глупаво?

— Как можеш да разбереш как работи един женски мозък? Искаш ли да поръчаш?

— Дявол да го вземе, не! Къде е тя?

— Наистина не знам.

— Ти провали една от най-хубавите ми срещи от дълго време насам.

— Съжалявам. Ако беше отишъл в мъжката тоалетна, както ти предложих отначало...

— В името на нашето приятелство, давам ти една минута да се махнеш от очите ми — каза напрегнато Сам.

Грейди си тръгна. Той познаваше добре Сам и не искаше да възникне побой заради госпожица Неприятност.

„На, гледай, гледай — кискаше се гласът на Разума му. — Тя носи само неприятности. Даже и по време на среща с друг мъж пак ти причинява неприятности.“

Влечението му прошепна: „Иди да я намериш.“

Той я намери навън, когато тя се опитваше да изхвърли торбата със смет в контейнера.

— Не би трябвало ти да правиш това — каза ѝ, вземайки торбата и напъхвайки я в контейнера. — Нека аз или Кент да се занимаваме с боклука и...

— В действителност исках да подишам чист въздух и да бъда сама, ако не възразяваш!

Тя го гледаше гневно, с избили розови петна по бузите, с искрящи сини очи, а той все още искаше да се приближи до нея. Грейди се усмихна извинително и сви рамене.

— Съжалявам.

— Ако наистина съжаляваш, махай се от живота ми.

— Не знаех, че съм в него. Означаваш ли това, че ме уволняваш?

— Не! — каза тя гневно и той разбра, че би го направила с удоволствие.

Чичо Стентън беше единственото нещо, което го спасяваше.

— Добре, шефе — каза, усмихвайки ѝ се.

Наведе се по-близо към нея, гледайки я втренчено и усмихвайки се. Нещо проблесна в сините ѝ очи. Той погледна устните ѝ и повдигна иронично вежди. Нежните ѝ розови устни се отвориха и Грейди почувства, че го залива топлина.

— Колко си ми сърдита? — попита той провлачено, с най-плътния си глас.

Тя облиза устни с език и премигна, като клепките ѝ за момент скриха големите сини очи.

— Много — отвърна, но огъня го нямаше вътре в очите ѝ и остротата бе изчезнала от думите ѝ.

— Много сърдита за какво? — попита той, искайки му се сега да бяха от другата страна на контейнера за боклук, за да не ги виждат от ресторанта.

— Ха-ха, Кларис обича Грейди — чу се глас от задната врата на ресторанта.

Кент се втурна, затваряйки вратата с трясък.

— О! — потрепери от гняв тя и от очите ѝ отново изхвърчаха искри, а той трябваше да се бори със смеха си.

— Не ме обвинявай заради него! — каза Грейди, като знаеше, че ако си позволи да се засмее, щеше да потъне по-дълбоко от „Титаник“.

— Презрени мъже! — извика тя и се втурна край него с гордо вдигната брадичка обратно към ресторанта.

Той се подпря с лакът на контейнера, наблюдавайки я с удоволствие как влиза разярена вътре, развявайки полата си на всяка стъпка. Бедрата ѝ се полюляваха предизвикателно. На прага тя се спря, погледна през рамо и го видя, че я наблюдава. Той се усмихна и ѝ махна с ръка. А тя тресна вратата след себе си с такава сила, че стъклата на кухненския прозорец издрънчаха.

Той се засмя тихо.

Грейди, ти си шантав — каза си. — *Ще си имаш още неприятности с нея.*

Върна се обратно в ресторанта, но не можа да я види никъде. Захвана се да чисти в кухнята, докато не влезе Кент.

— Ей, Кент, по-добре остави сестричката си на мира.

— Разбира се, че ще я оставя — ухили се Кент.

След няколко минути Грейди влезе в залата на ресторанта да почисти масите и замръзна на място от удивление.

ШЕСТА ГЛАВА

Кларис и Сам бяха отново на масата до прозореца. Грейди се намръщи и тръгна към тях, но една руса сервитьорка го спря.

— Аз ще обслужвам мис Дженкинс и нейния приятел — каза Тифани, — тя каза, че не иска никой друг, освен мен и ме помоли да ти го съобщя.

— Така ли?

— Виж какво, това беше нейна идея, а не моя.

— О! — каза той, стреснат от грубия тон, с който разговаряше с Тифани. — Извинявай, нямам нищо против, върши си работата.

— Разбира се — каза тя, изучавайки го с въпросителен поглед.

Той почисти една маса, като ги поглеждаше от време на време, хвърляйки им по някой потаен поглед. Кларис бе избрала масата добре. Масите пред двата прозореца бяха изолирани. Тяхната беше на подиум, почти като в сепаре, разположена по същия начин, както масата от другата страна на входа. А по всички най-близки маси наоколо имаше клиенти и никоя от тях не се нуждаеше от почистване. Грейди се почувства, като че ли някой бе запалил шашка с динамит под него с бавно горящ фитил. Той заработи усилено, мъчейки се да я забрави, чудейки се как Сам бе успял да спечели отново благоразположението ѝ.

По-късно, когато ги видя да стават, изпита огромно облекчение. Сам изчезна през сводестата врата, водеща към изхода, а Кларис премина обратно през залата към стаичката, която наричаше свой офис. След няколко минути се появи отново, праметнала дамската си чантичка през рамо, и се насочи решително към изхода на ресторанта.

Светна му, че тя излиза със Сам.

Грейди прекоси бързо залата и застана пред нея.

— Излизам — каза тя, понижавайки гласа си до шепот, — не прави сцени. Никога не съм виждала някой, който да причинява толкова неприятности, където и да отиде.

— Аз? Неприятности? — попита Грейди шокиран. — Твърдиш, че аз причинявам неприятности?

— Виж какво, работиш тук само от един ден и аз се ударих в контейнера за боклук, ти събори Ники и два подноса чинии на земята, направи сцена, почти провали срещата ми... Защо просто не се обърнеш и не се върнеш в кухнята, защо не ме оставиш да тръгна отгук, без да се случи някоя друга неприятност?

— Не съм опитвал да го накарам да ти определи среща. Просто му казах, че нямам нищо против, ако направи това.

— Чудесно. Разбирам. Ти си мой наемен работник. Би ли върнал подноса, който държиш, обратно в кухнята.

— Добре де, след минута. Ще излезеш ли с мен в петък вечерта?

— Ти ще бъдеш на работа в петък и събота вечерта. Моля те, върни се в кухнята.

— Да излезем в петък.

— Хората ни гледат — прошепна тя, — а ти ми правиш сцени. Защо винаги, където и да отидеш, неприятностите ходят с теб?

— Казано от жена, която самата е възплъщение на неприятностите! Аз водя обикновен живот.

— О, разбира се, че водиш. Откакто този проклет щанд за топли сандвичи влезе в живота ми, аз попадам от една дилема на друга. Купчина пръст в салона на ресторанта, а ти на врата ми.

Бе повишила глас при последните думи и някой наблизко се засмя. Грейди направи дълбок поклон, пускайки я да мине. Подвикна след нея:

— Още сега се измитам с моите сандвичи от твоя живот. Напускам работа!

Тя се обърна рязко, чантичката ѝ се завъртя и удари един клиент по главата. Човекът извика, скочи и преобърна чашата си с вода. Грейди се задушаваше от смях, мъчейки се с всички сили да не го покаже. Кларис почервения като рак.

— Извинете — каза тя на човека, — не исках... чантичката ми... ужасно съжалявам. Ресторантът поема сметката. Ще извикам някой да ви настаня на друга маса. Заболя ли ви?

— Не, не, добре съм — каза клиентът, търкайки се по ухото.

— Можем да останем на същата маса — каза жената, която седеше до него.

Докато разговаряха, Грейди вдигна падналата чаша и чинията на клиента, която беше пълна с вода. Появи се Тифани, която бързо сервира наблизко една маса за двама.

— Пригответе ви тази маса със суха покривка — каза Кларис.

— Какво се случи, Кларис? — попита Сам, идвайки при тях. Той изгледа заплашително Грейди.

— Минутка, Сам, и ще бъда с теб — каза тя, — трябва да се погрижа за тези хора.

Когато Кларис се обърна и ги заговори на новата им маса, Сам погледна към Грейди.

— Направил ли си нещо, за да й попречиш да излезе с мен?

— Не, не съм. Тя удари този човек с чантичката си.

Очите на Сам се разшириха от изненада.

— Не ти вярвам. Сигурно се е опитвала да удари теб.

— Не беше така.

В този момент Кларис се върна при тях.

Грейди събра мократа покривка и чашите.

— Виждаш ли какво имам предвид, когато казвам, че носиш неприятности? — каза тя троснато.

— Нищо не съм направил, само дето ти казах довиждане — отвърна Грейди.

— Грейди каза, че си ударила един човек с чантата си — добави Сам.

Тя затвори очи и започна да разтрива челото си.

— Ще ти обясня след минута, да тръгваме ли?

— Добре! Чао, Грейди. Приятно миене на чинии.

Последната забележка раздразни Грейди, който наблюдаваше двамата при излизането им от ресторанта. При сводестата врата Сам прегърна Кларис през раменете и на Грейди му се дощя да изтича до тях и да изблъска встрани Сам.

Той работи прилежно до края на работното време и си отиде вкъщи с колата, размишлявайки мрачно, че бе хлътнал много повече, отколкото му се искаше да признае.

На следващата сутрин Кларис се облече в черна пола и бяла блуза с моряшка яка. Върза косата си на опашка с черна панделка и се помъчи да не мисли за това, което я очакваше през новия ден. Телефонът иззвъня, тя вдигна слушалката и чу гласа на чичо Стентън.

— Кларис? Защо снощи не дойде в стаята ми с касовите бележки?

— Помислих, че чичо Тео и Кент ще ги донесат.

— Те ги донесоха и ми разказаха някои странни неща. Казаха, че си ударила един клиент по главата с чантата си.

Тя се усмихна. Нямаше да позволи на Грейди с неговата склонност да предизвиква неприятности да я разстрои.

— Обърнах се рязко и чантичката ми отхвъркна и го удари. Не го нараних и му поднесох извиненията си...

— Позволила си му да се храни за сметка на ресторанта.

Кларис притвори уморено очи и ѝ се прииска да забрави за вчерашния ден.

— Пишете вечерята за моя сметка — каза тя, опитвайки се да задържи усмивката си.

— Точно това мисля да направя и не давай повече, вечери за сметка на заведението.

— Ами ако се беше опитал да ни съди?

— Не може да ни съди за един удар с дамска чантичка, а и откъде ще знае, че ти не си клиент на заведението.

Тя премигна, осъзнавайки наистина, че човекът нямаше откъде да знае това.

— Да, той не знаеше дали не съм клиентка.

— Точно така! Не е било необходимо да му даваш пържолата безплатно. Тео ми каза, че е било пържола.

— Съжалявам, ще платя разноските.

— Добре, А какво всъщност правеше ти там с твоята чантичка?

— Разговарях с Грейди О'Тул. Казах ти вече, чичо Стентън, че този човек е истинско нещастие. Все нещо става, когато той е наоколо. Мога ли да го уволня? — и тя притаи дъх.

Ако чичо Стентън ѝ позволише да уволни Грейди, тогава нямаше да има нужда да му казва, че той е напуснал.

— Чудесна сутрин е днес, нали? Вчера, за пръв път от две седмици насам, тази малка спретната количка за топли сандвичи не е била пред моя елегантен ресторант. Да не си посмяла да го уволняваш или да му разрешаваш да напусне.

— Да, чичо — каза тя, чудейки се дали допълнителната сума, която получаваше за работата си в ресторанта, си заслужаваше това.

Преди ѝ беше така спокойно в приемната на зъболекаря. Просто там наблизко не бе имало някой като Грейди О'Тул.

Тя тръгна с колата си за работа, чувствайки как сърцето ѝ се свива все повече с приближаването на алеята пред ресторанта. Почувства удар и се огледа. Чу гневното свирене на клаксон и разбра, че е навлязла в съседното платно на пътя. Включи мигач и зави в алеята, чувствайки, че ѝ става все по-топло.

Спирайки рязко, тя се измъкна от колата, но кой знае как, не забрави да се усмихне. Гардероба беше там! Той се бе върнал на своето място с количката за сандвичи.

— Какво правиш? — попита тя.

— Радвам се на птичките и на дърветата. Имам чувството, че мястото ми е сред природата.

Без да знае какво да прави, тя прехапа устни. Чичо Стентън бе заявил съвсем недвусмислено, че Грейди му е необходим. А на нея не ѝ трябваше. Борейки се с привличащата я сила, защото не искаше да погледне Гардероба, тя каза:

— Моля те, върни се на работа.

Той коленичи и започна да оправя нещо по колелото на количката за сандвичи.

— Съжалявам.

— Ще те повиша в службата.

Той я погледна през рамо.

— Да излезем заедно в неделя вечерта.

— Ти се шегуваш.

— За съжаление не се шегувам.

— Откога един мъж с тяло... — тя пламна цялата. Какво ѝ ставаше?

Устните му отново се разтегнаха в ленива усмивка и в очите му заиграха искрици.

— С моето какво?

— Трябва ли да изнудваш някой, за да дойде на среща с теб?

— С моето какво?

— Знаеш с какво — изтръгна се от нея, докато избърсваше потта от челото си.

Той остави шпатулата и кърпата, които държеше в ръка. Всяко негово движение беше преднамерено и тя се почувства останала без

дъх. Той се приближи и тя отстъпи към стъблото на дъба. Той постави едната си ръка върху стъблото, над главата ѝ.

— Грейди... — пророни с пресипнал глас.

— Кларис, нещо се случва, когато сме един до друг, и аз не мога да му се противопоставя. Трябва повече да се смееш, знаеш ли?

— Да се смеея? — мозъкът ѝ бе спрял да работи.

Той беше на сантиметри от нея, зелените му очи бяха бездънни и устните му бяха толкова съблазнителни.

— Да. Онази вечер, когато вечеряхме, след огледа на парцелите, ти най-накрая се отпусна и се засмя, и то така, че да стоплиш Северния полюс. Но никога не те виждам да се смееш на работата или през деня.

— Разбира се, че се смеея! — засмя се тя, но смехът ѝ прозвуча слабо и някак нелепо.

— Не този тип смях. Той е пресилен. Истинския.

— И ти ще се втурнеш в моя живот и ще ме накараш да се смеея и да бъда човечна!

Той наклони брадичката ѝ назад и когато тя погледна в очите му, разбра, че ще я целуне. Кларис го желаше повече, отколкото можеше да си представи, че желае нещо от дълго, дълго време насам.

— Излез с мен в неделя вечерта — каза той.

— Ако се върнеш на работа в „Кингс Краун“ — отговори тя.

Той се усмихна и докосна бузата ѝ с пръст.

— Сега защо трябва да се прибягва до изнудване на човек с тяло...

— Грейди!

— Ти цялата си едно кълбо от нерви.

— Никой не ме е обвинявал в това преди.

— Никога ли?

— Не, не съм имала този проблем с други мъже. Ще... дойдеш ли на работа? — попита го, останала без дъх.

— Разбира се — отговори той.

С всяко изречение той се приближаваше до нея и сега между тях почти не бе останало никакво разстояние. Тя затвори очи, а в това време устните му докоснаха нейните. Съвсем леко, само едва доловим допир, но почувства реакцията.

— Ммм — промърмори той и прокара ръцете ѝ по раменете си. Изсвири клаксон на кола, тя чу свистене на гуми и се огледа наоколо, а

Грейди отстъпи назад. За свой ужас Кларис видя Кент в неговата стара зелена кола, който се опитваше да завие в алеята — алеята, която сега беше заета от нейната кола.

Кент удари спирачки и колата му се поднесе, а водачът зад него наду клаксона, опитвайки се да спре.

— О, не! — изпъшка тя, гледайки как зелената кола се вряза в задницата на нейната червена кола, докато колата зад Кент сви настрани и продължи пътя си. Шофьорът отправи неприлични жестове към тях, на които Кент веднага отвърна. Той слезе, отмятайки настрани русата си коса, и вдигна ръце в отчаяние.

— Колата ми!

Тя се завтече към своята кола, заобикаляйки задницата ѝ.

— Кент, съжалявам. Аз спрях само за минута.

— Сестричке, не можа ли да махнеш колата от пътя, преди да му се натискаш?

— Кент!

— Е, добре де, как иначе би нарекла това? Видях те да го целуваш. Виж калника и бронята ми!

Грейди се приближи и огледа произшествието.

— Да видим дали можем да разделим колите.

— Ако дам заден ход, както са се заплели, ще изтръгна бронята на моята кола. Тя е отгоре.

В този момент пристигна чичо Тео, карайки с обичайната си бавна скорост. Докато намаляваше и спираше, без да може да завие в алеята, зад него се образува върволица от коли.

На Кларис ѝ се искаше да се скрие или да се измъкне и да извика: „Виновен е Грейди О’Тул!“

— Стъпи върху бронята на нейната кола и я бутни надолу — каза Грейди. — А аз ще повдигна предната част на твоята кола. Кларис би могла да дръпне твоята кола назад от своята.

— Ха! Няма да стоя върху бронята, докато сестра ми е зад волана.

— Кент, за бога! Няма да те ударя. Аз ще дам назад твоята кола и ще успеем да разделим броните.

— Ами! Спомни си контейнера за смет.

— Качвай се там! — каза тя и седна зад волана на неговата кола.

Кент застана върху нейната броня и Грейди повдигна, напрягайки мускулите на ръцете и гърба си.

— Бавно — викна той, давайки й знак с ръка.

За секунди двете коли бяха разделени и Кларис излезе от колата на Кент.

— Аз все още имам нужда да говоря с теб — каза тя на Грейди.

— Паркирай на моето място настрани от пътя.

Тя го направи. Грейди я погледна, плъзгайки погледа си върху краката ѝ, докато тя излизаше от колата. Кларис се опита да бъде рязка и делова, докато го питаше:

— Сега би ли бил така любезен да се върнеш на работа?

— Да — каза той небрежно, — но имаме среща в неделя, нали?

Тя трябваше да се засмее.

— Да!

Той се приближи.

— Виж, точно това имам предвид. Нужно ти е да се смееш така.

— Сигурно. Не съм през цялото време така сериозна.

— Напротив, сериозна си!

— Аз произхождам от сериозно семейство. Баща ми е също така сериозен като чичо Стентън.

— Тео не е — каза Грейди, приближавайки се малко.

— Вярно, не е. Те са израснали при трудни условия. И тримата е трябвало да започнат работа отрано — каза тя, усещайки, че Грейди пригладва яката ѝ, галейки я с пръст по шията и ухото. — Моите баба и дядо бяха с разклатено здраве и недостатъчно пари, за да отгледат три момчета.

Думите ѝ се провлачиха, тъй като вниманието ѝ беше раздвоено между това, което се опитваше да обясни, и това, което Грейди правеше със своите леки докосвания.

— Мисля, че това отчасти направи баща ми и чичо Стентън така сериозни. И може би затова чичо Стентън е малко скъперник — за момент помисли за работата си и каза: — В работата си полагах много старание да върша всичко както трябва. Искам да запазя тази работа, защото я харесвам повече от секретарската. Искам да докажа, че мога да я свърша добре. Чичо Стентън каза, че разчита на мен.

— Ти вършиш добра работа, така че отпусни се — каза Грейди и стисна леко рамото ѝ.

— Лесно му е на един продавач на сандвичи да каже това.

Той сви рамене.

— Ако се стараеш максимално и нещата вървят гладко, няма нужда да бъдеш пренапрегната. Смятам да дойда на работа утре.

— Защо не днес? Имам нужда от теб.

Той се засмя.

— Искаш да кажеш, че чичо Стентън не иска количката ми за сандвичи да е отворена днес. Имам да приготвям сандвичи и трябва да отида вкъщи да си взема някои дрехи, освен ако не искаш да дойда на работа, облечен така.

— О, не! Ще трябва да се преоблечеш.

— А какво ще стане с моите сандвичи?

— Не можеш ли да ги вземеш вкъщи и да ги замразиш? — попита тя, осъзнавайки в същия момент, че той може би няма фризер.

— Мога да ги поставя в хладилника на ресторанта — прибави бързо.

— А чичо Стентън каза, че може да получиш повишение.

— Това е чудесно — ухили се Грейди.

— Какво ще кажеш за 50 цента допълнително на час?

— Великолепно — каза той така развеселен, че тя започна да се чувства неудобно.

— Какво правеше, преди да започнеш бизнеса със сандвичите?

Грейди я погледна за момент втренчено. Сега имаше идеален шанс да ѝ каже за своето минало, но някакъв своенравен негов инстинкт искаше мис Кларис Дженкинс да го хареса като продавач на сандвичи, а не като инженер и като бивш президент на собствената си компания.

— По малко от това, по малко от онова — отговори той.

— Доста неясно — каза тя, сбръчквайки носа си надменно.

— А ти не одобряваш никаква работа, която не е солидна като бетон.

— В действителност това е вярно. Аз искам сигурност.

— Сигурен съм, че искаш — каза той. Гласът на Разума му добави: „Ето на, виж я каква е!“

— И ти не одобряваш моето поведение — каза тя сухо.

Той сви рамене.

— Трябва да поемаш риск понякога. Поела си един, когато си напуснала твоя зъболекар.

— О, не. Не съм. Жена му ме замества и той пази мястото ми вакантно, докато чичо Стентън излезе от болницата. Но тук печеля повече пари, отколкото със секретарската работа. Не поемам въобще никакъв риск. Искам да знам накъде се насочвам и колко ще печеля там.

— Ти не знаеше накъде се насочваш, когато удари контейнера за боклук — каза той провлачено, приближавайки се отново.

— Знаеш какво имам предвид.

Тя се обърна, за да тръгне към колата си и щеше да се удари в едно дърво, ако Грейди не беше я хванал и дръпнал настрана.

— Внимавай! — каза, без да пуска ръката ѝ. — В този случай май не знаеше накъде се насочваш.

— И вследствие на това почти се блъснах в дървото. Разумно е да бъдеш предпазлив.

— Предпазлив, отговорен, внимателен, старомоден, сериозен — ние имаме някои прилики и някои разлики.

— Разлики, големи колкото Атлантическия океан и пустинята Сахара.

Той се наведе по-близо и гласът му стана по-дълбок:

— Прилики, като например привличането между нас, което ни кара и двамата да забравим разума и логиката; което кара пулса ми да бие така лудо, както и твоят; което ме кара да искам да те целуна така силно, както ти искаш да бъдеш целуната.

Той скъси и последното нищожно разстояние между тях, за да сложи устата си върху нейната и да ѝ покаже още някои прилики, които бяха безусловно чудесни. Най-накрая тя си спомни къде беше и какво правеше.

— Грейди! Стига си ме целувал.

Той я погледна за момент учудено, преди да я пусне. Тя се усмихна, искайки ѝ се отново да се хвърли в обятията му. Вместо това каза, като се мъчеше гласът ѝ да звучи лекомислено:

— Ще се видим в ресторанта.

— Разбира се — отговори той.

Тя тръшна вратата на колата си и си затананика мелодия, докато караше бавно по алеята към завоя, водещ към мястото за паркиране. Пеенето ѝ спря рязко, когато видя развяващите се надписи, прикрепени

към сградата, по стълбовете на лампите и по дърветата покрай мястото за паркиране: „Внимание — контейнер за смет отпред!“

— Кент... — промърмори Кларис, след което видя в огледалото за задно виждане Грейди да избутва количката за сандвичи към задната част на паркинга. „Опасност. Голямо препятствие!“ се четеше на следващия надпис и тя изведнъж се засмя на предупрежденията.

Паркира и слезе, а Грейди се приближи към нея, понесъл тава с димящи сандвичи през паркинга.

Той се изсмя:

— Виждам, че Кент се грижи за целостта на контейнера за смет.

— Брат ми трябва да порасне — каза тя, усмихвайки се, а Грейди повдигна вежди въпросително.

— Смях ли чух? Помислих си, че ще се ядосаш — каза той шеговито, но очите му я изучаваха внимателно.

— Твърде хубав е денят, за да бъде човек ядосан — каза тя, чувствайки се щастлива на света, усещайки присъствието на Грейди и припомняйки си целувките му.

— Пустият му палавник!

Тя отвори вратата и той влезе вътре, оставяйки сандвичите върху масата, за да изстинат.

— Хей, сестричке, този път шофираме добре, а?

— Кент, излез и смъкни глупавите надписи!

— Какво прави гаджето тук?

— Искаш ли да работиш тук? — попита тя, надявайки се гласът ѝ да прозвучи достатъчно заплашително, за да сложи край на закачките на Кент.

— Да.

— Тогава успокой се и престани с твоите закачки за контейнера за боклук.

— Добре де. Нямах много чувство за хумор.

Тя погледна нагоре и видя Грейди, който слушаше разговора им, опрял се на касата на вратата. Проследявайки с поглед Кент, който излезе да махне надписите, тя попита:

— Представяш ли си да бях като него?

— Не дай Боже! — отговори Грейди с широка усмивка и излезе да вземе следващия поднос със сандвичи.

Кларис погледна към подноса с димящи сандвичи, от който се подаваха златисти царевични листа изпод червения сос. Изведнъж почувства остър глад; сандвичите, миришеха прекалено апетитно, за да може да им устои. Взе чиния и си сервира един, внимателно развивайки го и избърсвайки пръстите си, преди да го нареже и да отхапе от него. Беше чудесен. Тя притвори очи, отхапвайки с наслада.

— Добре е, нали? — попита Грейди провлачено с плътен глас и очите ѝ се разтвориха широко от изненада, откривайки, че той я наблюдава.

— Хам-Хум! — провлече отговора си тя и осъзна, че го бе казала точно така, както бе написано на мазния му надпис.

Той се усмихна и остави още една тава. Кълба от пара се издигнаха от горещите сандвичи.

— Това са всичките — каза той, — яж колкото ти душа иска.

— Исках само да опитам. Май ще трябва да те направим помощник на главния готвач.

— Съжалявам, репертоарът ми е ограничен: тамалес, чили, начос, мешана салата, стек, пиле на скара.

— Обичаш ли мексиканската кухня?

— Да. Имам добра рецепта за топли сандвичи и намерих количката в момента, когато се нуждаех от някаква работа.

— Искаш ли да ни дадеш рецептата? Бихме могли да прибавим сандвичите към менюто.

— Съжалявам, може да поискам да се върна отново към този бизнес. Рецептата е мой секрет. Ще отида вкъщи и ще се преоблека. Искаш ли да дойдеш с мен?

Изведнъж тя се почувства разкъсана от нерешителност. На върха на езика ѝ бе да каже не, но изпитваше все по-нарастващо любопитство към него и си го представяше как спи под някой мост през нощта.

Когато не му отговори незабавно, тя преживя нов шок. Той бе изненадан. Изобщо не бе очаквал тя да приеме поканата му, а искаше само да я подразни. Той сигурно наистина живее под някой мост или на хотел, помисли тя, и, разбира се, не искаше тя да види. Той може би живееше в своя линкълн и държеше всичките си вещи на задната седалка и в багажника!

— Не, по-добре да остана тук — отговори Кларис учтиво и той почувства огромно облекчение. Въздъхна дълбоко и се усмихна.

— Ще се върна скоро — каза ѝ, намигайки приятелски.

Намигването я сгръ повече от сандвича. Тя го видя да пресича паркинга, отивайки към колата си. Представи си го да спира пред някоя бензиностанция, след като се скрие от погледа ѝ, и да се преоблича в мъжката тоалетна, след което се връща на работа. Изглеждаше толкова необвързан и свободен — като вятъра.

— Отново мечтаем за Грейди — каза глас зад нея и тя долови звуци, подобни на целувка, идващи от Кент, който мина през отворената врата на портала.

— Кент! — затича се тя към салона, но той беше изчезнал от погледа ѝ.

Главният готвач влезе през задната врата, поздравявайки я с обичайната си учтива усмивка, и те започнаха работа. Въпреки че бе заета, когато Грейди се върна, тя усети момента, когато той влезе в кухнята. Целият ден бе приятен и щеше да бъде отличен, ако не се бе появил Сам.

Той дойде в пет и половина и Грейди го видя за пръв път, когато говореше с Кларис пред фасадата на ресторанта.

Тя трябваше да настани четирима клиенти и Сам се беше подпрял на стената, наблюдавайки я и чакайки я да се върне. Сам усети Грейди едва когато той се приближи до него.

— Промених решението си — каза Грейди, Сам се обърна.

— Здравей. Напускаш и се връщаш отново към сандвичите ли? Или отново във фирмата за...

— Шшт! Няма ли да спреш да говориш за фирмата?

— О, още не си ѝ казал, а? — попита Сам, но, изглежда, не очакваше да получи отговор, защото се загледа отново в Кларис.

— Промених решението си относно Кларис. Не искам да излизаш с нея.

Сам се обърна и вторачи очи в Грейди, като че ли не бе го виждал от години.

— Виж какво, приятелче... — и тихо му прошепна да направи нещо със себе си, на което Грейди не обърна внимание.

— Казах ти да я изведеш — каза Грейди с решителен глас, — запознах те с нея, но сега промених решението си.

— Твърде късно е.

— Виж, Сам...

— Ти виж. Аз отбелязвам напредък с най-вълнуващата жена...

— Какво разбираш под „отбелязвам напредък“? — отсече Грейди, с ръце на кръста, гледайки гневно Сам.

— Не говори с такъв тон с мен. Въобще не те засяга какво имам предвид. Нямах и най-малкото основание да обвиняваш Кларис.

— Виж какво...

— Тя идва насам. По-добре се върни на работа, защото Кларис се дразни, когато предизвикваш неприятности. Никога не съм смятал, че можеш да бъдеш източник на неприятности.

— И аз не знаех, че ти можеш да бъдеш такъв.

— Ако ме заплашваш, че няма да ми дадеш препоръка, аз си имам работа.

— Не бих го направил даже и да имаме разногласия. Ти си добър работник.

— Благодаря, сега по-добре си тръгвай.

Грейди си тръгна, но се отдалечи само на няколко метра, където се захвана да почиства една маса и откъдето можеше да наблюдава Кларис и Сам.

Той занесе поднос с мръсни блюда в кухнята, хвърляйки един последен поглед към Кларис и Сам, преди летящата врата да хлопне зад него. Думите на Сам кълтяха в главата му, нанасяйки удари на либидото му.

„... отбелязвам напредък...“ Напредък?

Грейди запрати на пода ръкохватките.

Главният готвач си изми ръцете и окачи престилката си. Той бе приключил за вечерта и на излизане се обърна и се усмихна на Грейди.

— Довиждане. Нали ще изгасиш огъня под тенджерата? Аз тръгвам.

— Разбира се, лека нощ, Куонг! — Грейди забарабани с пръсти по тезгяха, стискайки здраво челюсти. Оставаха три дни до срещата му с Кларис. Три дни бяха много време.

СЕДМА ГЛАВА

На следващата сутрин Кларис пое дълбоко дъх, седнала близо до леглото на чичо Стентън. Той седеше, облегнат на бели възглавници, а гладко сресаната му кестенява коса беше разделена на път по средата. До кръста бе завит с бял чаршаф. Беше облечен в пижама, с очила на носа си и преглеждаше касовите бележки от ресторанта. Чичо Тео седеше тихо до нея, на няколко метра от болничното легло, с ръце на скута. Синята му памучна риза подчертаваше сините му очи.

Тя се бе осведомила за здравето на чичо Стентън и бе изслушала дългите му оплаквания за болестта, след това му бе дала касовите бележки от предишния ден и бе наблюдавала как настроението му постепенно се подобрява. Приглаждайки жълтата си пола, Кларис мислено благодари на Бога, че нещата се развиваха все по-добре за „Кингс Краун“. Тя щеше да се нуждае от тези добри новини, когато му разкажеше какво се бе случило предишната вечер, докато стоеше пред ресторанта и разговаряше със Сам.

— Чичо Стентън, искам да уволня Грейди О’Тул — каза тя.

— Глупости. Най-накрая тази сергия за топли сандвичи се махна от „Кингс Краун“! Ще го държиш при нас на работа.

— Той не може да остане при нас. Причинява ни твърде много неприятности.

— Неприятности? Ами! — изрече Стентън категорично и почти се засмя. — Ако не можеш да победиш някой — присъедини се към него. Или го накарай той да се присъедини към теб! — той издаде решително челюст напред. — Грейди О’Тул остава при нас.

Кларис погледна към чичо Тео, който се бе загледал през прозореца в слънчевата, добре поддържана моравя пред болницата. Пое отново дълбоко въздух.

— Грейди трябва да си отиде. Снощи подпали кухнята.

— Какво направи? — надигна се в леглото чичо Стентън и лицето му стана мораво.

— Стана случайно. Той захвърли ръкохватките за тавите до огъня, където готвеше Куонг Н'гуен, те се подпалиха и...

— Какви са щетите? — попита чичо Стентън гневно.

— Минимални. Един ъгъл от кухнята се опуши. Той изгаси огъня, преди да дойде пожарната команда.

Чичо Стентън се отпусна на възглавниците.

— Удръж го от заплатата му. Мислиш ли, че го е направил нарочно?

— Не, не — каза тя бързо.

— Той каза, че умът му е бил зает с други неща — намеси се чичо Тео в разговора, опитвайки се да бъде полезен. — Кент каза, че човекът бил влюбен.

Кларис усети как червенината пропълзва нагоре по лицето ѝ.

— Лош късмет — промърмори чичо Стентън, мачкайки с пръсти чаршафа. — Просто имаме лош късмет, че притежава парцела до нас. Трябва да го държим на работа.

— Ще ни донесе неприятности — каза Кларис. — Големи неприятности.

Чичо Стентън се обърна настрана в леглото.

— Тогава стой по-близо до него, госпожице! Трябва да бъдеш там, когато идва на работа, да стоиш, докато си отиде, и да го гледаш какво прави. Слушай какво ти казвам!

Тя се почуди дали съдбата не бе решила да разруши живота ѝ.

— Да, чичо.

— Вземи един фотоапарат, снимай кухнята и ми донеси да видя. Кога ще оправите щетите?

— Днес. Уредила съм да дойдат да почистят опушената стена и трябва да сложим ново перде на прозореца...

— Всъщност имахме голям късмет — каза чичо Тео. — В ресторанта имаше само няколко души и пожарът беше изгасен...

— Късмет ли? Лош късмет! Ще направя нещо да му взема земята. Но докато му я взема, ти, Кларис, ще държиш под око Грейди О'Тул!

— Да, чичо — отговори тя със смесени чувства.

Час по-късно Кларис вкара Грейди О'Тул в своя офис и затвори вратата. В средата на стаята имаше маса с пишеща машина и два сгъваеми стола. Стаята бе пълна с кутии, купища книги и други най-

различни неща, включително и една ръждясала кутия за кафе и два кашона, пълни с нащърбени порцеланови чаши.

— Заповядай, седни. Трябва да поговорим.

Тя се опита гласът ѝ да звучи колкото може по-делово, мина зад масата и седна, придърпвайки купчина писма, които бе написала на машина през последните дни.

Директният му поглед ѝ причиняваше неудобство и на нея ѝ се искаше да остави цялата тази работа.

— Трябва да поговорим — започна тя.

— Кларис! — извика чичо Тео от ресторанта.

— Само за минутка, моля — каза тя, усещайки погледа на Грейди върху себе си. Стана и тръгна към вратата. — Би ли казал на чичо Тео, че съм заета точно сега — обърна се тя към Кент, който метеше салона.

— Разбира се.

Кларис затвори вратата и тръгна към бюрото си, когато чу вика на Кент.

— Тя е вътре с Грейди. Затворили са се и правят нещо.

При думата „нещо“ гласът му се издигна и проточи, така че на нея ѝ се прищя да му изкрещи да млъкне. Вместо това, опита се да запази достойнство и да продължи разговора с Грейди О'Тул.

Грейди сподави смеха си, когато чу отговора на Кент, наслаждавайки се на червенината по страните на Кларис.

— Ще трябва да удържа разходите по ремонта на кухнята от заплатата ти — каза Кларис.

— Ще покрия разноските. Казах ти това снощи.

— Разговарях с чичо Стентън — въртеше в пръстите си молив, чувствайки се неудобно. Накрая вдигна очи: — Ще погледнеш ли най-после сериозно на работата?

— Разбира се — каза той и се усмихна. — Нима не съм винаги сериозен?

— Не беше, когато подпали кухнята.

— Кога е следващата ти среща със Сам?

— Следващата... Какво значение има това?

Тя взе една бланка.

— Ще бъдеш ли така любезен да попълниш тази молба за работа?

— Защо? Вече съм на работа.

— Може да ми е необходим телефонният ти номер.

Той се засмя, взе бланката, сгъвайки я прилежно, за да я сложи в джоба си.

— Ще ти я върна попълнена.

— Съжалявам, че ще трябва да плащаш щетите в кухнята. Това е нареждане на чичо Стентън.

— Защо чичо ти не ти дава да влизаш в неговия офис и трябва да използваш този килер?

— Наистина не знам.

— Нещо тайно ли има там?

— О, Боже мой, не! Просто чичо Стентън не иска никой да му пипа нещата. Той е малко шантав.

— Би трябвало да се занимава с продажба на сандвичи. Човек се научава как да си отпочива.

Тя му се усмихна, барабанейки с пръсти по бюрото. Той знаеше, че иска да го отпрати, но му беше забавно. Най-после бяха сами заедно и намеренията му бяха да се възползва по най-добрия възможен начин от случая.

— Можеш да се връщаш на работа — каза Кларис учтиво.

— Няма ли да дойдеш и ти?

— Имам да напиша едно писмо.

— Мислех, че чичо Тео иска да те види.

— О, да, май така беше. Съвсем забравих за него.

Тя се изчерви и втренчи поглед в Грейди. Той едва се сдържа да не се усмихне.

Кларис повдигна брадичка и се изправи, тръгвайки решително. Той също стана и пристъпи бързо пред нея. Тя веднага се спря, точно както той се надяваше, че ще направи. Подпря се с една ръка на стената, заграждайки я между масата, стената и себе си.

— Видях смените — каза той. — Не съм на работа утре вечер. Хайде да излезем заедно.

— Грейди, мисля...

— Кларис — каза той провлачено, навеждайки се към нея, като вдъхваше лекия аромат на жасмин и рози.

— Предния път прекарахме добре... Най-доброто ми прекарване от дълго време насам — каза той тихо.

— Грейди, аз... — започна тя с премалял глас.

— Ти се бориш със себе си. Част от теб иска да дойде с мен. Виждам го в големите ти сини очи.

— Когато сме заедно, стават бели — каза тя, сливайки и провлачвайки думите си с една октава по-плътно от обикновено. С отметната назад глава, гледаше го по такъв начин, че стаята започна да му се струва нажежена като пещ.

Кларис едва си поемаше дъх. *Не забравяй, че той е голяма беля* — повтори си наум, но пред очите ѝ бяха само неговите синьо-зелени очи, устните му, така привлекателни, и прекрасните му мъжествени гърди.

Ръцете му се плъзнаха надолу към талията ѝ и тя политна, притисна се към него и устните ѝ се повдигнаха, за да посрещнат неговите, пламнали от страст. Почувства, че потъва в шеметната бездна на желанието. Целувките му бяха възхитителни. Едва доловим аромат на борова гора я изкуши да прокара ръце по стегнатата плът на широките му рамене.

Чу се шум от другата страна на вратата и до тях достигна гласът на Кент:

— Целувчица, целувчица!

Кларис и Грейди се засмяха заедно.

— Ще излезем ли довечера? — попита той.

— Да — отвърна тя с желание, чувствайки прилив на възбуда и същевременно на облекчение.

— И ще се срещнем в събота вечер? — попита той със замряло сърце.

— Съжалявам, но тогава имам среща със Сам. Пусни ме сега да мина и да се връщаме на работа, преди Кент да извика нещо по-лошо от „целувчица, целувчица“.

— Искам да предоставя нещо по-сериозно за размисъл на Кент — каза той, стягайки прегръдката си и навеждайки се над нея.

Притисна нежното ѝ тяло към себе си и я целуна силно, желаейки тя да загуби ума и дума от целувките му и да му отвърне. И тя наистина му отвърна, а той осъзна, че е по-добре да спре, иначе щяха да отидат твърде далеч. Той се изправи, освобождавайки я от прегръдките си. Тя изглеждаше също така зашеметена, както ѝ той, и му се искаше с всяка частица на тялото си да я вземе обратно в

обятията си. Панделката на косата ѝ се бе изместила накриво и той се усмихна и я развърза.

— Грейди! — каза Кларис, но в гласа ѝ нямаше негодувание.

Начинът, по който произнесе името му, накара пулса му да се ускори още повече.

— Панделката ти се беше изкривила.

— А също и блузата ми. Няма ли най-после да се върнеш на работа? Кент ще има да ни одумва.

— Предполагам, че ти си казала на чичо Стентън, че съм подпалил кухнята.

— Да, трябваше.

— Знам, че си му казала. А каза ли му защо?

— Е, добре, не му казах, че тогава мислеше за мен и за Сам — каза тя, оправяйки блузата си и пригласяйки я над нежната си гръд. Посегна да хване косата си, за да я завърже отново.

— Чакай, позволи ми да ти помогна — каза Грейди и застана зад нея. Пръстите му обхванаха водопада от гъста черна коса. — Имаш великолепа коса — прошепна той точно зад ухото ѝ. — А пък аз не си мислех за Сам, а за теб. Той не може толкова да ме обърка, че да подпалил кухнята — Грейди леко я докосна с върха на езика си по ухото.

— О, Грейди, така изобщо няма да мога да се върна на работа!

Той завърза панделката и я погали с пръсти отзад по врата. До болка му се искаше да я обърне към себе си и отново да я вземе в обятията си.

— Благодаря — каза му, когато той свърши с панделката, и се усмихна.

Той докосна брадичката ѝ и намигна. Тя излезе от офиса и Грейди чу Кент да казва с цинична нотка в гласа:

— Оо, Кларис!

— Кент, ако не спреш да ме тормозиш...

Грейди чу звука от отдалечаващите се стъпки, хлопването на задната врата и след това токетата на Кларис затракаха надолу по коридора, отдалечавайки се бързо. Той се усмихна. Беше си определил среща с нея за довечера и за неделя вечерта. А Сам имаше среща в събота вечерта. Грейди реши, че ще мисли за това по-късно.

За негово най-голямо удоволствие, Кларис си намираше работа около него през по-голямата част от деня. Тя се държеше по-мило и по-спокойно, отколкото я беше виждал преди, и на него също започна да му става приятно. След това той и Кент изнесоха навън отпадъците.

— Къде е твоята сянка? — попита Кент, когато изхвърляха пластмасовите торби с отпадъци в контейнера за боклук.

— Каква сянка? — попита Грейди.

— Кларис. Чичо Стентън ѝ каза да бъде винаги край теб.

— Така ли?

— Да, точно така каза чичо Стентън — ухили се Кент. — Ти правиш пожар в кухнята, а чичо Стентън каза да те държат на работа, независимо от това какво се е случило. Екстра! Тебе не могат да те уволнят. А мен сестра ми може да ме изгони всеки момент.

— Това ще бъде по-малко вероятно, ако престанеш да я дразниш — каза Грейди, изпитвайки безпокойство от току-що чуто.

— Да — каза Кент ентусиазирано, — но си заслужава да рискувам. Винаги мога да я раздразня. Тя е докачлива като стара мома.

Смътно Грейди се почуди откъде Кент знае нещо за старите моми, но мислите му бяха насочени главно към Кларис. Чичо Стентън ѝ бе наредил да не го уволнява ѝ да стои винаги покрай него. Дълбоко в себе си той се почувства разочарован, но това само засили решимостта му.

Кларис напусна работа в пет и половина в петък, по същото време, както и Грейди. Тя го последва с колата си извън паркинга и когато той зави в противоположна посока, тя се почуди отново къде живее.

Точно в осем беше готова. Той ѝ бе казал да се облече семпло и тя бе сложила червени панталони и бяла блуза. Отидоха в един нов ресторант в града, където сервираха стриди, с широк циментиран вътрешен двор и с изглед към изкуствено езеро.

— Къде си отраснала? — попита я той.

— Тук, в града, на улица „Ленъкс“ — отговори тя, чудейки се дали той предпочита тя да не му задава въпроси за миналото, но въпреки това не устоя: — А ти къде си отраснал? — попита го, мислейки, че очите на Грейди понякога са така тъмнозелени, както листата на дъба.

Измъчваше я непреодолимо любопитство за живота му преди запознаването им. Искаше да го опознае по-добре.

— Във Форт Уърт, Тексас — отговори той, протягайки ръка към високата чаша чай с лед. — След това се преместихме в Хот Спрингс, Арканзас, и когато бях в средното училище, се преместихме в Оклахома Сити. Татко бе мениджър във верига магазини — „Бигсби Вараяти Сторс“.

— Имаш ли братя и сестри? — попита тя, слушайки и изучавайки го едновременно.

— Да, по-голям брат, Пат, който е женен и живее в Хюстън — каза той, протегна ръка през масата и докосна тънкото златно коланче на талията ѝ. Ръцете му бяха студени от допира с ледената чаша. — Пат и Алис имат две деца, така че аз съм чичо.

— В апартамент ли живееш? — попита тя.

— Ами... Не ми ли каза, че родителите ти живеят в Тулса? — смени той темата.

Тя си го знаеше. Той крие къде живее.

— Баща ми работи във фирмата „Стоун Брадърс Пейпър енд Бокс Къмпани“. А твоят баща?

— Той вече не е жив.

— Съжалявам. Работи ли майка ти?

— Не — той обви и стисна леко китката ѝ с палеца и показалеца на ръката си. — Изящна е. Понякога изглеждаш крехка, но не си.

Очите му предадоха остатъка от неговото послание и тя въздъхна дълбоко, извивайки ръката си, за да пъхне пръстите си между неговите. Той се усмихна и тя се усмихна в отговор — негласна размяна, която усили ефекта от докосването на ръцете им.

Когато разговорът се поднови отново, те подхванаха по-малко лични теми и тя констатира, че са на еднакво мнение по основните проблеми в живота. Даже обичаха едни и същи филми.

Когато напуснаха ресторанта, Грейди подкара през града и те разгледаха новите сгради по продължение на западната магистрала. Спряха и хапнаха сладолед във фунийка, преди той да изпрати Кларис до вкъщи. Съзнавайки, че е още твърде рано вечерта, тя се обърна към него:

— Би ли желал да влезеш?

— Разбира се — отговори той и отвори вратата пред нея. Влизайки вътре в малкия ѝ апартамент, той се спря и се огледа наоколо. Намираха се в тясно антре с плочки по пода и бели стени. Кларис се опита да види хола през неговите очи, оглеждайки познатите мебели в бежов цвят, кафявото килимче, непретенциозните кресла и хромираните столове. По прозорците висяха растения, а върху едната стена имаше картина на поток, която тя бе наследила от предишните наематели.

— Колко хубаво! — каза Грейди.

— Непретенциозно е.

— Твое е и аз го харесвам — усмихна се той.

— Искаш ли да чуеш малко музика?

— Разбира се — последва я той през стаята и остана до нея, допирайки я с рамо, докато тя преглеждаше плочите.

Целуна я по тила и тя остана неподвижна с плочата в ръка.

— Грейди...

— Исках да те целуна от момента, когато за пръв път те видях тази вечер — той се обърна и ръцете му я обхванаха, докато я целуваше по устните.

Кларис склучи ръцете си около врата му, напълно лишена от способността да мисли. Притисна се силно, наслаждавайки се на мускулестото му тяло, и почувства как я обхваща неудържима лудост. Нямахше значение дали той живее под мост, или постоянно променя работата си. Тя знаеше, че е загубена. За добро или за зло започваше да се влюбва в Грейди О'Тул и не виждаше никакъв начин да го предотврати.

— Не мога да спра да мисля за теб — каза той с дълбок, дрезгав глас. — Желая те.

Тя изгаряше цялата в огън, а една последна, едва доловима частица целомъдрие ѝ казваше да внимава. Той беше мъж, който гледа лекомислено на живота, мъж, който може утре да изчезне от живота ѝ. Тя се отдръпна, полагайки много по-голямо усилие, отколкото бе предполагала. Устните му бяха зачервени от целувките, очите — полузатворени, дишането — тежко. Когато го погледна, прииска ѝ се да го придърпа отново до себе си.

— Аз съм старомодна, Грейди. Ти предварително знаеш, че не мога да приема нещо така леко, особено връзка с мъж.

— Да — каза той, докато гласът на Разума му казваше, че току-що се бе отървал на косъм.

— Може би ще е по-добре с това да завършим вечерта.

— Не още. Пусни плочата и ще си поговорим.

Той остана верен на думите си и те седнаха и разговаряха до след полунощ. Тя изгуби представа за времето и се учуди, когато той стана да си върви.

През цялото време, докато говореха, на нея ѝ се искаше отново да бъде в обятията му. Той постоянно я докосваше — леки докосвания по ръката или рамото, докосвания, които — ако бяха от някой друг — щяха да ѝ бъдат безразлични, но от Грейди бяха възпламеняващи. Той я целуна за лека нощ и си тръгна, затваряйки вратата след себе си. Тя се облегна на нея със затворени очи. Сърцето ѝ биеше лудо от целувката му.

— Не искам да обичам продавач на сандвичи — каза тя на празния хол и въздъхна: — Влюбена съм в продавач на сандвичи!

Как би могла да обясни това на своя сериозен, практичен баща, който винаги я е учил, че на първо място в живота трябва да се поставя сигурността!

Докато Кларис се бореше с чувствата си, Грейди бе подложен на същия конфликт. Той караше към къщи, мърморейки си. Либидото му казваше, че това е една от най-хубавите вечери в неговия живот и колко чудесна е Кларис, докато гласът на Разума му казваше, че му предстоят повече неприятности, отколкото може да си представи.

Неделната им среща само засили техните чувства и след това Кларис нямаше повече срещи със Сам. Всяка вечер след работа тя излизаше с Грейди, в почивните дни и всяка друга вечер, когато той не работеше. Те никога не отидоха в неговия апартамент.

Тя го помоли четири пъти да върне попълнения формуляр за работа и когато най-накрая той го направи, тя веднага отиде в офиса си, затвори вратата и го прочете бързо: Име: Грейди О'Тул. Адрес: 33300, „Уилмингтън“.

Наведе хартията надолу, намръщвайки се — не беше чувала за улица, наречена „Уилмингтън“. Повдигна отново формуляра и прочете: „Телефон: 555-0130. Поръчители: Сам Бенкс, Ленард Смит, Т. Елиът.“

Мястото за телефонни номера до трите имена беше празно. Тя се втурна през стаята, грабна един план на града и погледна върху

картата, за да види къде е улица „Уилмингтън“.

Същата вечер след работа тя се запъти с колата си към адреса от формуляра. „Уилмингтън“ беше на другия край на града и номерът на къщата, който Грейди беше дал, представляваше поляна с високи зелени бурени между два бетонни склада. Тя вторачи смаяно очи в празния терен, чудейки се къде спи Грейди О’Тул през нощта.

Изминаха още три седмици, през които те редовно се срещаха за вечеря или да се забавляват, след което отиваха в нейния апартамент, където разговаряха и се целуваха, докато Грейди си тръгнеше за вкъщи. Най-накрая дойде една вечер, когато Кларис реши, че е време да види къде живее той — под мост или някъде другаде.

ОСМА ГЛАВА

Грейди зави с колата към нейния апартамент и Кларис се размърда на седалката, подпъхвайки лениво един кичур в кока, в който бе събрана косата ѝ. Бялата блуза с шпиц деколте бе напъхана в жълтата ѝ памучна пола. Докато го гледаше, тя пригладжаше с ръка полата по коленете си.

Бледозелената риза на Грейди беше с отворена яка, а светлокафявите му памучни панталони прилепваха плътно към стройните му бедра. Пулсът ѝ се ускори. Тя искаше да се докосне до него, да почувства ръцете му около себе си.

— Грейди, хайде да отидем у вас тази вечер. Не съм видяла къде живееш.

— Дадено, но това е просто една къща.

— Тя е частица от теб, а аз нямам никаква представа как изглежда. Искам да я видя.

Той отпрати поглед право напред, продължавайки да шофира и запазвайки невъзмутим вид. Тя се запита какви ли мисли минават през главата му.

— Преди да отидем — каза той, — нека да спрем, в твоя апартамент и да вземем няколко твои плочи.

Тя се съгласи и след няколко минути вече отключваше входната си врата. От всекидневната се процеждаше светлина, едва осветявайки входното антре. Когато посегна към електрическия ключ на хола, Грейди я хвана за ръката, обхващайки с топлите си пръсти нейните и притегляйки я нежно в ръцете си.

— Грейди...

Устните му спряха нейните думи. Докато я целуваше, ръцете му се плъзнаха нагоре по гърба ѝ и се заплетоха в косата ѝ. Всяка нощ техните целувки бяха като подпалки, трупани късче по късче, докато сега неговата целувка запали един голям огън. Тя потрепери от желание, забравила целта на идването им вкъщи, с една-единствена мисъл в съзнанието си — Грейди.

Тя го обичаше и го желаше безнадеждно и цялата мъдрост на света не би заглушила лудо биещото ѝ сърце. Чувстваше се съвършено в обятията на Грейди. Животът беше по-щастлив, безкрайно повълнуващ, защото Грейди беше толкова много от това, което тя не бе. Той я караше да се отпуска и се смее, да гледа на живота много безгрижно, да вижда кардиналчета и дъбове.

Те се целуваха в слабо осветения хол и както винаги, настъпи моментът, в който спираха. Но тази вечер, когато тя се опита да се изплъзне от обятията му, прегръдката му стана по-здрава и той прошепна: „Кларис, обичам те...“

Сърцето ѝ замря от неговото признание и тя се почуди дали той го бе направил така леко, както вършеше всичко друго в своя живот. За момент някакъв дълбок инстинкт и години опит я накараха да се поколебае, знаейки, че когато се ангажира, то ще бъде силно и вечно.

— Кларис — прошепна отново с глас като милувка.

— Ние сме така различни.

— Искам да разпусна косата ти — каза той с дълбок глас, гледайки я с полузатворени очи, което влуди сърцето ѝ.

Той едва се усмихна, поглъщайки я с очи, докато тя потрепери. Кларис успя да се протегне и бавно освободи фуркета, позволявайки на кичур черна коса да падне върху раменете ѝ. Усмивката му изчезна и той затаи дъх. Времето като че ли спря своя ход. Всеки поглед, всяко докосване се запечатваше завинаги в паметта ѝ. Тя освободи друг фуркет, долавяйки свистящото му дишане.

Една друга дълга гарвановочерна къдрица падна върху рамото ѝ. Той я хвана и нежно я подръпна.

— Аз ще довърша — прошепна Грейди, издърпвайки още един фуркет, и тя разбра, че беше направила необратим избор, който можеше да промени живота ѝ.

Пръстите му разкопчаха бялата ѝ блуза, отмятайки встрани памучната тъкан и бялата дантела, намирайки гърдите ѝ и поглаждайки тъмнорозовото зърно. Милувката беше екстаз, изражението на лицето му раздуха пламъци, които я погълнаха. Тя затвори очи, прилепвайки се към него, милвайки го с ръце, отприщвайки любовта в себе си и разцъфвайки подобно на цвете под слънцето, докато езикът и ръцете му чертаеха фигури върху плътта ѝ.

Той спря, за да разкопчае ризата си, гледайки я с тлеещ огън в очите, което я накара да потрепери. Широките му голи гърди бяха чудесни и тя протегна ръце, искайки да се притисне към него и да го обгърне. За няколко мига Грейди свали остатъка от дрехите ѝ и я задържа на разстояние, от себе си, за да я погледа.

— Струва ми се, че и след сто години няма да ми омръзне да те гледам! — прошепна той.

Когато тя погледна към него, почувства същото. Беше мъжествен, силен и добре сложен — беше ѝ толкова скъп. Тя задържа колана му с треперещи от бързината пръсти и той ѝ помогна да свали панталона му. След това я взе и я занесе в спалнята, а в това време, склучила ръце около врата му, тя целуваше шията му.

Положи я върху широкото легло и потъна в него, придърпвайки я в обятията си, за да я гали и милва. Той я целуваше бавно, наслаждавайки се на изживяването, гледайки я с тъмните като изумруди очи през спуснатите си мигли. Всяко негово докосване пареше нервите ѝ, страстта я разтърси в стремежа ѝ към него.

— Грейди, желая те, обичам те...

— Кажи ми го отново, Кларис — прошепна той, гледайки я сериозно.

— Аз те желая и те обичам.

Целувките му станаха настойчиви, ласките — все по-изгарящи с нарастване на желанието. Отпускайки тежестта си, той се сля с нея.

Когато тя извика, той се поколеба за момент.

— Не исках да те заболи — каза с дрезгав глас.

— Грейди, ела! — настоя тя, прилепвайки се към него. Когато бедрата ѝ се надигнаха да го посрещнат в онзи древен танц, сърцата им забиха лудо в хармония и тя разбра, че именно това бе искала. Дали сърцето ѝ беше мъдро или безразсъдно, или Грейди бе по-важен за нея от всеки друг по земята? Викът ѝ на екстаз се смеси с гальовните думи на Грейди, прошепнати в ухото ѝ: „Обичам те, Кларис, обичам те.“

След като промълви тези думи, дишането му се ускори, а тялото му потрепери в облекчение. Когато се отпусна с цялата си тежест върху нея, тя се прилепи блажено към него. В главата ѝ нямаше друга мисъл, освен една: тя принадлежеше на Грейди в този момент и той беше неин.

Целуна я по рамото, по слепоочието, отмятайки влажни кичури коса от лицето ѝ. След това се търкулна настрана и я погледна с усмивка:

— Щастлива ли си?

— Ти си върховен! — каза тя и обви ръцете си около врата му. — Обичам те.

Той се усмихна и се наведе надолу да целуне вдлъбнатината между шията и рамото ѝ.

— Старомодната Кларис, която не е старомодна в леглото — прошепна, полагайки устни върху плътта ѝ.

— Грейди! Дразни те, че съм старомодна, нали?

— Не! Защото количеството е точно премерено. Малко е странно и...

— Странно!

— Чудесно е — каза той. — Ти не си толкова старомодна.

— Това е добре. Предполагам, че природата ми е такава. Семейството ми е малко консервативно — тя прокара пръсти върху гърдите му. — Имаш чудесни гърди. Трябва да ти призная, че затова подминах алеята онази сутрин — гледах гърдите ти.

Той се засмя и я погъделичка с нос по врата.

— Още ли съм само прост продавач на сандвичи?

— Съжалявам. Ще престана ли да чувам някога това?

— Бих желал да забравя, ако и ти го забравиш.

Тя го погледна втренчено и веселостта изчезна от лицето му. Изведнъж той я погледна жадно и дишането му стана по-дълбоко.

— Кларис, желая те.

Наведе се над нея, обхващайки я с ръце и впивайки уста в нейната, спирайки думите, които тя беше на път да каже — че го желае повече, отколкото можеше да си представи. Той беше слънцето в живота ѝ и тя прилепна силно към него, желаейки да му достави удоволствие.

Беше около два часът сутринта, когато Грейди се облече и си тръгна след дълги целувки на вратата. Тя заключи след него и се върна в стаята, гледайки втренчено махагоновото легло с розовите чаршафи, семплия си стар махагонов скрин с чекмеджета и тоалетна масичка, чувствайки, че мъжественото излъчване на Грейди витае все още в

стоята. Даде си сметка, че сериозно се бе ангажирала през тази вечер. Даде си сметка също, че все още не бе видяла къде живее Грейди.

На следващата сутрин в девет Грейди зави по дългата алея към „Кингс Краун“, минавайки покрай изоставената си количка за сандвичи. Сутрешното слънце се процеждаше между дърветата. Спокойната повърхност на езерото блестеше със сребърен отблясък и лебедите, които чистеха перата си, изглеждаха като бели точки върху наклонения зелен бряг.

Чувствайки дълбоко задоволство и мислейки си за Кларис, Грейди затананика мелодия. Опита се да не мисли за бъдещето, съзнавайки, че връзката му с нея се крепи върху тънък лед. Тя знаеше толкова малко за него и той се чудеше как ще реагира, когато открие истината. Хвърли поглед към „Кингс Краун“ и спря да тананика. Дните, прекарани в ресторанта, започваха да му лазят по нервите. Ако не беше присъствието на Кларис, би напуснал работата, но с нея там...

Потънал в спомени за Кларис, той заобиколи ъгъла и видя Тео да разкопава малко парче земя до паркинга. Къдриците му имаха кестеняв отблясък от слънчевите лъчи. Той носеше широки раирани памучни панталони с кафява риза и кафяви тиранти и изглеждаше старомоден като персонаж от много стар филм.

Грейди смътно се зачуди какво прави Тео, но се бе научил да не го пита за действията му.

Когато Грейди паркира и слезе от колата, Тео му се усмихна и се облегна на мотиката си.

— Добро утро. Прекрасен ден, нали?

Грейди пое дълбоко свеж въздух и се усмихна:

— Чудесен е.

— Не ти се вижда много слънчев ресторантът.

— Да, прав си.

— Не ти ли липсва малко бизнесът със сандвичи?

Грейди почеса тила си с ръка и хвърли продължителен поглед към количката за сандвичи.

— Не съм се замислял много за това — продължи да гледа втренчено бялата количка, претегляйки всичко в съзнанието си. — След като ти го казваш — липсва ми.

— Сандвичите ти бяха добри. Изглежда, че правеше добър малък бизнес. Разбира се, не знам в действителност — това може да е по-

добре. По-доходно вероятно.

— Едва ли — каза Грейди сухо, — печелех повече от щанда със сандвичи.

— А сега? Защо се отказа от него? Сигурност?

— Не, мислех, че това би било добър стаж за мен.

— О, разбирам — каза Тео и продължи да копае.

Грейди се загледа в количката за сандвичи. Той имаше само смътна представа как се управлява ресторантът, тъй като все още извършваше черната работа и трудно можеше да се съсредоточи, когато Кларис беше наоколо.

Накратко казано, разбра, че не бе стигнал доникъде, докато с количката за сандвичи...

Той погледна Тео, който отвърна на погледа му и се усмихна.

— Чуй птиците — каза Тео.

— Да, чувам ги.

— Предполагам, че в кухнята чуваш само тракането на съдове. Трябва да излизаш навън от време на време и да слушаш... толкова весело чуруликане. По-скоро безгрижно. Но пък и птичките са безгрижни, нали?

— Опитваш се да ме накараш да напусна работа и да се върна отново при сандвичите си ли?

— Кой, аз? — попита Тео с широко отворени сини очи, така невинни като трела на кардиналче. — И дума не съм казал да се върнеш обратно към сандвичите. Знам, че тук имаш сигурност и че си с Кларис през целия ден. Под покрив си. Не трябва да се безпокоиш от дъждовен ден или сняг. Какво бе намислил да правиш със сандвичите, когато завали сняг?

— Щях да се справя някак. Имах намерение да взема палатка или нещо подобно — почеса се отново по врата Грейди.

— Добре, има толкова много други неща — без никаква сигурност.

— Наистина хич не ме е еня за сигурността при миенето на чинии — каза спокойно Грейди.

— Разбира се, ти си с Кларис през целия ден.

— И не мога да мисля правилно, когато съм с нея — призна унило Грейди и Тео му се усмихна.

— Учиш ресторантския бизнес.

— Да, но съм достигнал сега до положение, когато не вярвам, че ще науча много повече, ако Кларис не ми предостави по-голяма управленческа отговорност.

— Е, добре, сигурно имаш някаква важна причина да останеш при нас?

Грейди погледна за момент Тео. Той се усмихна и се наведе над мотиката. Докато Тео работеше, той си припомни как продажбата на сандвичи бе нараствала с всеки изминат ден.

— Разбира се — подхвана Тео отново, — ако се върнеш сега пак към сандвичите, ще трябва да започнеш бизнеса си отначало.

— Не мисля така — отговори Грейди. — Работих тук само един месец, но бизнесът със сандвичи вървеше добре. Бях пред отварянето на още два-три щанда тук-там в града.

— Боже мой, сигурно добре е вървяло! — възкликна Тео и спря да работи, облегнал се с ръце върху дългата дървена дръжка на мотиката си. — Обичаш ли да работиш за себе си.

— Да. Правех го, преди да имам количката за сандвичи. Още не съм казал на Кларис какво вършех.

— Страхуваше се, че това ще промени чувствата й към теб ли?

— Не. Повече се страхувах точно от обратното. Искях да ме хареса като продавач на сандвичи.

Тео се засмя и сините му очи заискриха.

— Мисля, че можеш да успокоиш съзнанието си. Какво работеше преди?

— Бях в петролно проучвателния бизнес, но не съм й го казвал.

— Аз ще мълча! Ще те изчакам и ще те оставя ти да й кажеш новината. Сондиране, а сега сандвичи! Съществена промяна.

— Да, но ми харесва — Грейди погледна Тео, който отново беше започнал да копае прилежно малкото парче земя. — Какво правиш?

— Мислех, че земята има нужда от малко обработка — засмя се Тео. — Обичам да слушам кардиналчетата от време на време.

— Имам чувството, че съм манипулиран.

— От Кларис ли?

— Не от нея. Защо каза на доставчиците да изсипят пръстта пред вратата на ресторанта?

Тео спря за миг.

— Съжалявам. Не знам за какво говориш. Каква пръст?

— Сигурно си спомняш за купчината пръст, която камионът изсипа пред задния вход миналия месец.

Тео се почеса по главата, разрошвайки гъстите си кестеняви къдрици, докато гледаше към ресторанта.

— Пръст... Съжалявам. Паметта ми е станала ужасна. Знаеш ли, мога да си спомня колко струваше един хляб преди 20 години, но не мога да си спомня какво съм похарчил в бакалията вчера. Ще видиш какво е, когато остарееш.

— Да — каза Грейди и влезе вътре, знаейки, че е безсмислено да разпитва Тео.

Той започна да мие листа от маруля, гледайки през прозореца към Тео, който продължаваше да окопава малкото парче земя. След това погледът му се премести към количката за сандвичи и чувството, че би трябвало да се върне към този бизнес, започна да става все по-осезаемо.

Когато Кларис паркира и слезе от колата си, той вече бе взел решение. Тя прекоси паркинга. Розовата ѝ лятна пола се увиваше около дългите ѝ загорели крака. Около черната ѝ коса беше увита розова панделка и сърцето на Грейди заби по-бързо от гледката. За момент бе склонен да мисли, че щеше да е по-щастлив да работи с нея, но гласът на Разума му го разубеди напълно.

Когато тя влезе вътре, той я помоли да отидат в офиса за малко. В момента, в който вратата се затвори зад тях, я привлече в обятията си, вдишвайки дълбоко приятния парфюм, който тя винаги си слагаше.

— Грейди, на работа сме.

— Хм — каза той, гъделичкайки я по врата. — Ухаеш великолепно.

— Също и ти — отговори му, затаила дъх, приближавайки устните си, за да посрещне неговите.

След известно време тя се отдръпна от него и заобиколи масата, която използваше като бюро, за да седне срещу него. Той остана — леко разкراчил крака, с ръце, кръстосани върху гърдите. Бялата му памучна риза беше отворена на врата и тъмните му памучни панталони пасваха съвършено по тялото му. Тя разбра, че я наблюдава и попита:

— Искаше да ме видиш ли?

— Разбира се, че исках — каза, усмихвайки ѝ се.

— Добре, сигурно има по-сериозна причина, отколкото да се целуваме.

— Това е отлична причина — отвърна ѝ, забавлявайки се.

— Грейди, ще бъдеш ли сериозен? Ако това е всичко...

Той чакаше със скръстени ръце. Тя го погледна за момент втренчено, след това се засмя.

— Това ли е всичко, което искаше — да ме целунеш?

Той прекоси мъничката стая.

— Грейди, Кент пак ще започне да разправя, че сме се усамотили в офиса.

— И какво? Знаеш ли, Кларис, ти се смееш много повече, отколкото преди.

— Това се дължи на теб — каза тя.

Бе притаила дъх, снижавайки гласа си. Вдигна очи, за да го погледне и плъзна ръцете си около него. Щеше да се безпокои за Кент след минута. Точно сега искаше да целува Грейди и да бъде целувана.

Колко време измина — не знаеше, но накрая се отдръпна леко настрани.

— Трябва да отидем да работим.

— Знам. Имаме среща довечера.

— Да.

— Скъпа, това беше чудесно... — той замълча, за да я целуне по шията. — Но аз напускам. Давам ти предизвестие само от една седмица, тъй като можеш да ме замениш без особени проблеми.

— Да — промърмори тя, завладяна от неговите целувки, докато думите бавно проникнаха в съзнанието ѝ. И го погледна шокирано: — Ти напускаш?

— Да — отговори той, целувайки я по ухото.

— Грейди! — отстъпи назад, втренчвайки поглед в него, с ръце на кръста. — Не можеш да напуснеш!

— Защо да не мога?

— Добре, разбира се, че можеш, но си помислих... ти и аз... хубаво е да работим заедно.

— Великолепно е, но не постигам нищо в работата си, Кларис.

— И ще постигнеш нещо с количката за сандвичи?

— Да, така мисля — каза той, започвайки да заема отбранителна позиция.

Изпитвайки смесица от чувства — разочарование, учудване и леко отегчение, Кларис каза:

— Чичо Стентън няма да хареса това. Ще ми каже да ти предложи повишение.

— Съжалявам, няма да го приема.

— Ще бъде голямо повишение. Той би направил всичко, за да те задържи.

— Взел съм вече решение.

Тя наклони глава, наблюдавайки го.

— Имаш по-голямо бъдеще тук, отколкото в бизнеса със сандвичи.

Не мисля така. Бизнесът ми вървеше великолепно, когато дойдох да работя тук.

— Как е възможно? Та това е само един малък щанд за сандвичи. Ти би могъл да работиш някой ден тук като помощник-управител.

— Това би било след твърде дълго време. И между другото обичам да съм си сам началник.

— Искаш да кажеш, че в действителност не ти се работи.

— Другата работа е също толкова работа, като тази тук. Ще застане ли моята кариера между нас? — попита той шеговито, но тя имаше усещането, че я наблюдава внимателно.

— Надявам се, не — отговори тя, неспособна да му даде подобър отговор. Дразнеше я, когато мисли за него като продавач на сандвичи — това изглеждаше толкова... неамбициозно, ако съществуваше такава дума.

— Неангажиращо е. Това е малък хубав бизнес и аз го правя за мое удоволствие — усмихна се той и тя неочаквано отговори на усмивката му.

— Ще ми липсваш — каза тя, чувствайки, че казва само малка част от това, което би желала.

— Няма да бъда надалеч — отговори той. — А сега, докато работим заедно... — ръцете му обвиха талията ѝ, придърпвайки я към себе си за нова целувка.

— Кларис обича Грейди! Ха-ха-ха! — долетя от другата страна на вратата и тя се отскубна от прегръдката му.

— Трябва да го накарам да спре — каза Кларис.

— Разбира се — отвърна Грейди и ѝ се усмихна, докато тя отваряше вратата на салона.

Кент изчезна в ресторанта и Грейди премина покрай Кларис, за да се върне на работа.

Тя погледна продължително широките му гърди и въздъхна. Беше хубаво, докато работеха заедно, без него ресторантът нямаше да е същият. Тя не можеше да разбере как количка със сандвичи би могла да предложи по-добро бъдеще, отколкото работата в уважаван, реномиран ресторант, а Грейди бе добър. Той бе способен и можеше да взема бързи конструктивни решения, когато обстоятелствата го изискваха. Тя се намръщи, спомняйки си, че още не знае къде живее той — в колата си или не. Това безпокойство бе сменено от друго. Сега тя трябваше да се обади на чичо Стентън и да му съобщи за напускането на Грейди.

В момента, когато чу новината, той започна гръмко да ругае. Тя отдалечи слушалката от ухото си, докато се успокои.

— Добре, може да се върне на работа следващата седмица — каза чичо Стентън. — Ще дойда в ресторанта утре сутринта, за да се запозная лично как вървят нещата. Предложи му, дявол да го вземе! Предложи му един долар допълнително на час.

— Ще му предложи, но не мисля, че нещо по-малко от помощник-управител ще го задържи.

— Един продавач на сандвичи не може да управлява моя ресторант! Долар на час. Не повече. Ще измисля някакъв начин да махна количката му за сандвичи от мястото ми.

— Ще ти донеса касовите бележки утре сутринта.

— Направи го. Ще помисля върху следващия ход за атака. Междувпрочем направи му предложението.

— Да, чичо. Лека нощ.

— Лека нощ.

Тя остави слушалката и се загледа в телефонния апарат.

— Някакви неприятности ли? — дочу плътен глас и се обърна, виждайки Грейди да стои в отворения портал на салона.

— Той каза да ти предложи допълнително един долар на час.

— Съжалявам, трябва да се върна при количката си за сандвичи.

— Това си и мислех, че ще кажеш. Ще заключваме и ще си тръгваме ли?

— Да, колкото по-скоро, толкова по-добре — прегърна я той и двамата се запътиха към колата.

Докато караше надолу по алеята, тя постави ръка върху неговата.

— Грейди, искам да видя къде живееш.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Смятам, че е време да го направиш — каза Грейди, хвърляйки бърз поглед към нея.

Тя се подготви за най-лошото, забелязвайки го да кара умислено.

— Кларис, искам да ти кажа някои неща за себе си.

Тя се сви вътрешно, опасявайки се, че положението може да бъде по-лошо, отколкото бе очаквала.

Чакаше го, но той не каза нищо повече и тя остана мълчалива, искайки Грейди да ѝ каже по свой начин и когато пожелае. Забеляза, че кварталите, през които минаваха, ставаха все по-хубави. Накрая влязоха в един от най-елегантните квартали на града, където той зави по алеята към „Уиндърмиър Уест Кондоминиумс“, елегантни жилища, построени само преди няколко години.

Грейди паркира под един навес, помогна ѝ да слезе ѝ те влязоха във вътрешен двор с глинени саксии със златен хибискус и червено мушкато. Той отключи задната врата и я пусна да влезе вътре.

— Това твое ли е? — попита Кларис, слисана от елегантната обстановка.

— Да — отговори той, присвивайки очи.

— Мислех... — провлече тя глас, докато оглеждаше наоколо прекрасните дъбови шкафове, дъбовата овална маса със столове, високия жълт хладилник с фризер, микровълновата печка на противоположната страна.

— Ти ме накара да мисля... — тя погледна към него, осъзнавайки колко съсредоточено я наблюдава той. — Не мислех, че имаш дом — каза тихо. — Представях си те да живееш под някой мост? Ти имаш всичко това...

Изведнъж той се засмя, сепвайки я.

— Под моста, а?

Притегли я към себе си. Положи горещите си ръце върху голото ѝ рамо и прокара пръст през презрамката на лятната ѝ рокля, но този път не можа да я отвлече напълно от мислите ѝ.

— Изглеждаш ядосана.

— Е, добре, ти искаше да ми направиш съвсем друго впечатление. Защо?

Той я взе в прегръдките си. Тя остана скована, загледана във веселата насмешливост и в нещо друго, нещо неопределено, което играеше в очите му. Още като чу първите му думи, тя разбра, че той бе щастлив и облекчен.

— Скъпа, исках да ме обичаш без значение дали съм продавач на сандвичи или не — каза нежно. — Никога при никакви обстоятелства не съм мислил, че ще бъдеш ядосана от това, че съм заможен.

— Не беше честен с мен!

— Знам, че не, бях и съжалявам, но исках да ме обичаш, без значение какво притежавам.

Тя го погледна втренчено, разбирайки колко напрегнат се чувства той.

— Аз те обичам — каза тя, знаейки, че чувствата ѝ към него бяха по-силни, отколкото си даваше сметка. В нея бързо нарасна желанието да узнае нещо повече за него. — Откъде познаваш Сам Бенкс?

— Работеше за мен — отговори Грейди, взимайки ръката ѝ. — Нека да седнем и ще ти разкажа за миналото си. Искаш ли нещо да пиеш? Чай? Кафе?

— Ще пия чаша чай с лед.

— Разбира се — раздвижи се той бързо в кухнята, наливайки две чаши чай от кана в хладилника. — Хайде, нека седнем в хола.

За момент тя изпита благоговение пред красивата бледосиня тапицерия на мебелите, от античните предмети, украсяващи стаята, от великолепия старинен часовник и от маслените картини по стените. Грейди се отпусна на дивана и я притегли към себе си.

— Какво искаш да узнаеш?

— Всичко! Защо продаваш сандвичи?

— Нека да започна отпреди няколко години — каза той, погалвайки я с пръсти по коляното. Лека тръпка отвлече за момент вниманието ѝ. — Завършил съм инженерство и когато бях на 26 години, започнах собствен проучвателен бизнес в петрола. Бизнесът се разрасна, за това помогна и петролният бум. Преди три години братовчед ми Барт поиска да работи с мен и дойде в бизнеса. Той работи добре с хора, а аз съм добър в практическата дейност. Бизнесът

нарасна и разширихме дейността си. Той вложи в него известна сума пари и аз реших да го направя партньор. Майка ми е служител в корпорацията и ние ѝ прехвърлихме част от капитала. Братовчед ми Барт е агресивен човек и той искаше да притежава целия бизнес за себе си. Веднъж ми предложи да откупи моя дял и аз му казах, че не искам да продавам. Предложих да откупя неговия дял, така че да може да започне свой собствен бизнес. Той отказа предложението, защото не желаше да се връща към по-малък бизнес. Известно време спорихме за това. По-късно, зад гърба ми, убеди майка ми да му продаде известна част от акциите си, така че той да придобие контролния пакет и да купи моя дял.

— Не знаеше ли майка ти какво прави той?

— Не. Тя не обръща много внимание какво става в нашата компания.

— И ти продаде своята част?

— Не. Ще видим какво ще стане. Междувременно съм извън този бизнес и затова се заех със сандвичите.

Тя се разсмя, поклащайки глава.

— От инженерство към сандвичи! Грейди, това е невъзможно!

— Видях за продан тази количка и просто я купих. Бяха изменили около две седмици, през които се въртях насам-натам и ставах все по-нервен, когато видях количката за сандвичи. Великолепно бе. Казах ти, че обичам птички и дъбове. Обичам предизвикателството в тази работа.

— И така, смяташ да прекараш живота си по-леко с количката за сандвичи? — попита тя, опитвайки се да скрие разочарованието си.

— Не знам. Може би е временно, може би не.

— Грейди, това е така... безотговорно. Няма нито голяма печалба, нито пенсионно осигуряване, нито застраховки или болнично осигуряване.

Той се усмихна.

— Практична, разсъдлива Кларис. Ако си изградя известно положение, бих могъл да помисля и за тези неща. Сега точно бих желал да поема риска сам да съм си началник, отколкото да предпочета сигурността и осигуреността.

— Времето лети бързо, Грейди, и ти не можеш да го върнеш обратно — каза тя, ужасена от неговото държане, откривайки пропаст

между тях, по-голяма, отколкото бе предполагала. — След три години ще си все още навън с птичките и дърветата и няма да си по-добре, отколкото сега.

— Може би да, може би не — промълви той тихо, но тя долови стоманени нотки в гласа му. — Не знам какво ще правя след три години. Аз съдя Барт за корпорацията.

— Какво правиш?

— Съдя го. Не се предавам без борба. Аз започнах този бизнес и имам право на повече, отколкото той смята да ми даде.

— Ти съдиш твоя роднина?

— Даа. Тонът на твоя глас показва, че не одобряваш.

Тя го погледна втренчено, разбирайки колко малко го познава и колко погрешно го е оценила.

— Шокирана съм — каза предпазливо тя.

— Защо?

— Твърде грубо е. Не мога да си представя, че съдя един от роднините си — отговори му, но не това най-много я безпокоеше. Той почака и тя се опита, да изрази чувствата си с думи: — Не си това, което мислех. Ти си твърд и амбициозен — различен от мъжа, когото мислех, че познавам.

— Не е съвсем така. Може би си получила погрешно впечатление от количката със сандвичи, но аз съм си все същият — Грейди О'Тул.

— Как можеш да съдиш свой роднина?

— Той започна пръв, не забравяй! Той измъкна изпод носа ми моята компания — каза Грейди напрегнато, намръщвайки вежди.

— Даже и така да е, как може да го даваш под съд, за да ти я върне? Не бих могла да направя това на мой роднина.

— Не знаеш дали можеш или не, докато не се намериш в положение като моето. Тук е замесена голяма сума пари.

— Това не е толкова важно, както семейните връзки.

— За мен и за братовчед ми е важно — каза той, прокарвайки пръстите си по коляното ѝ. — Ще застане ли това между нас? — попита шеговито, след което вдигна поглед към нея, чакайки я да отговори.

— Не те разбирам — каза тя. — Не разбирам как би могъл да съдиш братовчед си. Не разбирам защо един инженер би трябвало да

вземе количка за сандвичи и да започне малък бизнес, когато би могъл да получиш веднага работа по твоята специалност.

— След като имаш собствен бизнес, трудно е да се приспособиш да работиш за някой друг. Взех количката за сандвичи на майтап, за да минава времето, докато започне съдебният процес. След като започнах да продавам сандвичи, открих, че това ми харесва.

Той обви с ръце талията ѝ и я придърпа в скута си.

— Едно нещо знам: аз съм много влюбен — каза той. Наведе се да я целуне, притваряйки очи с гъсти мигли.

Тя плъзна ръцете си около врата му и повдигна устни, приемайки целувката му, но дълбоко в нея нещо се бе променило в чувствата ѝ към него. Беше шокирана и леко уплашена, откривайки какво всъщност се криеше под безгрижния му чар. Въпреки това нейните тревоги постепенно се стопиха под ласките на Грейди, които завладяха цялото ѝ внимание, и нежните му думи върнаха отново топлината в стаята.

Беше след един сутринта, когато той я заведе вкъщи и я целуна за лека нощ. Кларис затвори вратата след него и отиде в спалнята си, потресена от това, което бе научила за Грейди.

Една друга неприятна мисъл я обзе — осъзна, че връзката им не може да бъде дълготрайна. Докато Грейди изразяваше своята любов, тя бе разбрала, че той няма намерение да поема сериозен ангажимент в живота си, така неустановен понастоящем.

С този обезпокояващ факт тя си легна и лежа будна още един час. На следващата сутрин, карайки по пътя за работа, видя от един блок разстояние полюшващия се от бриза надпис „Топлите сандвичи на О’Тул. Хам-Хум!“ И там беше Грейди, отново в късите си панталони. Гледката на великолепните му гърди дразнеше сетивата ѝ. Когато му махна и се усмихна, той също ѝ махна и се усмихна в отговор.

В момента, в който стъпи в „Кингс Краун“, бе посрещната на вратата от намръщения Кент.

— Внимавай, сестричке. Той се върна.

— Кой се върна?

— Чичо Стентън. Беснее наоколо, недоволен от всичко, каквото сме направили.

— Не може да бъде. Всичко е по-добре.

— Не според неговия начин на мислене.

— Тео! — отсече тежък глас и Кент подскочи.

— Олеле! Ето го, идва! — Кент изчезна в кухнята в момента, когато чичо Стентън се появи в салона на ресторанта, облякъл обичайния си тъмносив костюм, с излъскани от употреба с годините лакти и панталони.

— Къде е Тео? Неуловим е като вятъра! — промърмори чичо Стентън, куцукащ с бастун. Краката му бяха обути в пантофи с изрязани пръсти и под прилежно сресаната му права коса се виждаше намръщеното му чело. — Кларис! Десет и десет минути е. Мислех, че идваш по-рано.

— Обикновено да.

— Ела в моя офис да поговорим малко.

— Да, чичо!

В офиса на чичо Стентън се долавяше лек мирис на мухъл. Навсякъде имаше купища хартия, остъклен шкаф бе пълен със стари книги, а над разхвърляно бюро със сгъваем капак висеше календар от миналата година.

— Трябва да обсъдим някои неща. Сметката за плодове е голяма този месец.

— Цените на плодовете се увеличиха. Купувам от едно и също място, откъдето ти винаги си купувал.

— Тогава трябваше да пообиколиш магазините, когато цените скочиха. Има и някои промени в менюто.

— Аз ги направих. Куонг ми даде някои рецепти, които е опитал, и една от тях бе моя идея. Сега можем да взимаме прясна риба на разумна цена и аз я добавих към менюто. Изглежда, че има успех. Куонг е много талантлив по отношение на морската храна.

— Хм. Твърде многото нови ястия водят до по-големи разходи. Тук беше отличен ресторант за скара от години.

— Рибата стана много популярна вече, след като сега можем да я купувам прясна тук, в Средния запад. Има централен пазар, на който я карат ежедневно със самолет.

— Знам това, но колкото повече ястия предлагаш, повече главоболия ще имаш в кухнята. Ще трябва да намалим разходите. Ще се заема с бара.

— А какво ще прави чичо Тео? — попита тя шокирана.

Тъмните очи на чичо Стентън се преместиха към една стара картина на стената, изобразяваща малка закусвалня, която беше първата му авантюра в ресторантския бизнес. Кларис с ужас чу отговора му:

— Тео може да се върне в бизнеса с огради.

— Но ти каза, че ако нашият бизнес се разрасне...

— Не се е разраснал достатъчно и аз имам големи сметки за уреждане. Ще трябва да направя съкращения. Времената стават все по-трудни.

— Това не е, което ни обеща — каза тя, невярваща, че правилно е чула.

— Ще трябва да направя това, което е необходимо. Ще те направя управител и можеш да продължиш, както досега. Не мога да ти дам обещаните проценти, защото разходите са високи и се опасявам, че отиваме към фалит.

Тя слушаше слисана, че той се кани да наруши обещанието си.

— Кент ще трябва също да си отиде — продължи чичо Стентън.

— Но той напуска във всички случаи. Това ще бъде само седмица или две по-рано.

— Бих предпочела да оставиш по-скоро чичо Тео, отколкото мен — каза тя. — Мога да се, върна на предишната си работа.

— Не. Трябва ми хубаво момиче да настанява клиентите, а аз мога да се грижа за бара.

— Доходите от бара са се увеличили най-много — каза тя. — Осем процента, докато останалата дейност показва увеличение с пет процента. Това се дължи на чичо Тео. Хората обичат да говорят с него.

— Глупости! Те обичат да говорят с всеки. Аз ще говоря с тях. Нямахте да основа този ресторант, ако не можех да говоря с клиентите. Сега се захвани здраво с работа и ако бизнесът върви добре, ще те повиша.

— Да — отговори тя хладно, безпокойки се за чичо Тео. — Знае ли той?

— Да. Той така и така постоянно си сменя работата. Това освобождаване не му вдига много температурата. Така трябва да бъде, ако искам да запазя глава на повърхността. Знаеш ли колко ресторанта фалираха в града последния месец?

— Не.

— Седем. Доста е за един месец.

— Да, доста е.

— Не искам да ставам жертва и трябва да се направи известно затягане на коланите, за да свържем двата края.

— Да.

— Добре, да се заловим отново с работа.

Тя напусна офиса му шокирана и тръгна да търси чичо Тео. Намери го навън.

— Чичо Тео, търсих те.

— Тук съм — каза той, весел както винаги.

— Току-що говорих с чичо Стентън и той ми съобщи новината.

— Да. И така — аз напускам в края на тази седмица.

— Съжалявам.

— Не се безпокой за това, хубавице. Аз не се тревожа.

— Винаги има работа някъде — каза той спокойно. — Винаги може да се открие нещо ново, да се срещнат нови хора.

— Говориш като Грейди. Без теб тук няма да бъде същото.

— Добре ще бъде, ще видиш. Не съм учуден. Стентън си е Стентън, цял-целеничък. По-добре да влезем. Обедните клиенти ще започнат скоро да пристигат.

Тя се почувства малко по-добре след разговора си с него, но същата вечер спокойствието ѝ се стопи от намръщеното изражение на Грейди.

— Чичо ти не си изпълнява обещанията! — каза Грейди разгорещено.

— Той каза, че ресторантите преживяват трудни времена и че не може да си позволи да увеличи заплатите или да задържи чичо Тео на работа.

— Какво мисли за това Тео?

— Той го прие леко, както винаги. Чичо Тео е вечният оптимист.

— Добре, но това е непочтена сделка.

— Няма да се съдим — каза твърдо тя, кръстосвайки крака.

— Моят съдебен процес още те дразни.

— Аз просто не те разбирам.

— А аз не разбирам как вие тримата приемате с усмивка непочтеното отношение на чичо Стентън! — отсече Грейди. — Той е направил с вас сделка — обещал ви е някои неща, ако увеличите

бизнеса. Вие го увеличихте, а той не спазва обещанията си. Оставете го да тъпче теб, Кент и Тео.

— Това си е негов бизнес и той може да прави каквото пожелае, не забравяй.

— Да, но сделката си е сделка. Може да протестирайте срещу това, което прави, и да не го приемате с усмивка.

— Може би аз приличам на чичо Тео повече, отколкото си мисля.

— Той все пак се оправя. Щастлив е като чучулига, каквото и да прави. А ти ще бъдеш нещастна, работейки с чичо ти Стентън.

— Откъде знаеш? — попита го тя, въпреки че имаше подобни мисли по въпроса.

— Познавам те. Той е тесногърд стиснат мърморко, който ще те държи точно толкова, колкото има сметка от теб и колкото ти му позволиш.

— Ти не знаеш — каза тя, започвайки да се ядосва, — но той има своите добри страни. Добър бизнесмен е, трябва да признаеш.

— Да, съгласен съм с това. „Кингс Краун“ е хубав ресторант. Той познава ресторантския бизнес, но се обзалагам, че Куонг получава повече от теб, иначе би се махнал.

Неговата забележка я жегна, защото бе разбрала, докато управляваше ресторанта в отсъствието на чичо Стентън, че Куонг получава повече.

— Обзалагам се, че Куонг ще получи и повишение — добави той.

— Не мисля, че ще получи. Чичо Стентън каза, че трябва да затягаме коланите, тъй да се каже.

— Обзалагам се на съботната ни вечеря, че Куонг вече е получил повишение.

— Дадено! — каза тя разгорещено, чувствайки се объркана и ядосана. — Но каквото и да направи чичо Стентън, няма да го съдя. Той ми е роднина.

— Тогава ти или се плашиш, или...

— Или какво, Грейди? — попита безлично, чудейки се какво става между тях и усещайки със страх, че личностните им различия са твърде големи, за да бъдат преодолени. — Един долар по-важен ли е, отколкото семейството? Какво ще стане с останалата част от

семейството ти по време на делото? Няма ли те да вземат страна? Няма ли то да ги раздели?

Той бе изумен и лицето му почервения. Погледна я смаяно. Тя е права относно разделянето на семейството, помисли си. Това бе нещо, което той мразеше и се опитваше да не мисли за него. Поглеждайки към Кларис, си спомни, че тя бе една истинска неприятност в неговия живот. В същото време си припомни чудесните мигове, нейния смях, озаряващ деня, заинтересоваността и готовността ѝ да откликне на проблемите му, бурното, страстно отдаване...

— Права си — призна той, разтърквайки ръцете си, докато мислите му се насочиха от Кларис към семейството му. — Мама е болна от това. Леля и чичо не ми говорят, а към майка ми са само хладно учтиви. Но, по дяволите! Аз няма да се отказвам от бизнес, който сам съм основал, само защото Барт иска да го притежава изцяло.

Той се изправи и пхна ръце в джобовете си, крачейки из стаята. Без да чуе никакъв звук, усети изотзад как ръцете ѝ се плъзгат по талията му и тя го прегърна силно.

— Грейди — каза тъй тихо, че той едва я чу, — нека да отидем в парка по пътя за вечеря и да погледаме дъбовете и кардиналчетата.

Той се обърна, чувствайки как напрежението му спада. Придърпа я по-близо до себе си и се наведе да я целуне.

— Добра идея — прошепна, преди устните му да посрещнат нейните.

Разходиха се през парка, наслаждавайки се на зелените върби и разцъфналите розови храсти, на тишината, но Кларис все още долавяше напрежението у него и знаеше, че между тях има стена, която преди не съществуваше.

По време на вечерята внимаваха да се държат по-далеч от чувствителните теми за своите фамилии и кариери. По-късно, когато бяха в апартамента ѝ и Грейди я притегли в обятията си, целувките му бяха продължителни и страстни. Веднъж той обърна главата си, за да прошепне в ухото ѝ:

— Намерих нещо особено в теб. Не искам да го загубя.

— Няма да го загубиш — каза тя, обхващайки с ръце лицето му с лудо препускащ пулс, загледана в така любимите черти. Погледът ѝ се плъзна надолу към отвореното деколте на ризата му и тя забрави

различията, фамилиите и работата, когато ръката на Грейди намери гърдите ѝ.

Кларис притвори очи и се задъха от удоволствие, притискайки се плътно до човека, когото познаваше и обичаше с цялото си сърце.

През следващите седмици те се опитаха да заобикалят спорните въпроси, като внимателно ограничаваха разговора до неутрални теми, но постепенно това доведе до създаване на напрежение между тях.

Чичо Тео напусна ресторанта, Кент се върна обратно на работа в „Хамбургер Хевън“, една сервитьорка напусна и не бе заместена от друга.

Чичо Стентън започна да увеличава работното време на Кларис, карайки я да печата писма за него, малки задачи, които ядосваха Грейди или го караха да става сериозен, ако тя споменеше за тях пред него. Знаеше, че той премълчава това, което всъщност искаше да ѝ каже за положението.

Една сутрин тя караше по южния булевард към пазара за плодове да изпълни поръчка на чичо Стентън. Експресната магистрала с четири платна беше изпълнена с бързо движещи се коли. Минавайки на зелено при един светофар, тя подкара бързо заедно с потока коли. Погледна случайно към празното място на югоизточния ъгъл на пресечката и видя, че то вече не е празно. Бяла количка за сандвичи стоеше там и един нисък мъж приготвяше сандвичите. Пред щанда чакаше клиент. Широка мексиканска шапка върху наведената глава на мъжа скриваше лицето му. До количката за сандвичи се развяваше знаме, върху което се четеше: „Топлите сандвичи на О’Тул. Хам-Хум!“

Тя се опита да погледне в огледалцето за обратно виждане, докато преминаваше покрай мястото, но движението бе много натоварено. Знаеше, че Грейди не продава сандвичите, защото бе на своя щанд, когато тя излизаше от ресторанта. Не ѝ бе казал, че разширява бизнеса си и тя се зачуди колко колички за сандвичи има в града.

Кларис изпълни поръчката, напазарува пресните ананаси, които ѝ бе поръчал чичо Стентън, и се запъти обратно към „Кингс Краун“. Когато се доближи отново до оживения ъгъл, светна пак зелена светлина. Искеше да спре и да погледне, но трябваше да продължи да се движи. Успя да хвърли поглед бързо наляво и се изуми. Чичо Тео продаваше сандвичите на О’Тул!

ДЕСЕТА ГЛАВА

— О, не! — каза си мрачно, стискайки здраво волана, докато караше бързо обратно към ресторанта. Когато зави по алеята, Грейди беше заобиколен от коли и клиенти. Тя влезе в ресторанта и остави ананасите и сметката, след което се запъти надолу по алеята към щанда за сандвичи.

Той беше без риза, носеше сомбрерото, бе обут със сандали и като го видя, нейният изблик на яд се уталожил малко. Загорялата кожа и прекрасната му физика започнаха да отклоняват мислите ѝ в друга посока. Най-накрая клиентите намаляха и тя пристъпи по-близо до дъба.

— Грейди!

Той се обърна и усмивка озари лицето му.

— А, дойде да изядеш един сандвич с мен?

— Не, не съм дошла за това.

— О, така ли? Нещо случило ли се е?

— Как накара чичо Тео да продава сандвичи?

— Предложих му работа и той прие. Това е почтена работа. Не мислиш ли, че би трябвало да обсъждаш това с него? Той може да взема сам решения.

— Той би го направил заради теб, защото мисли, че ти помага. Чичо Тео има нужда от сигурна работа. На неговата възраст...

— Той прави точно това, което иска. Говори с него.

— Продавач на сандвичи. Това е просто възмутително!

— Това, което съм и аз — отвърна Грейди.

— Няма бъдеще в този бизнес.

Той сви рамене.

— Има достатъчно бъдеще, за да ме задоволява. Започнах го в началото на лятото с един щанд. Сега имам три щанда в града.

— Наистина ли? — попита тя, за момент слисана.

— Да, точно така!

Погледна го втренчено, разкъсвана от смесени чувства. Той се приближи към нея и постави ръката си върху дървото зад гърба ѝ. Изведнъж всичко изчезна — освен Грейди. Гърдите му почти я докосваха, прекрасният аромат на гора я завладя и мускулестата му ръка бе само на сантиметри от бузата ѝ. Тя знаеше какво означава да го докосне, да бъде притисната към гърдите му и изпита желание да се намира сега в обятията му. Прокара пръстите си по ръката му.

— Имаш страшно смущаващо тяло. Мускулите и всичко останало.

— Благодаря. А ти ухаеш на хубаво — каза той, вдъхвайки дълбоко. — Можеш да хапнеш един сандвич с мен. Обядвала ли си?

— Не, мисля, че не — отговори Кларис, колебаейки се.

Грейди погледна към устните ѝ и тя затаи дъх. Той леко се наведе над нея и тя трябваше да притвори очи, да наклони назад глава, жадна за неговата целувка.

Устните му леко докоснаха нейните, след това се притиснаха, отваряйки ги, и той впи език в нейния. Тя потрепери от желание, в огън от първото докосване. Въпреки това след малко отвори очи и се поотдръпна от него.

— Само физическо привличане ли има между нас? — попита тя.

— Не мисля така — отговори той и гласът му спадна, звучейки дрезгаво и леко задъхано. — Знам, че има повече от физическо привличане, но това е чудесно.

Той плъзна ръка около талията ѝ и я целуна продължително, докато тя обви ръце около него и забрави за света наоколо.

Една кола изсвири с клаксон и тя се отдръпна, отрезвена.

— Трябва да спрем.

Той се усмихна и разгъна един стол за нея.

— Седни и ми позволи да ти предложа сандвич.

— Трябва да се върна на работа. Почти обяд е и сега има много клиенти в ресторанта.

— Хайде, Кларис, наслаждавай се за момент на живота — придума я той, усмихвайки ѝ се, — работиш много за чичо си.

Решавайки да опита живота по рецептата на Грейди, тя седна на земята, подгъвайки пола около краката си. Грейди напълни две хартиени чинии с изпускащи пара сандвичи и ѝ подаде едната с

пластмасова вилица. Напълни две хартиени чаши със студена лимонада и седна долу срещу нея.

Едва бе седнал, когато един клиент спря и той трябваше да стане отново. Докато работеше, Кларис отхапа от сандвича, притваряйки очи и наслаждавайки се на чудесния му вкус. Без съмнение топлите сандвичи на О'Тул бяха най-добрите в града. Може би най-добрите изобщо! Тя довърши своя, докато Грейди обслужваше търпелива опашка от клиенти.

— Твоите сандвичи сигурно са изстинали — каза тя, когато той накрая се върна. — Много са вкусни.

— Благодаря — отговори й, взимайки си топли сандвичи и сядайки срещу нея. — Справям се доста добре с количката. Скромно е, но е едно начало.

— Не виждам как би могъл да поддържаш луксозното си жилище само от продажбата на сандвичи.

— Добре, ако трябва да бъда честен, не мога. На червено съм, но бизнесът се разраства и това е важното.

Тя го погледна в очите и разбра колко откровен бе той.

— Така добре върви, че си захвърлил настрана кариерата си на инженер.

— Обичам предизвикателствата. Мисля, че мога да развия този бизнес. Търся да наема сграда с добро разположение и не много висок наем. Знам, че известно време, ще бъда на загуба, но имам спестявания.

— О, Грейди, какъв комарджия си! — възкликна тя, обичайки го и ненавиждайки в същото време риска, който той поемаше.

— Предвидил съм това, което правя. Този бизнес се разраства всяка седмица. Това, което бих желал да направя, е да отворя малък ресторант, да се задържа на повърхността и да запазя щандовете из града. Освен продажбата на сандвичи по щандовете и в малкия ресторант, бих желал също да продавам сандвичи на други ресторанти.

— Други ресторанти биха ли купували от теб?

— Не виждам защо не, ако им предложи добра сделка. Стоката е прясна и полезна, без консервиращи съставки. Не е била замразявана, много е вкусна — очите му светнаха закачливо. — Бих желал да попитам дали чичо ти ще купи известно количество сандвичи за „Кингс Краун“.

Тя се засмя, искайки ѝ се да се пресегне и го достигне през щанда и наслаждавайки се на искрите в очите му.

— Изглежда твърде рисковано.

— Да, така е, но виж само колко добре тръгна бизнесът с този щанд.

— Вярно е — усмихна му се тя, — но може би клиентите се спират заради хубавото тяло на човека, който стои зад него.

Той се засмя.

— Не мисля. Клиентите ми са колкото мъже, толкова и жени. Приятно ми е, че една жена мисли така.

Тя му смигна и той посегна да я погали по шията.

— Обичам да ти говоря за моите планове. А какви са твоите, Кларис? Смяташ ли винаги да работиш в ресторанта?

— Аз просто искам сигурна работа и нещо, което да ми харесва. Обичам подредеността и постоянството. Не бих поела риска, който ти поемаш — погледът ѝ се премести от листата на дъба към Грейди. — Много сме различни.

— Слава на Господа! — каза той. — Не бих се влюбил в някоя точно като мен.

Тя се засмя.

— Може би плановете ти ще успеят.

— Но ти всъщност не мислиш така?

— Никога не съм разчитала на шанса, но това не значи, че мисля, че няма да успееш.

Той се усмихна и тя разбра, че е доволен, но по нея премина лека тръпка на страх, докато го гледаше. Беше започнал рисковано предприятие, такова, което можеше да я лиши от спокойствие в живота. Необходимо ѝ беше да види накъде отива тя, но за пръв път не успя. Не знаеше какво да мисли за тяхната връзка и за бъдещето.

— Защо си така сериозна? — попита той.

На езика ѝ беше да му каже, че не вижда мястото си в неговото бъдеще, но не желаше учтиви възражения без някакво значение. А не искаше да го подтиква към ангажимент, който той самият не желаше. Ето защо тя се усмихна и премълча за тревогите си.

— Не разбирам само как можеш да рискуваш спестяванията си, когато имаш по-сигурна алтернатива — тя изтупа полата си. — По-добре да се връщам. Чичо Стентън ще ме види и ще получи припадък.

— Да. Той беше вчера тук с ново предложение да купи терена.

— Има и други места в града.

— Мисля да приема предложението му.

— Наистина ли?

— Това са доста пари.

Тя остана слисана, че чичо Стентън е бил така щедър с Грейди след всичките му приказки за тежки времена и затягане на колана.

— Какво има? — попита Грейди. — Не искаш ли да приема предложението му?

— О, не! Ти знаеш какво е по-добро за теб. Само съм учудена, защото той говореше, че времената стават все по-трудни и трябвало да икономисва.

— Чичо ти Стентън се кани да спестява точно там, където няма да му навреди на бизнеса. Той върти голям бизнес и ти го знаеш. Бизнесът се разрасна, когато ти беше там и промени менюто, включвайки риба.

— Това е стар спор, Грейди, И при това опасен — каза тя и стана, пригладвайки полата си.

— А освен това ми дължиш една вечеря — каза той, застанал срещу нея, — защото Куонг е получил повишение миналата седмица.

— Не е получил! — каза тя, за момент шокирана и раздразнена.

— О, напротив, получил е. Говоря с него от време на време. Куонг се запали много по сандвичите. Той си ги купува на път за къщи.

— Я виж ти! — възкликна тя, леко разстроена. — Той е един от най-добрите готвачи в града. Има право да яде каквото иска в ресторанта.

— Чичо ти удържа ли ти, ако се храниш там?

— Да, в противен случай това ще намали печалбата.

— Разбира се — каза Грейди с цинична нотка, от която я заболя.

— Не си съгласен с нищо, което прави чичо Стентън!

— Само с нещата, от които той се възползва за сметка на своето семейство и служителите си. Би трябвало да ви прави отбив от цената.

— Грейди, не си ти този, който може да говори за семейство!

Той почувства топлина по бузите си, борейки се да овладее гнева си. Тя му досаждаше със своите забележки относно семейството му,

защото и той не харесваше това, което се случи така или иначе, но трябваше да се бори за правата си.

— По-добре да си вървя — каза тя решително и петна червенина избиха по бузите ѝ.

Грейди остана загледан в нея, когато тя си тръгна. Всяка нейна стъпка подчертаваше добре оформената ѝ талия, а черната ѝ коса се развяваше върху раменете ѝ. Заболя го. Искаше тя да се върне обратно, да чуе смеха ѝ, да я притисне до болка. Знаеше, че неговите думи са я жегнали и обезпокоили също толкова, колкото и нейните думи го бяха раздразнили.

Същата вечер, когато седнаха един срещу друг в един италиански ресторант, Кларис каза:

— Този уикенд моите родители пристигат от Тулса и бих желала да те видят. Ще има фамилна вечеря в петък.

— Боже мой! — той остави вилицата в чинията си. — Забравих. Майка ми иска да се срещне с теб и аз имах намерение да ви поканя и двете на вечеря този уикенд. Позволи ми да поканя и твоето семейство.

— Ние сме твърде много. Защо ти не доведеш майка си? Ще ѝ се обадя и ще я поканя.

— Няма да бъдете толкова много, а аз искам да те изведа навън. Да поканя ли и чичо Стентън?

— Той няма да остави ресторанта. Говорих вече с него за това.

— Ще кажа на Тео и Кент — каза Грейди. Погледна я внимателно, добавяйки: — По-добре да ти кажа още сега. Кент идва да работи за мен.

— О, не! Грейди, цялото ми семейство ли ще наемеш да продава сандвичи?

— Е, ако искат подобна работа, не виждам защо не.

Тя то погледна смаяно:

— Кога работи Кент? Не е зарязал училището, нали?

— Не. Работи след училище и в съботите и неделите.

Тя се облегна назад и се усмихна.

— Предавам се! Следващото нещо, което ще ми предложиш, е работа като продавачка на сандвичи.

Устата му се разтегна в широка усмивка и очите му изведнъж заискриха.

— Винаги когато пожелаеш. Ти само ми кажи една дума и ще те въведа в бизнеса — каза той. — Ей, да не объркаш движението на колите, излагайки телесните си прелести. Особено ако носиш бикини...

— Не бъди смешен! — каза тя и се усмихна.

— По-добре е, когато постигаме съгласие по някой въпрос. И е още по-добре, когато си щастлива.

През очите ѝ мина сянка и той пожела да не бе изтъквал техните несъгласия. Грейди се протегна през масата и докосна бузата ѝ.

— Хайде да си тръгнем оттук и да отидем у нас.

Тя кимна с глава и той стана да ѝ подаде ръка, задържайки я близо до себе си, чувствайки, че отчаяно се нуждае от нея.

Този уикенд Кларис си купи нова рокля за фамилната вечеря — семпла, моряшки тип, с шпиц деколте и права пола. Нави косата си на кок и сложи висящи тънки златни обици, които се полюшваха при всяко нейно движение. Почувства леко безпокойство при мисълта, че родителите ѝ ще се срещнат с Грейди и си каза, че това е смешно. Безпокойството ѝ изчезна, когато отвори вратата, за да посрещне Грейди.

Той носеше костюм в морскосиньо, бяла риза и тъмна връзка и беше най-красивият мъж, когото някога беше виждала. Изглеждаше консервативен, преуспяващ и фантастичен.

— Боже мой! — каза Кларис и той се усмихна широко.

— Боже мой, това ти ли си? — прошепна Грейди. — Твоите хора тук ли са?

— Не. Чакаат при чичо Тео. Казах им, че ние ще ги вземем. Аз ще взема моята кола и ти вземи своята.

— Можем всички да се съберем в моята — каза той, приближавайки се. — Изглеждаш великолепно. Мисля, че бих предпочел да остана тук.

Грейди пристъпи навътре и затвори вратата. А нея я обхвана огън. Вътрешно бе съгласна с него, но знаеше, че пет човека ги чакат.

— Мама и татко казаха, че те ще карат и Кент може би ще се вози с тях.

— Така ли? — попита той учтиво, поставяйки ръцете си от двете ѝ страни на стената. — Имаш нова рокля.

— Да, специално за теб.

— Великолепна е! — очите му се замъглиха и той се наведе по-близко.

— Грейди, вече трябва да бъдем там.

— О, Кларис, тихо.

Той се наведе, за да я целуне по шията, под ухото, по бузата и тя трябваше да обърне лицето си, да докосне устните му и да отговори на целувката.

— Грейди, трябва да спрем.

— Защо? — прошепна той, плъзгайки ръка вътре в ниското ѝ деколте.

Тя притвори очи, опитвайки се да се овладее и да не забрави, че трябва да ходят някъде.

— Грейди, трябва да тръгваме.

— След минута — каза провлачено той и минутата се превърна в минути, а после и в четвърт час.

— О, Грейди, дадох дума, закъсняваме!

Той се усмихна и я погали по шията.

— Струваше си. Знаеш ли какво бих искал да направя? — попита с дрезгав глас, от който я обля вълна топлина.

— Няма значение. Сега не е нито времето, нито мястото.

Засмя се и я прегърна.

— Откъде знаеш какво имам предвид?

Кларис се отдръпна от него и се опита да оправи роклята си. Страните ѝ бяха поруменели, когато се видя в огледалото в антрето. Той дойде зад нея и тя видя неговия образ в огледалото до себе си.

— Не можеш да си представиш — прошепна той, като се наведе да я целуне по тила — какво ми стана, когато се срути купчината пръст и аз паднах върху теб.

— Няма нужда да си представям — каза тя, останала без дъх. — Знам, нали си спомняш, че и аз бях там.

Той се засмя тихо.

— Кларис, ние двамата се чувстваме толкова добре заедно.

Той погледна отражението ѝ и тя разбра, че си мисли за различията между тях, защото стана сериозен и я погледна втренчено.

На Грейди му прилошаваше от желание. Желаше Кларис повече, отколкото бе желал някоя друга жена. Чувстваше непълнота без нея и се разкъсваше от нерешителност за пръв път в живота си.

Беше свикнал да преценява фактите, да взима решение и да действа съобразно това решение. А сега не знаеше как да постъпи в деветдесет процента от случаите. Идваха моменти, когато бе на върха на езика му да поиска ръката ѝ. След това размисляше за риска, който щеше да поеме, за любовта ѝ към сигурността и се страхуваше, че ще я загуби завинаги, ако я помоли да се омъжи за него. Тя се намръщи и сините ѝ очи се замъглиха от безпокойство. Той разбра, че Кларис изпитва същите страхове като него. Те бяха различни и част от техните различия бяха твърде големи може би, за да бъдат лесно преодоленни. Гласът на Разума му спореше с него, че сега не е време да поема допълнителна отговорност, че не е време за сериозни връзки, ако иска бизнесът му да тръгне добре.

Той я привлече властно към себе си, смачквайки я в прегръдките си, сякаш искаше да я задържи там завинаги. Тя се притисна силно до него, но дълбоко някъде в себе си имаше чувство за обреченост, което той не можа да разсее.

Отидоха с колата до дома на майката на Грейди — една двуетажна къща с червени тухли в по-горната част на града. Грейди взе Кларис за ръката, когато излязоха от колата.

— Ела да видиш къде съм отраснал — каза той.

— Каза ми, че си живял и на много други места.

— Живял съм, но ние дойдохме в тази къща, когато бях в гимназията — твърде отдавна, за да могат младоци като теб да са ме познавали по онова време.

— Скъпото ми старче!

Той се изсмя. Тя се обърна да види къщата и погледът ѝ се спря на голямата веранда и двора с големи дъбове.

— О, Грейди, толкова е хубаво! Нашата къща беше по-обикновена. Майка ми и баща ми са много практични хора, никога не са имали никакви излишества — засмя се. — Предупредих те, че моите родители нямат много чувство за хумор.

— Но това не се отнася за теб и Кент.

— Е, да, Кент прилича повече на чичо Тео, отколкото на баща ми. Надявам се, че майка ти ще ме хареса.

— Ще те хареса извънредно много. Тя смята, че съм я поставил в такова неудобно положение заради бизнеса ми със сандвичите, че едва ли ще има никакви претенции към мен.

— Наистина ли?

— Това учудва ли те?

— Да. Някак си винаги съм мислила, че тя е като теб.

— Не е. Ще видиш. Аз приличам на баща ми.

Кларис видя, че това е така още в момента, когато влязоха. Ниската пълна жена, която ги посрещна, беше с тъмна коса и тъмни очи и твърде малко приличаше на сина си, докато не се усмихна. Усмивката ѝ беше топла и приветлива и Кларис незабавно почувства облекчение.

— Влезте — каза госпожа О'Тул.

— Мамо, това е Кларис Дженкинс. Кларис, запознай се с майка ми, Хариет.

— Радвам се да се запозная с вас, госпожо О'Тул.

Тя се засмя и се ръкува с Кларис.

— Наричай ме просто Хариет. Грейди ми е разказвал за теб и ти наистина си толкова хубава, колкото той твърдеше.

Грейди, разведи я да ѝ покажеш къщата, докато се приготвя.

— Добре, мамо — каза той и прегърна Кларис през раменете.

След няколко минути тя разбра откъде идва любовта на Грейди към антични предмети. В просторната всекидневна имаше позлатени огледала с орнаменти, вази от китайски порцелан, фигурка от Дрезден, красива кана и един ориенталски килим в наситени сини и червени тонове.

— Грейди, каква хубава къща!

— Искаш ли да видим моята стая? — каза той с леко провлачен глас, дразнейки я, и тя се засмя.

— Разбира се, нали майка ти е тук. Няма опасност.

— Тя те обича.

— Тя още не ме познава.

— Въпреки това ти казвам, че те обича. Иначе нямаше да ме помоли да те разведа из къщата. Майка ми е старомодна...

— Грейди, ако наречеш и мен старомодна още веднъж... — каза Кларис, като остави заплахата да увисне във въздуха неизречена.

Той се засмя и я притисна към себе си, целувайки я по челото.

— Вече ти казах — прошепна в ухото ѝ, — че не те намирам за старомодна в леглото.

— Бих могла да те почакам и в колата!

— Не, няма да ме чакаш там. Нали много искаше да видиш моята стая?

Беше прав. Тя бе любопитна и искаше да знае всичко за него. Стаята още изглеждаше така, каквато е била, когато е принадлежала на едно момче в гимназията с различни спортни трофеи върху библиотеката.

— Боже мой! Впечатлена съм. Награди за футбол и плуване. Ето откъде имаш...

— Имам какво? — попита той шеговито, изчаквайки отговора ѝ, подръпвайки я закачливо по ухото, и се засмя. — Не отричай, че си старомодна — каза. — Още се изчервяваш, когато споменаваш мъжкото тяло.

— Може и така да е. Не си спомням някога да съм си определяла среща с някой друг, с когото да сме говорили толкова много на тази тема.

— Радвам се да чуя това.

Тя се огледа.

— Аз нямам моя стая, която да ти покажа, защото родителите ми си смениха жилището, след като вече бях излязла от къщи, но мога да те уверя, че нямам и такава изложба от трофеи и награди.

— Е, и какво от това? — попита той с усмивка, която я стопли като слънчев лъч. — Аз не излизам с теб заради някакви си стари трофеи. Не, скъпа, ти имаш други качества — огледа я и каза: — Наистина съм прав.

Искайки да го подразни, на свой ред тя сложи ръце на кръста и полюшна бедра.

— Значи харесваш моите качества, а?

— Ммм!

Грейди посегна да я улови, но тя се отдръпна със смях.

Когато Кларис се обърна да разгледа трофеите, той отиде някъде и тя не разбра какво прави, докато не чу вратата да се затваря зад нея.

— Грейди, какво правиш, за Бога?

Той прекоси стаята и я взе в ръцете си, но тя започна да протестира.

— Майка ти е тук! Поставяш ме в много неудобно положение.

— Дай ми само една целувка — прикотка я той и тя с удоволствие му се подчини.

Само след минута тя го гледаше замаяно, виждайки жадния му поглед, който караше винаги пулсът и да се ускорява.

— Това е едно от нещата, които ми харесват — каза той, — че ти ми отговаряш.

— Винаги се чувствам по този начин — отговори му, останала без дъх.

— Ще видим какво ще правим — каза той. — Имам нужда от теб.

Тя се надяваше с дълбочината на цялото си същество, че той наистина приема думите си сериозно. Той се отдалечи малко от нея, обърна се с гръб и дишането му стана по-нормално. Кларис приглади роклята си, оглеждайки се в малкото огледало върху високия скрин. Страните ѝ бяха розови, устните ѝ — зачервени от целувките на Грейди, а косата ѝ беше леко разрошена, което ѝ придаваше по-малко официален вид. Приглади косата си и закачи с фуркет един немирнен кичур.

— Грейди, цялата ме разроши.

Когато не ѝ отговори, тя го погледна и сърцето ѝ се сви от напрегнатия поглед в очите му. Той я погледна със сериозно изражение на лицето, с ръце в джобовете.

— Няма да ти кажа какво ми направи ти — каза той. — Никога в живота си не съм се чувствал така.

— Какво имаш предвид?

Майка му извика от долния етаж:

— Грейди!

Той вдигна рамене:

— Трябва да тръгваме.

Кларис почувства разочарование и любопитство, искайки ѝ се да узнае какво се канеше да каже той, но майка му чакаше и те закъсняваха.

— Неловко ми е — засмя се тя и го хвана за ръката, смигна му и изведнъж се почувства замаяна от щастие. — Но това много ми харесва.

Той я погледна изненадан, после се засмя, прегърна я през раменете и слязоха долу.

На път към ресторанта Кент дойде в тяхната кола, а чичо Тео се качи в колата на родителите на Кларис. В ресторанта, който Грейди бе

избрал, те бяха настанени в едно сепаре. Кръглата маса бе покрита с бяла ленена покривка, а в медни свещници горяха червени свещи. На този фон тихо се чуваше пиано.

Грейди се пресегна под масата и стисна ръката на Кларис, а тя отговори на неговото стискане. Огледа събралите се. Буйните кестеняви къдрици розовите бузи на Тео контрастираха с тъмния му костюм. Той беше седнал между Кент и Хариет О'Тул и забавляваше Хариет с една от своите истории. Кент беше сресал косата си по нов начин — с път по средата, и бе облечен в необичайни за него бяла риза и тъмни панталони.

Погледът на Кларис обходи масата и се спря на баща ѝ, който отпиваше от чаша вино. Очилата бяха паднали върху носа му. Издълженото му слабо лице не приличаше на лицето на Тео. С правата си кестенява коса и бяла кожа баща ѝ приличаше на чичо Тео само по сините очи. Тя видя, че баща ѝ беше облякъл своя деветгодишен бежов костюм и когато погледът ѝ се премести върху майка ѝ, видя, че роклята на майка ѝ бе почти също толкова стара, както костюмът на баща ѝ. Въздъхна, мислейки си колко много си подхождаха нейните родители — като две части от едно цяло. Майка ѝ беше хубава, с големи сини очи зад очила със златни рамки. Чертите ѝ бяха правилни и тя ги бе предала на сина си. Косата ѝ бе хваната на кок отзад на главата, не носеше грим. На Кларис ѝ стана съвсем ясно защо бе отраснала малко старомодна за днешното време.

Докато ядяха зелена салата в изстудени кристални чинии, баща ѝ се обърна към Грейди и го запита:

— Какво работите?

Кларис не разбра дали си въобразява или не, но неочаквано музиката като че ли утихна и всички съсредоточиха вниманието си върху Грейди.

— Той е инженер — каза Хариет О'Тул и се усмихна.

— Наистина ли? В каква фирма?

Вътрешно Кларис се стегна в очакване отговора на Грейди.

— Е, точно сега...

— Той има своя собствена фирма „О'Тул. Дрилинг, Инкорпорейтид“ — отговори майка му и Грейди ѝ се усмихна.

— Това не е, което...

Грейди прекъсна думите си, тъй като се появи сервитьорът с вечерята. Той постави пред всеки чинии с различни ястия. Кларис зарея поглед в своята порция от златисто изпечено пилешко месо върху ориз с гарнитура от карфиол. Но мислите ѝ не бяха насочени към храната. Питаше се кога ли ще бъде повдигнат пак въпросът за работата на Грейди. Не ѝ остана много време да се чуди. Баща ѝ попита чичо ѝ:

— Харесва ли ти работата в „Кингс Краун“, Тео?

— О, аз вече не съм там. Стентън ме освободи.

— Не знаех това — намръщи се баща ѝ. — А с какво се занимаваш в момента?

Кларис притвори очи, като чу отговора на Тео.

— Продавам топли сандвичи.

— О, Боже Господи! Това въобще не е никаква работа. Не си ли мислил да се върнеш отново към продажбата на цветя?

— Не. Тази работа ми харесва. Работя навън и се срещам с интересни хора.

— Топли сандвичи!

— И аз продавам сандвичи, татко — каза Кент.

— За бога, Кент! И ти ли също?

— Мисля, че трябва да ви кажа, че вече не се занимавам с инженерни проучвания — каза твърдо Грейди. — Аз съм в бизнеса с топли сандвичи и вие в момента разговаряте с моите двама наемни работници.

Този път майката на Грейди притвори очи. Той се усмихна на родителите на Кларис, които го гледаха изумено. Баща ѝ се намръщи.

— Отказали сте се от инженерството, за да продавате сандвичи?

— Да, сър, това е промяна за мен и тя ми доставя удоволствие.

— Значи вие сте този човек, когото Стентън...

Баща ѝ не довърши изречението си, но Кларис знаеше смисъла на недоизказаното. Вероятно чичо Стентън се беше оплаквал пред баща ѝ от Грейди и неговата количка за сандвичи.

— Е, това е само временна работа — каза мисис О'Тул оптимистично.

— Не, мамо, може би не е — каза Грейди така весело, че на Кларис ѝ се дощя да размаха юмрук под носа му.

— Какво искаш да кажеш? — попита госпожа О'Тул намръщено и Кларис изгуби всякаква надежда, че разговорът ще се води на безопасни теми.

— Може да остана в този бизнес без значение какво ще стане с фирмата за сондажни проучвания.

— О, Грейди! — възкликна госпожа О'Тул с такава болка в гласа, че не остана никакво съмнение за чувствата ѝ.

— Това наистина е една много хубава работа, госпожо О'Тул — каза чичо Тео. — Срещам се с много интересни хора. Не сте ли срещали и вие хора, които трудно можете да забравите?

— Е, да, срещала съм.

— Какви? — попита чичо Тео с усмивка.

За момент тя изглеждаше изненадана, но след това започна да разказва за някой, когото бе срещнала в парка Йелоустоун. Чичо Тео я слушаше внимателно, а Кент каза:

— Татко, гледа ли победата на отбора на „Каубоите“ миналия понеделник вечерта?

— Последният гол беше съмнителен — каза баща ѝ и разговорът между мъжете се пренесе на футболни теми.

Все пак Кларис забелязваше любопитните погледи, които родителите ѝ хвърляха към Грейди по време на вечерята. След като привършиха и всеки се прибра вкъщи, Грейди отведе Кларис в апартамента си.

— Харесвам родителите ти — каза той тихо, отключвайки вратата и пускайки я да влезе пред него.

— Радвам се, че ти харесват — каза тя. — И на мен ми харесва майка ти. Тя е очарователна.

— Стори ми се, че тя и Тео много си допаднаха. Разбира се, Тео допада на всеки.

Той я прегърна и я поведе към кухнята.

— Ела да пийнем нещо разхладително. Струва ми се, че твоите родители ще ти се карат, че ходиш с продавач на сандвичи.

— Може би, но те са престанали да се бъркат в живота ми още от ранна възраст.

— Майка ми е напълно очарована от теб. Смята, че си момиче, което много ѝ допада.

— Какво точно означава това?

Той се изправи зад отворената врата на хладилника и се усмихна.
— Скъпа, ти си точно такава жена, в която би се влюбила майка ми.

— Грейди, започвам да се чувствам, като че ли съм на хиляда години и също толкова старомодна, както количката ти за сандвичи.

В очите му проблеснаха весели искри и той сви рамене.

— Ако там те стиска обувката...

Тя дойде зад него, постави ръце върху неговите бедра и се притисна, след това застана на пръсти и го целуна по врата.

— Старомодна, а?

— Страхувам се, че е така. Като моята количка за сандвичи — каза той тихо с насмешка в гласа. Обърна леко глава и тя го целуна по ухото, разлюлявайки предизвикателно бедра.

— Старомодна ли? — прошепна тя, докосвайки с език ухото му, а ръцете ѝ се плъзнаха да го погалят любовно по гърба.

— Също толкова старомодна, като жените, които още носят панделки в косата и сламени шапки — каза той, но беше започнал да диша по-тежко, а гласът му бе станал дрезгав. Тя се притисна до него и го чу как си пое рязко въздух.

Грейди се обърна и я взе в обятията си.

— Божичко! — каза той.

Впи в нея жаден поглед, а ръцете му се плъзнаха надолу под талията, за да я притисне по-силно до себе си, навеждайки същевременно глава, за да я целуне. Тя потрепери от обхваналото я силно желание и забрави за всички различия и проблеми между тях, отвръщайки на целувката му.

Любиха се дълго и страстно, но в чувствата на Кларис се прокрадваше нотка на безнадеждност. Тя не искаше да загуби Грейди.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Два дни по-късно се появиха проблеми от друго естество, когато чичо Стентън повика Кларис в офиса си.

— Айлийн току-що напусна — каза той. — Можеш да поемеш нейната част от масите в ресторанта и да ги обслужваш по времето, когато не приемаш и не настаняваш клиенти.

— Да, чичо. А какви ще бъдат смените ми?

— Графикът е сложен в кухнята.

Той свали тъмносивото си сако и нави ръкавите на бялата си риза.

— Ще се отървем от количката със сандвичите.

— Наистина ли?

— Да. Наложил ми се да платя голяма сума за мястото, но на него вече няма да има количка за сандвичи, тъй като то сега ми принадлежи. Надявам се, че още се срещаш с Грейди.

— Да, срещам се — каза тя, размишлявайки върху това ново обстоятелство. Грейди се местеше на друго място. Нямахме вече да има щанд за сандвичи само на метри от ресторанта.

— Губиш си времето, като се срещаш с човек, който живее като циганин. Той и Тео са си лика-прилика.

— В някой отношения може би, но не в други. Той е дал под съд братовчед си за фирмата, която са притежавали заедно.

— Така ли? Каква фирма?

— Фирма за сондажи и проучвания. Грейди О'Тул е инженер.

Чичо Стентън вдигна поглед от книгата на бюрото си.

— Този човек е инженер, а продава сандвичи? Той е луд. Наистина луд. Стой настрана от него, Кларис! Ако държиш на съвета ми.

— Мисля, че мама и татко го харесаха.

— Е, да, може и така да е, но аз го разглеждам от по-практична гледна точка. Може би той е приятен човек, но по-добре стой настрана от него. Осигуреността в живота е важно нещо.

— Да, чичо.

— Моля те, затвори вратата, като излезеш.

— Да, чичо — каза тя и направи така, както бе помолена. Отиде в кухнята и почувства прилив на гняв, когато се сети, че ще трябва да работи извънредни часове.

Обхваната от надигналите се в нея емоции, тя се върна решително в офиса на чичо Стентън. Почука на вратата и влезе, без да изчака отговор. Той се намръщи, като я видя.

— Току-що погледнах работните си смени — каза тя. — Ще ми бъде ли заплатен извънредният труд?

— Разбира се, че не. Ти си в управата на ресторанта и си на заплата.

— Ще трябва да работя по осем часа повече на седмица. Даваш ли си сметка какъв ще е общият брой на работните ми часове в месеца?

— Нали искаш да правиш кариера тук? Виж какво, млада госпожице, аз работех по осемдесет часа седмично, когато започнах.

— Но ти си бил собственик. Ще получа ли повишение на заплатата?

— След време ще стане и това, ако вършиш добра работа. Тук си само от два месеца. Не, сега няма да получиш повишение. Не мога да фаворизирам роднините си.

— Куонг получи повишение неотдавна.

— Куонг е моят главен готвач. Неговото присъствие е от особено значение за ресторанта и той е един от най-добрите готвачи в града. Освен това работи при мен от две години. Не е получил повишение само след два месеца.

Чичо Стентън наведе глава над бюрото и Кларис разбра, че трябва да си тръгва. Върна се отново на работа, но по време на следобедната почивка отиде с колата до един уличен телефон. Заобиколена от шума на уличното движение, тя позвъни в офиса на доктор Маклин и поиска да говори с него. Десет минути по късно се върна в „Кингс Краун“, за да подаде оставката си.

Тя помоли чичо Стентън да отидат в неговия офис и когато той седна зад бюрото си с безизразно лице, му каза, че напуска.

— Връщам се на старата си работа в кабинета на зъболекаря.

— Човек прави това, което смята за най-добро — каза той спокойно и тя неочаквано бе обзета от подозрението, че той може би е искал да се отърве от нея.

— Давам ти предизвестие от две седмици, за да имаш време да наемеш някой друг.

— Няма нужда, Кларис. Марго може да изпълнява твоите задължения.

— При по-ниско заплащане — каза тя, чувствайки, че той печели и в двата случая. Марго при по-ниско заплащане или Кларис при повече работни часове.

— Тя не е така опитна и не е от семейството.

Опитвайки се да потисне гнева си, тя се опита да вземе надмощие в спора. Попита го:

— Колко време искаш да остана?

— Както ти искаш.

— Тогава ще остана да завърша седмицата.

— Добре, Кларис, а ако поискаш да се върнеш, съобщи ми. Съжалявам, че напускаш — добави той и тя разбра, че иска да напусне офиса му, за да може да се захване отново с преглеждането на книгата.

— Да, чичо.

Тя си излезе раздражена и потисната.

Гневът ѝ нарасна още повече същата вечер, когато с Грейди бяха седнали на една маса ѝ привършваха вечерята си от бифтек. Той се облегна назад, а бялата му риза контрастираше с тъмната му кожа и очите му блестяха гневно.

— Току-що си напуснала? И не си протестираше?

— Не, това нямаше да доведе до нищо добро — каза тя, размърдвайки се върху стола.

— Ти го оставяш да те тъпче. Тео и Кент също го оставяха да ги тъпче.

— Докато пък ти го връщаш тъпкано на твоите роднини.

Лицето ѝ почервения от гняв и те си размениха погледи.

— Нека да минем на по-безопасна тема — каза той спокойно.

— Добре.

Тя се опита да се съгласи с него, но ѝ беше трудно.

— Какво означава безопасна тема?

— Кога започваш работа при зъболекаря?

— В понеделник сутринта.

— Ще получаваш ли същата заплата, както в ресторанта?

— Не. Няма да получавам толкова. Не мисля, че това е безопасна тема, Грейди. Може би между нас няма безопасни теми на разговор.

Очите му потъмняха, като че ли бе получил удар. Стисна решително челюсти. След известно време попита:

— Чу ли за човека, който се спира всяка сряда, за да разговаря с Тео?

— Не съм чула. Бях прекалено много заета и не съм се виждала с чичо Тео от вечерта, когато бяхме всички заедно.

Грейди се усмихна и на Кларис ѝ се прииска да се хвърли в прегръдките му и да забрави за целия спор.

— Има един човек, който идва всяка сряда — каза младият мъж.

— Той е от изследователския екип, който е търсил чудовището от Лох Нес. Няма нужда да казвам, че Тео е очарован от него.

Тя се засмя:

— Можеш да загубиш наемния си работник. Винаги съм се учудвала, че чичо Тео никога не е пътувал. Но като пораснах, разбрах, че той получава повече удоволствие от хората, с които разговаря, отколкото от местата, които посещава. На него и тук му е добре, защото у хората открива неизчерпаем източник на очарование. Грейди, къде ще се преместиш да продаваш сандвичи сега? — бе очаквала той да ѝ каже, но той не бе споменал нищо и тя не можа да се сдържи да не го попита. — Чичо Стентън ми каза, че си продал мястото си.

— Наех друго място — каза той и продължи да разговаря за античния часовник, който току-що бе купил и който искаше да ѝ покаже. Тя реши, че трябва да има някаква причина, поради която избягва темата за новото си място, но не повдигна въпрос.

Напрежението между тях се уталожи малко, докато не се качиха в колата. С разтревожен вид Грейди каза, поглеждайки към нея:

— Бих искал да ти покажа нещо.

— Добре — каза тя, изпитвайки омраза към преградата, която отново се издигна между тях. Пресегна се, за да хване ръката му, и пръстите му се склучиха около нейните. — Четох във вестниците за твоето дело.

— Да. Надявах се, че няма да стигне до вестниците. Опитваме се да постигнем споразумение в съда. Между другото мама би желала да

те види отново.

— Винаги когато пожелае — каза тя шеговито.

Грейди зави и спря на един паркинг пред редица от магазини по натоварената магистрала. Той ѝ помогна да слезе от колата. С недоумяващо изражение на лицето си тя тръгна с него по тротоара пред остъклените витрини. Виждаше неясно отражението си в стъклото, на което изпъкваше бялата ѝ блуза и по-тъмната сянка от тъмносинята ѝ пола. Почака Грейди да извади ключ от джоба на дънките си. Той отключи вратата и я погледна.

— Твоят чичо Тео ми намери това.

Покани я с ръка да влезе и обяви:

— Влез в бъдещия ресторант за сандвичи на О'Тул.

— Това ли ще бъде твоят ресторант?

— Да.

Тя влезе в продълговатото празно помещение. В дъното му блестеше бяла луминесцентна светлина. Все още доста учудена, Кларис огледа голото помещение, след това погледна към Грейди и видя, че той очаква тя да каже нещо.

— Голяма работа е!

— Наистина ли мислиш така?

— Да. Ето защо значи не искаше да ми кажеш, че си продал мястото си на чичо Стентън.

— Да. Искан да те изненадам.

— Мястото е идеално, но къде е кухнята?

— В момента се каня да я ремонтирам. Работата започва утре. Ще ми помогнеш ли да я боядисаме?

Той зададе въпроса си с небрежен тон, но тя почувства, че това е много важно за него.

— С удоволствие! Не очаквах да видя точно това. Наистина е голяма работа!

Той се усмихна и тя разбра, че му е приятно. Хвана я за ръката.

— Точно тук мисля да прекарам преградната стена на кухнята. Тя ще бъде ниска като бар-плот с надстройка отгоре. Искам клиентите ми да могат да виждат в кухнята как се приготвят сандвичите. В помещението ще има място за около девет маси.

Тя огледа правоъгълното помещение.

— Можеш да сложиш сепарета покрай тази стена и по този начин да използваш площта за още маси — каза тя.

— Браво, права си — прегърна я той. — Знам, че не сбърках, като те доведох тук.

Тя го погледна и се усмихна. Той я целуна леко и след това вниманието му се върна към ресторанта.

— Кое ти звучи по-добре? „Сандвичите на О’Тул“ или „Кафетерията за сандвичи на О’Тул“?

— На мен все още ми харесва повече „Сандвичите на О’Тул“. Този ресторант е много повече от онова, което някога съм мислила, че ще притежаваш. Ти разправяше за верига от такива заведения.

— Да, така е, но се нуждая от добро място за заведенията. Ако заведението е на някое неугледно място, то е все едно да изсипваш пари в бъчва без дъно.

— О, Грейди! Какъв риск!

— Струва ми се, че работата ще потръгне.

— Но ако не потръгне? Ужасявам се при мисълта какво рискуваш. Време и пари, спестяванията, които си направил през годините. И всичко това за някакви си сандвичи.

— Те се продават добре. Произвеждам продукт, който се харесва на хората. Нямам намерение да прекарам остатъка от живота си на някой уличен ъгъл. По този въпрос поне и двамата сме съгласни!

— Как можеш да рискуваш бъдещето си, когато това изобщо не е необходимо? Не че нямаш избор — каза тя, изпитвайки болка за него и искайки ѝ се той да прецени внимателно всички аспекти на работата, която смяташе да захване.

— Виждам големи възможности точно тук, както когато се захванах с фирмата за сондажи и проучвания.

— Но това е абсолютно различно.

Той присви очи и гласът му отново стана рязък.

— Мисля, че пак подхванахме опасна тема. Хайде да си тръгваме.

В колата той остана мълчалив, а тя почувства как между тях отново се отваря пропаст — нещо, което не можеше да предотврати, защото те бяха толкова различни. На път към вратата на нейния апартамент Кларис го хвана за ръката.

— Какво става с нас, Грейди?

— Предполагам, че би нарекла това разлика в характерите — каза той студено и от това я заболя.

На прага тя се обърна, погледна го и го прегърна. Той я прегърна леко, отправяйки ѝ същия втрещен поглед, с който я поглеждаше все по-често напоследък. Неочаквано я притегли в обятията си и я целуна силно. Тя се притисна към него, но след малко той я отблъсна рязко.

— Ще ти се обадя — каза и тръгна надолу по стълбите.

Кларис имаше чувството, че това бе краят.

С течение на времето разбра, че е била права. Грейди не ѝ се обади и тя почувства, че в техните отношения се е получил застой. Върна се на старата си работа и се опита да преодолее любовта си към Грейди. Но колкото повече време минаваше, струваше ѝ се все по-трудно да го забрави. Той много ѝ липсваше и без него тя се чувстваше непълноценна. За свое голямо учудване не бе щастлива, когато се върна на старата си работа и трябваше да отговаря на телефонни обаждания и да записва посещения при зъболекаря. Беше ѝ отегчително. Липсваше ѝ работата в „Кингс Краун“ и Кларис започна да мисли за миналото си и за живота, който я чакаше. Бъдещето ѝ изглеждаше ужасно празно.

В края на краищата наложи ѝ се да преосмисли своите възгледи за живота. И с течение на времето започна да се променя.

Дойде краят на септември и през един дълъг и скучен следобед, когато нямаше много пациенти, тя прекара часове, размишлявайки за бъдещето си и за Грейди. После затвори приемната и отиде нарочно до „Кингс Краун“. Когато зави с колата по входната алея, видя, че количката за сандвичи вече я няма. Почувства остра болка, като си спомни за шеговития поглед на Грейди и за великолепия му гръден кош. Сви решително устни, пригладжайки с ръка бежовата си пола, и влезе в ресторанта.

Чичо Стентън, облечен в обичайния си тъмносин костюм, беше в кухнята и говореше с Куонг. Те и двамата поздравиха Кларис, а тъмните очи на Куонг светнаха от удоволствие. Побъбриха за разни неща и след това тя попита:

— Чичо Стентън, мога ли да те видя насаме за минута?

— Разбира се. Куонг, ще се върна веднага, за да свършим по въпроса с менюто за неделния обяд.

Той я поведе към офиса си, седна зад бюрото и я покани:

— Заповядай, Кларис, седни.

— Благодаря.

— Как е работата ти при зъболекаря?

— Малко ми е скучно, след като работих тук.

— О, искаш да се върнеш на старата си работа ли?

— Не, но искам да ти кажа, че не беше справедлив към чичо Тео, Кент и към мен. Ти ни обеща разни неща, но не изпълни обещанието си. Това не е справедливо, независимо дали сме роднини или не. Споразумението си е споразумение.

В първия момент той се изненада, после се намръщи:

— Е, добре де, Кларис. Трябва да се грижа работата да върви тук и не мога да си позволявам да бъда разточителен...

— Разточителен ли? Глупости! Ти просто беше несправедлив към нас. Ти уволни чичо Тео, след като ние тримата напуснахме предишните си работи и дойдохме да ти помогнем, когато имаше нужда от помощта ни! Знаеш ли какво ще стане с теб някой ден?

Той премигна и втренчи поглед в нея, а челюстта му увисна от удивление.

— Чуй ме, госпожичке...

— Не, ти ме чуй! — тя се изправи и се наведе напред: — Това не беше честно! Кент и аз можем да се оправим сравнително лесно, но как си позволяваш да третираш брат си по този начин? Чакай те самотни дни за в бъдеще — и тя се обърна и излезе.

— Кларис, Кларис!

Спря се в салона и изчака. Чичо Стентън я настигна. Лицето му бе бледо.

— Моля те, върни се да поговорим.

— Въпросът не е само за мен.

— Знам, знам — сви устни той и на лицето му се изписа вътрешна борба. — Искаш ли да се върнеш на работа тук?

— Да, ако работя на четиридесетчасова седмица, ако получавам пет процента от приходите на ресторанта и ако ми дадеш повишението, което ми обеща.

— Помислих си, че точно това ще поискаш. Е, добре, какво пък толкова!

Остана мълчалив за известно време.

— Откакто напусна, бизнесът не върви много добре. Не съм на загуба, но не съм и на печалба — каза той, гледайки я с тъмните си очи. — Ще ти се обадя утре.

— Нали чичо Тео ще може да се върне на старата си работа, ако пожелае?

— О, не...

— О, да! Ако това не стане, хич не си прави труда да ми се обаждаш — каза Кларис студено и излезе от офиса.

Навън се почувства по-добре. Усмивката се задържа на лицето ѝ, докато зави зад ъгъла в алеята и видя мястото, където бе стояла количката за сандвичи. Тогавя нещо рухна в нея и тя започна да плаче. „Грейди“ — прошепна, спирайки за момент колата на алеята, докато овладее чувствата си. Прибра се вкъщи, борейки се с изкушението да се обади на Грейди, но се страхуваше, че няма да му е приятно. На няколко пъти тази вечер посягаше нерешително към телефона.

В събота сутринта, когато целият град бе покрит с мъгла и въздухът бе влажен и мразовит, телефонът иззвъня. Тъй като очакваше да се обади чичо Стентън, бе изненадана, когато разбра, че я търси чичо Тео.

— Кларис, събудих ли те?

— Няма значение.

— Настинал съм.

— О, Боже! Мога ли да ти помогна с нещо?

— Можеш. Затова ти се обаждам.

— Какво мога да направя? Искаш ли да ти донеса портокалов сок и да ти направя закуска?

— Не, скъпа. Би ли могла да ме заместиш днес на моя щанд? Кент взима сандвичите от кафетерията и ми ги донася към десет и половина. Той ще ти покаже какво да правиш.

Кларис се загледа изумена в телефона.

— Чичо Тео, нищо не знам за...

— Само за днес.

Той се закашля и след малко отново се чу по телефона с още по-немоощен глас.

— Само за днес. Държа щандът да е отворен от десет до седем, а утре ще бъде отворен само от дванадесет и половина до шест и половина, но за това ще му мислим по-късно.

Тя въздъхна.

— Добре, чичо Тео, но не разчитай много на мен като продавачка.

— Това се казва сладурана!

— Чичо Тео, как е Грейди?

— Грейди ли? Много е добре. Довиждане, Кларис — каза той и затвори телефона.

Новините за Грейди не подобриха настроението ѝ. Тя си представяше как той се среща с някоя сексапилна жизнерадостна жена, която хич не се интересува дали той рискува състоянието си и го обича, независимо от неговия непрактичен и рискован начин на живот.

Кларис нави къдрица черна коса на пръста си. Тя обичаше Грейди с всяка фибра на тялото си. Ако можеше само да гледа на риска и на неуспеха като него, животът ѝ щеше да се оправи. Въздъхна, отметна завивките, облече се в джинси и пуловер и излезе да продава топлите сандвичи на О'Тул. До единадесет часа сутринта мъглата се вдигна и се показа слънце. В дванадесет бе вече разкошен слънчев ден: небето беше ясно и тъмносиньо, листата на дърветата — жълто-червени, невенът все още цъфтеше, въздухът беше свеж и бе чудесно да си навън. Или поне Кларис си мислеше така, докато продаваше сандвичите.

В края на работния ден Кент дойде да прибере парите и да ѝ помогне да затвори щанда. Той ѝ каза, че чичо Тео е по-добре и иска тя да работи на щанда и през следващия ден. До този момент тя бе преосмислила донякъде своята философия за сигурност в живота. Сега разбираше по-добре някои от идеите на Грейди и вече можеше да пожертва бъдещето си за него, защото ако той беше част от нейния живот, тя не се боеше от нищо. Осъзна с ужас, че ѝ бе трябвало твърде много време, за да се доближи до гледната му точка.

Тази нощ Кларис почти не можа да спи, а на следващата сутрин трябваше да ходи на църква. Имаше чувството, че природата бе нейн съюзник. Беше великолепен септемврийски ден с много слънце и синьо небе. Светът бе прекрасен и ужасен. В сърцето ѝ имаше една голяма празнина и тя се молеше Грейди още да я обича, чувствата им

да бъдат взаимни и неговите чувства да са толкова дълбоки, колкото нейните.

„Грейди, обичам те“ — прошепна на своето отражение в огледалото в банята, след като се бе облякла да ходи на работа. Косата ѝ бе разпусната и падаше свободно върху раменете ѝ като черен облак от копринени къдрици. Облечена бе в червена блуза с дълбоко деколте, с къси светлозелени панталони и бе сложила повече грим от обикновено, защото знаеше, че въпреки всичко носи по-малко грим, отколкото приятелките си — просто малко руж, туш за мигли и парфюма, който винаги употребяваше.

Кларис отвори щанда в момента, когато Кент донесе топлите сандвичи и разгъна надписа „Топлите сандвичи на О’Тул. Хам-Хум!“

Продаде първия сандвич в дванадесет и половина и след това имаше много други клиенти. Докато обслужваше двама младежи в джинси и бели ризи, видя как покрай нея премина черен линкълн. Това беше Грейди.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Грейди. Кларис прибра парите от младежите, върна им рестото и чу изсвирването на автомобилни гуми. Прозвучаха клаксони на коли и някой изви покрай Грейди. Една друга кола спря на сантиметри от бронята му. Тя махна с ръка и се усмихна, а сърцето ѝ биеше с всички сила, докато около нея колите намаляваха скорост и надуваха клаксони.

— Искам два сандвича.

Кларис видя луничаво лице с големи кафяви очи и една изцапана ръка, която ѝ подаваше няколко банкноти.

— Добре. Два сандвича веднага — каза тя, без да обръща внимание на клаксоните и на свиренето на гумите по магистралата, докато работеше. Постави два топли сандвича върху хартиена чиния, след това ги зави в алуминиево фолио, за да останат топли. — Заповядай.

— Ето парите — каза малкото момче и ѝ подаде повече пари, отколкото струваха сандвичите.

Тя му върна рестото.

— Заповядай отново.

— Да, госпожо — отговори то, сбръчквайки носа си. — Аз обичам топли сандвичи.

— Добре — каза тя, навеждайки се към него. — Радвам се.

— Ухаете много хубаво.

— Благодаря, как се казваш?

— Чък.

— Името ти е хубаво.

— А ти как се казваш?

— Кларис — каза един дълбок глас зад нея и тя се обърна, за да погледне Грейди в очите. Сърцето ѝ замря. Изправи се и погледна отново към детето.

— Точно така, името ми е Кларис — каза тя.

Чък се ухили, махна ѝ с ръка и изтича към чакащата го кола, а тя насочи цялото си внимание към Грейди.

В своята бежова риза и джинси той изглеждаше по-строен, малко поотслабнал, но във великолепна форма. Изглеждаше толкова добре, че на нея ѝ се прииска да обвие ръцете си около него и да го прегърне здраво.

— Здравей! — каза той спокойно, а погледът му се плъзна по тялото ѝ. — Какво, по дяволите, правиш тук?

Гласът на Разума на Грейди крещеше в ухото му, че Кларис Дженкинс никога не му е донесла нещо друго, освен неприятности. Либидото изплува на повърхността в съзнанието му, за да му каже, че тя бе отговорът на всичките му мечти, краят на безсънните нощи, на агонията...

Докато Грейди водеше война със своя глас на Разума и с либидото си, Кларис го наблюдаваше втренчено.

Тя често си бе мислила какво ще бъде, като се видят отново. Бе репетирала цяла дузина подходящи реплики и сериозния разговор за тяхната връзка. Обаче неочаквано всички тези предварително премислени неща изчезнаха от съзнанието ѝ.

— Грейди, така ми липсваше!

Нещо се промени в неговото изражение. Очите му потъмняха като в моментите на силна страст.

— О, Боже мой, Кларис!

Тя се хвърли в прегръдките му, притискайки се до него:

— Грейди, Грейди, толкова съм била глупава! Обичаш ли някоя друга?

— О, дявол да го вземе, не! Кларис, обичам теб. Бях толкова неправ...

— Не, не беше. Аз бях! — възкликна тя. — Най-накрая разбрах какво се опитваше да ми кажеш. Трябваше да...

— О, скъпа, нуждая се от теб. Отказах се от делото. Твърде много мъки ми причини то. Бизнесът ми с топли сандвичи върви по-добре, отколкото очаквах, и най-накрая реших, че ти си права.

— Не съм. Ти беше прав. Отидох в ресторанта и се скарах с чичо Стентън. Отдавна трябваше да направя това.

Той се отдръпна малко от нея, хванал лицето ѝ в ръцете си, а очите му светнаха закачливо.

— Боже Господи! Не ми казвай, че си падаш по продажбата на сандвичи, защото ще трябва да се карам с твоето семейство.

Тя се засмя радостно.

— Грейди, не знам! Знам само, че имам голяма нужда от теб. Без теб аз съм просто една празна черупка!

— Кларис, моя сладка, скъпоценна, старомодна Кларис! — каза той, преди да наведе устните си към нейните и след това разговорът между тях спря в продължение на следващите няколко минути. — Скъпа — каза Грейди, когато вдигна главата си от нея, — този щанд за сандвичи вече е затворен за днес. Отиваме вкъщи.

Сърцето ѝ биеше лудо, когато отговори:

— Отиваме вкъщи.

Остана притисната до него, докато той сваляше транспаранта с надписа, заключи капака на количката и я поведе към колата си, обхванал я здраво с ръка през талията.

— Сандвичите...

— Забрави за тях — каза той. — Точно както и аз забравих за поръчката, която Тео ме беше помолил да изпълня и която ме доведе до това място. Той ми каза, че като дойда тук, ще разбера точно за какво става дума и сега наистина разбирам.

Прегърна я още по-здраво.

— Не можеш да си представиш как се чувствах, но не мислех, че ти някога ще ме приемеш — каза той дрезгаво.

— Грейди, не мога да живея без теб!

Той се спря и този момент се запечата завинаги в съзнанието на Кларис. Грейди се бе изправил пред нея, а зад него бяха дъбовете с листа, шумолящи от лекия ветрец. Колите минаваха покрай тях по магистралата, но тя не ги забелязваше. До нея достигаше лекият остър аромат от лосиона на Грейди и тя си мислеше колко много го обича и че ще го обича, независимо от риска, на който се подлага.

— Грейди, колко те обичам! — каза и протегна ръка към него.

— Да тръгваме. И виж какво, скъпа, искам да ти направя едно предложение, което е по-добро, отколкото да седиш на ъгъла и да продаваш топли сандвичи. Ресторантът ми има нужда от управител.

Отвори вратата на колата и тя седна на мястото до шофьора. Неговото предложение не ѝ направи почти никакво впечатление, защото Кларис въобще не мислеше за работа. Като стигнаха до

неговия апартамент, той паркира и я поведе за ръка, докато влязоха вътре и вратата се затвори зад тях.

Притегли я към себе си, облягайки се на вратата и притискайки нежната ѝ фигура към стройното си мускулесто тяло. Тя почувства неговата възбуда, докато седеше, притисната до него, знаейки, че това, което изпитваха, бе много по-дълбоко, отколкото просто физическо привличане.

— Грейди, не бях права.

— Напротив, беше. Откакто се отказах от делото, цялото семейство е по-щастливо. Сега Барт понася всички упреци. О, Боже, ако знаеш само какво преживях!

Тя се притисна задъхана към него, обсипвайки лицето му с целувки. Той повдигна брадичката ѝ нагоре, а очите му искряха като изумруди.

— Ще се омъжиш ли за мен?

— Мислех, че никога няма да ме попиташ!

Той се засмя и се наведе да я целуне по шията.

— Ах ти, сексапилна красавице! Как можах да направя такава грешка и да си мисля, че си старомодна! О, скъпа, ти си чудесна! Най-вълнуващата жена, която някога съм срещал.

Кларис усещаше нетърпението му, а и самата тя изгаряше от страст.

— Грейди — прошепна му, — ела по-близо.

Либидото му се отпусна доволно, а гласът на Разума издаде един последен вик на протест и после се присъедини към либидото му, за да прошепне: „Нуждаеш се от нея!“

— Нуждая ли се? — промърмори той и я притегли по-силно в прегръдките си.

Тя се отдръпна, а облакът на черната ѝ коса покри бялата кожа на раменете ѝ.

— От какво се нуждаеш? — попита го.

Грейди се засмя, като се наслаждаваше да разглежда и докосва тялото ѝ.

— О, тихо, любов моя — каза той. — Либидото ми се нуждае от теб.

— Твоето либидо! — извика тя, а сините ѝ очи засияха. — Грейди, колко вълнуващо е това! Едно либидо се нуждае от мен! — тя

се засмя и го прегърна още по-силно. — Обичам те, обичам твоето либидо!

— А какво ще кажеш за моя глас на Разума, скъпа? — попита той сухо.

Тя отново се засмя и плъзна ръка по бедрото му.

— О, Грейди, обичам също и твоя глас на Разума!

Кларис се усмихна, притискайки се към него със затворени очи.

— Грейди, любов моя...

Издание:

Сара Оруиг. Горещи страсти

ИК „Хермес“, Пловдив, 1994

Коректор: Недялка Георгиева

ISBN: 954-459-048-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.